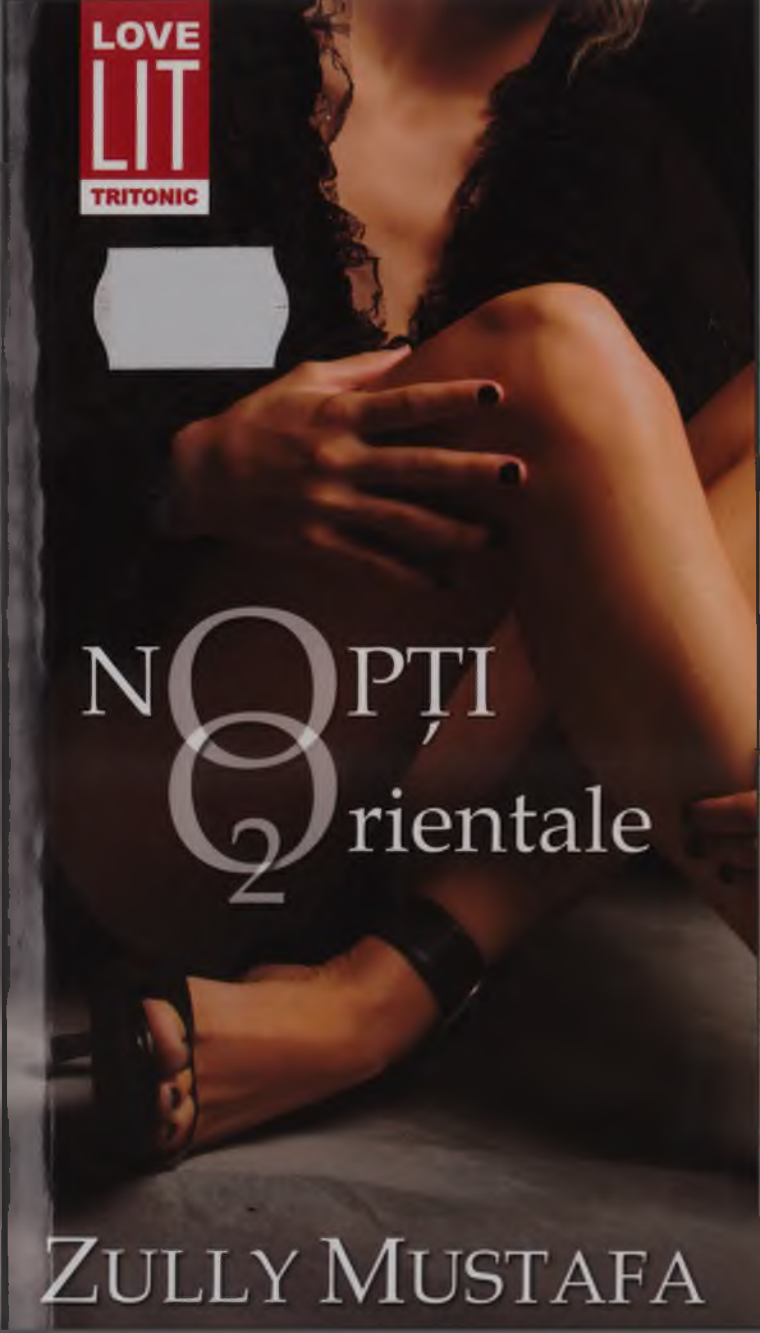
LOVE
LIT
TRITONIC
NOPȚI
ORIENTALE
ZULLY MUSTAFA

Nopți orientale
2

Zully Mustafa
Nopți orientale 2
COPYRIGHT © ZULLY MUSTAFA 2008
COPYRIGHT © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5
București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/biog

Colecția: LIT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSTAFA, ZULLY
Nopți orientale / Zully Mustafa. - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-203-5
Vol. 2. - 2008. - ISBN 978-973-733-233-2

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Ron Chapple Studios | Dreamstime.com
Redactor: SORIN STAICU
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 395 / mai 2008
Bun de tipar: mai 2008
Tipărit în România

Zully Mustafa

NOPȚI ORIENTALE
2

LOVE LIT
TRITONIC

Zully Mustafa s-a născut pe 12 aprilie 1976 în Medgidia, Constanța. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanța și Colegiul de Institutori — Universitatea Constanța. Lucrează în presă de la vîrsta de 19 ani, în paralel urmîndu-și profesia de învățătoare. După stabilirea în București a fost, pe rînd, reporter, redactor, traducător, scenarist.

A debutat editorial în 2003 cu cărți educative, versuri și povești pentru copii.

Printre titlurile publicate: *Povestea curcubeului, Povestea mierii, Povestea pîinii, Povestea laptelui, Povestea vîntului, Unde a dispărut Primăvara, Legendele Apelor* (nominalizată la premiile AER), *Scrisoare pentru iepuraș, Filipică și Moftulici, Mînzdrăvan, Balada căpșunilor fără culoare, Strugurii s-au copt în lipsa ei.*

Lecția prostituției

Cînd ai avut nefericirea de a fi greșit
ești la bunul plac al tuturor bărbaților
și la norocul tuturor întîmplărilor.
Sade, Crimele iubirii

Totul a pornit de la cuvîntul *deșertificare*. De nouă ori în două paragrafe, suna al naibii de supărător. Așa că am bolduit cuvîntul cu bucluc din articolul ăla, pe care numai din greșeală cineva ar fi putut să-l citească, cineva care, ca și mine, dintr-o eroare, sau poate pentru că era plătit, ca și mine, să citească acea tîmpenie, ce nu spunea nimic, ce nu dezvăluia vreo gîdilătură în locul unde se adună mortalii fluturi ai bucuriei de a descoperi senzaționalul, dar nici nu trăgea vreun semnal de alarmă, nici nu dădea vreo soluție, nimic, nimic, și după ce că era prost scris, mai trebuia să-l și corectez, și zău dacă merita măcar asta. Merita un *recicle bin* de toată frumusețea. Iar singurul lucru absolut senzațional din toată tărășenia era că articolul de numai 1 300 de caractere fusese scris, oooo, scris e prea mult spus, fusese redactat, oooo, redactat era indulgent spus, de o cardiacă vorbăreață, cu un iubit pe patul de spital.

Tînărul se aruncase în fața mașinii numai ca să scape de gura ei. Își găsise ca ultim exit sinuciderea și nici aceea nu-i reușise, fiindcă în ultimul moment, în loc de un tir turcesc, alesese un trabant

de culoarea oului de rață, iar acum, pe lîngă spitalizare, trebuia să mai plătească oglinda retrovizoare stîngă și bara din față de care să agațase, aproape cu disperare, ca de un colac de salvare. Ghinionul lui că tocmai atunci se schimbase culoarea semaforului, și în loc să traverseze zebra pe verde, sinucidere cu acoperire cum ar veni, o făcuse pe roșu. Chestie de contratimp.

Daunele se contorizaseră astfel: un picior julit pînă la os, molar spart din îmbrățișarea gurii cu asfaltul, trabant îndoit partea stîngă, portiera blocată, proprietar de trabant octogenar speriat de moarte. Bașca eu și colegul de birou, absolut intoxicați de grijile femeii în privința dispariției misterioase a iubitului care-și închisese și mobilul să nu mai fie găsit, deși era mai clar decît lumina zilei că nici eu, nici colegul meu de birou nu aveam de gînd să-l căutam atît timp cît încă mai bătea regulat inima în pieptul cardiacei.

Abia începeam să-mi dau seama că uneori bărbații chiar nu mai au altă soluție să scape de o femeie decît punînd în scenă tragi-comedia fugii. Dar chiar și-așa tot lasă victime colaterale în urmă. De exemplu, eu n-aveam nici o vină că Didina, așa o chema, terminase cu chiu cu vai facultatea de litere și nu se lipise de ea decît o mare spălătură de creieri din moment ce putea da la citit așa ceva:

*„**Deșertificarea** este procesul de degradare a terenurilor, fiind provocată de variațiile de climă și de impactul uman. **Deșertificarea** afectează în special terenurile uscate care sunt deja fragile din punct de vedere ecologic. **Deșertificarea** are loc în zonele de uscat, în regiunile unde căderile de ploaie sînt rare și climatul aspru. Rezultatul este distrugerea stratului fertil, urmată de pierderea capacității solului de a susține recolte, pășuni sau alte activități umane.*

Cele mai evidente efecte ale ***deșertificării*** *sunt degradarea pădurilor și scăderea producției de alimente. Seceta și* ***deșertificarea*** *au ca rezultat sărăcia și foametea. Aproape 3,6 miliarde din cele 5,2 miliarde hectare de uscat arabil din lume au suferit de eroziune și degradarea solului. Aceasta reprezintă un sfert din terenurile din întreaga lume. În peste 100 de țări, 1 miliard de oameni din populația lumii (de 6 miliarde) sunt afectați de* ***deșertificare****.*

Convenția ONU privind Combaterea ***Deșertificării*** *— UNCCD — lansată la Paris în 1994, a fost semnată de Guvernul României și ratificată de Parlament prin Legea nr. 629/1997. Interesul României în această problemă rezultă din faptul că 1/3 din teritoriul țării (7 mil. ha) și cca. 40% din suprafața agricolă sînt situate în zone cu risc de* ***deșertificare****, respectiv cu un raport precipitații/evapotranspirație egal sau mai mic de 0,65. Regiunile cele mai expuse sînt: Dobrogea, Sudul Moldovei și Sudul Cîmpiei Române. În teritoriu,* ***deșertificarea*** *se manifestă prin reducerea suprafețelor acoperite cu vegetație, intensificarea severă a eroziunii solului (prin apă și vînt) și a salinizării (risc ridicat în perimetrele irigate), crustificarea și compactarea solului, sărăcirea drastică a solului în materie organică și elemente nutritive, creșterea frecvenței, duratei și intensității perioadelor de secetă, creșterea progresivă a intensității radiației solare (încălzirea atmosferei).“*

Spre disperarea mea cruntă, firește...

Așa că spun, cu voce de coordonatoare de reviste pe care nu le citește cap-coadă decît corectoarea, eu și șeful cel mare:

— Didino, încearcă să găsești sinonime la cuvintele bolduite, ori să le înlocuiești cu o sintagmă, ori renunță la cîteva. Cam multe deșertificări...

Vocea unei coordonatoare de reviste pe care nu le citesc decît vreo doi oameni în afară de ea seamănă cu cea a lui Meryl Streep în *The Devil Wears Prada*, cu specificația că nu purtasem niciodată Prada, decît odată într-un vis din care mă trezisem năduşită că mă renegaseră toți prietenii obişnuiți să-i întrec în alergarea de rezistență fiindcă purtam la tenesi aripi de Pegas şi voință de picamer în loc de şireturi. Într-un fel, aş putea spune că eram numai umbra lui Meryl Streep proiectată în cel mai sinistru birou din toate redacțiile pe care le cunoscusem vreodată. Un nivel mai scăzut de condiții de lucru şi de redactare a materialelor nu visasem nici în cele mai măreţe promisiuni profesionale, şi dacă cineva putea să ajungă la performanța asta, eu eram aceea, dintr-un anume masochism ce-mi satisfăcea pe deplin stoicismul.

— Adică mă faci proastă, da? se revoltă Didina, din spatele calculatorului ei, demult ieşit din garanție, o rîşniță cumplită, ce făcea un zgomot infernal atunci cînd se pornea, dar mai ales cînd i se dădea ok pe *shut down*.

Cine ce-a zis? Unde? Cînd? Perfect!

Aşa cum am prevăzut în primele cinci secunde de țîfnă, a urmat o discuție inutilă, neproductivă şi total aberantă de două ore, care a început cu „am terminat o facultate de litere, ce mama naibii, nu ca alții de-aici", punctînd cu bărbia ascuțită spre studentul de la Jurnalism, anul I (care monitoriza în fiecare dimineață presa şi alerga prin piețe să vadă cît mai costă ridichile şi caşul țăranilor pentru un articol cu subiect agricol), a atins punctul culminant la „dacă pui mîna pe pieptul meu o să vezi că-mi palpită inima" (aici am fi putut face campionat de inimi care o luaseră razna prin piept, şi studentul dispus să le verifice pe amîndouă) şi s-a terminat apocaliptic cu tăieri de capete în stil Guillotine, adică amenințarea

supremă: „Îmi dau demisia". Ceea ce s-a și întîmplat.

Ipohondrii, mai ales cei din tagma feminină, sînt destul de previzibili, ca să nu zic transparenți. Mă doare inima, nu conduce cu viteză! Mă doare inima, nu pot să fac sex în seara asta! Mă doare inima, vreau o înghețată etc., etc.

După cele două ore pierdute cu „inimoasa" mea colegă înaintea căreia am adus răbdătoare toate argumentele posibile și imposibile ca s-o fac să înțeleagă de ce trebuie schimbată acea mizerie de articol și enervată că trebuie să dau socoteală pentru a nu știu cîta oară unor cerințe simple ca bună ziua unei alte pizdulici ce avea impresia că, într-o lume plină de diplome de orice fel, ea era prin asta deosebită de restul care colecționa hîrțoage bune de nimic, avataruri ale unei societăți capitaliste, am ajuns la concluzia că Didina e „bătută în cap", dar i-am zis-o blînd, cu jumătate de gură, ca nu cumva să am parte, tocmai azi, marți, trei ceasuri rele, de un blestemat de atac de cord, cu spasme pe podeaua prăfuită și cu respirații gură la gură, acordate în sictir.

— Băi, fato, ești sau nu în stare să modifici căcatul ăsta de articol? Sau te cari prin lume să-ți cauți sinucigașu'? întreb plictisită de „n" la pătrat astfel de situații aberante de prin redacții adunate.

— Sînt! Nu despre asta este vorba, ci despre felul în care mă tratezi... și-a dat pe spate Didina pletele lungi de culoarea mustarului închegat pe marginea unui capac deschis o dată la 6 luni.

Era sensibilă rău fătuca asta, sensibilă la „băi", sensibilă la „fato", sensibilă la „căcat", cam prea scandalagioacă pentru o bolnavă de inimă, dar sensibilă ca un arici alergat de o șleahtă de copii. Voia prăjituri cu fructe la observații simple, compot de ananas la cele medii și nici nu vreau să-mi imaginez ce-a pățit bietul prost care a dezvir-

ginat-o și care a țîșnit dintre labiile ei căpiat de cap, probabil întrebîndu-se pînă în ziua de azi dacă Didina și-a dat ochii peste cap de plăcere sau era în pragul unui pui de atac de cord.

— Bine, mai zic, smulgînd de pe unitatea căţărată pe birou căștile uriașe, de cascador aproape, hai că eu vreau să ascult muzică de relaxare. Tu refă articolul ăla sau lasă-l baltă, că mi-e egal, numai nu-mi flutura licențele tale pe la nas, că nu impresionezi pe nimeni.

— Nici pe mine! zise slab și studentul la Jurnalism, răzbunîndu-se pe remarca de mai devreme.

Era săptămîna mare. Lumină din lumină. Pacea sufletelor. Posturi peste posturi. La OTV, la Realitatea TV, la Național TV, la ProTv, pînă și la KanalD. Biscuiții din ovăz se vindeau mai rău ca niciodată. La fel și pătrunjelul. Stres cumplit pentru ăștia care-și chinuiau poftele ca să urce o scară mai sus spre Judecata de Apoi. Și pe urmă mai venea și Sărbătoarea Muncii, 1 Mai, mici și grătare, aer proaspăt, zile de relaș, volei printre gunoaie, Vama Veche, Brașov, Sinaia, lume lume, fiecare pe undeva avea de gînd să petreacă, iar eu și studentul la Jurnalism tocmai aflasem că trebuie să renunțăm la zilele astea libere ca să proiectăm în lume aceste deșertificări inutile, aceste mici perle copy-paste-ate pentru ca vreo două sau trei reviste pe care nu le citea nici dracu să iasă totuși la timp, adică deja întîrziate cu două săptămîni. Sau trei.

Era de înțeles nervozitatea Didinei dar, atîta timp cît nu din pricina mea avea probleme, cît n-o pusesem eu să-și chinuie stomacul și nici nu aveam de gînd să-i scriu în loc articolul, plătit cu colosala sumă de 20 lei, am preferat să pun căpăstru discuției, fiindcă nu de frustrările ei mi-era teamă, ci de ale mele. Odată zgîndărite, ajungeam la bătaie, tras de păr și pumni înmuiați în sînge. Nu era prima dată cînd, în loc să-mi pun căștile

la urechi, le proiectasem peste mutra unora care țipau la mine, șefi, prieteni, nu mai făceam diferența dacă mi-era liniștea amenințată și aberațiile curgeau mai ceva ca-n lista de winamp a vreunui manelist beat mangă și fără dansatoare din buric în jur. De data asta mă controlasem, brava mie, doar nu era să-mi pun mintea cu o femeie părăsită fix în săptămîna mare.

Fix în punctul ăsta am văzut mai bine haznaua. Mucegai peste tot, întrebarea lucidă *ce naiba caut eu aici?* care mă avertiza întotdeauna că ceva e în neregulă. Aveam încredere deplină în întrebarea asta, era farul meu călăuzitor, era luminița de la capătul haznalei, era trezirea la realitate. Prin biroul meu s-au prins imediat în horă și-au început să joace sîrba pe amintirile mele o madam redactor șef, ajunsă la venerabila vîrstă de 70 de ani într-o altă redacție mai puțin sinistră, dar tot cu mobila pe cale de ducă, din care șuruburile se văicăreau neunse de la data fabricației, anul 1900 toamna, pe ale cărei coate și mai șubrede madam septagenară dădea sfaturi de tot felul, mai ales cînd nu i se cereau, fostă animatoare de articole prin reviste cutezătoare, cu rupturi de logică în propoziții de genul „melcul de Caliacra a debarcat în Marea Neagră", un alt domn patron care era complet siderat de un desen unde un leu se lăfăia într-un copac și nu pe o stîncă uriașă cum văzuse el în Lion King, chit că leul e felină și poa' să se cațere pe unde vrea mușchiul lui, o domnișoară împinsă din spate cu forța virulentă a unui catarg din pantalonii unui alt patron ce o izbise de cîteva ori prin delegații internaționale, bărbat cu pînzele oleacă zdrențuite și-un pic cam șunculos pe alocuri, apoi o vîrîse într-o funcție călduță, taman bine să aibă idei despre casca de protecție a unui cavaler din evul mediu ce se lăfăia pe o copertă de carte, că de ce nu i se vede ăluia culoarea ochilor și tuta asta din dreapta mea a cărei

inimă îi bubuia în piept declanșînd, culmea, astfel de flashuri. Hora prostiei. Cu diplome, nu oricum. Că prostia, dacă nu e ștampilată legitim parcă nu mai are farmec. Desigur, astea sînt doar patru cazuri care-mi permit o generalizare. Asta nu înseamnă că n-am avut și eu momentele mele superbe de prosteală.

Simplu fapt că mă aflam aici, în seara asta, încă pe baricadele din lemn putred ale unei clădiri cu bulină roșie, pe cale să produc abstinentei din birou o creștere ametitoare a tensiunii arteriale. Nu mai aveam răbdare cu astfel de oameni setați pe despicarea fleacurilor în paișpe, cînd ar fi fost mult mai simplu să se execute într-un domeniu pe care nu-l stăpîneau, decît să-mi demonstreze:

1. că deșertificarea nu se poate înlocui prin nici un alt sinonim și nici nu poate renunța măcar la trei din cele nouă repetiții, ca să sune într-un fel nederanjant pentru unicul cititor al revistei cutare și să-l pierdem, doamne ferește, și pe acela;
2. că un melc poate debarca bine mersi în Marea Neagră pentru că *așa am zis eu!*, acesta fiind argumentul suprem și faptul că atunci cînd s-a închis revista cu pionieri ai patriei, ea a fost cea care a stins lumina în redacție, deci cel din urmă contribuitor la îndoctrinarea tinerei generații de aur, generație din care am făcut parte, am cumpărat revista, am crescut cu ea, am colecționat-o pentru maculatură, și-acum îndrăznesc să pun la îndoială faptul că un melc nu poate debarca în orice mare, mai ales în cea Neagră? (o zi jumate de contradicții și-am mai stricat bătrînețile liniștite ale cuiva, ce nu poate muri din cauza propriului orgoliu și încă mai respiră pentru că a uitat-o pînă și doamna cu coasa). Mi-o închipui deja pe patul de ducă oftînd „caliacra" și debarcînd în lumea umbrelor ușor, abia simțit, ca o părere, ca o boare lipi-

cioasă, precum un melc devenit din senin marinar.

3. că leul nu poate sta cățărat decît pe o stîncă, fiindcă din copac *nu-și poate urmări împărăția.* După două zile de demonstrat în fața cerberului din creierul patronului care-i proteja singurul neuron ca nu cumva să sucombe și ăsta pentru că a aflat din senin că leul e totuși felină, ca și rîsul, ca și pisica, am cedat și-am schimbat desenul. Nu că n-aveam eu dreptate, dar el plătea salariile și de ce dracu țineam eu atît să fac lucrurile corect, cînd erau pînă la urmă și la coadă alte lucruri mai importante decît să mă cert cu idioții?
4. că nu există cavaler medieval care să-și acopere fața, că trebuie să vadă inamicul pe care-l însulițează, mai ales pe o copertă. Putea ăla să fie pictat la marea artă, să fi luat cel mai mare premiu pentru cea mai bună lucrare, dacă petarda aia nu văzuse ce culoare au ochii cavalerului, ce vreți?

Jocuri de neîmpliniri profesionale pînă la urmă. Jocuri e prea frumos spus, trebuie să recunoaștem. Sînt chiar blajină. Într-o lume în care nu m-aș război cu frustrările altora, probabil nu le-aș mai înfrunta nici pe ale mele, ca să mă desprind de astfel de situații și să nu trec prin sită lungimile paralele de undă dintre mine și ceilalți, ce-și rup din slăbiciunile prostiei și lipesc peste botul oricui funcțiile, banii, bolile sau diplomele cu chiu cu vai obținute și nu, nu, nu, nu se poate ca altcineva să facă imprundența de a pune mîna pe toate astea cu mai mare ușurință decît ei, și nici măcar să nu și le dorească în mod special. Mai citește o dată că poate n-ai prins șpilul.

Și mai trec astfel cîteva ore, de data asta în liniște deplină, ceea ce-mi și doream, timp în care biroul se golește, studentul își strînge laptopul și-și atîrnă de gît aparatul de fotografiat, iar Didina

sparge ușa în loc de rămas-bun, lăsînd în urmă cîteva fire de păr lung, ondulat și șaten, ca o adevărată nimfă ce și-a recuperat iubitul.

Rămîn din nou singură cu țigara drept tovarășă fidelă și cu aceleași afișe cu „libertatea expresiei" pe pereții pe care-mi arunc ochii din cînd în cînd, visînd la aceiași cai verzi și la aceleași punți invizibile de lumină. Să schimbi lumea, s-o faci mai frumoasă, schimbarea vine din interior, prostii a la Osho bune de pus în aplicare pentru femei ca Didina sau septagenare degeaba trecute prin viață. Și nu cred că e vorba nici despre melci, nici despre deșertificări aici. Știu doar că ajunge! Pe ziua de azi vreau să spun.

Ceva mă cheamă afară și nu c-ar trebui să ajung neapărat acasă, doar că programul s-a încheiat demult. Acasă mă așteaptă alte certuri ivite din senin. Vreau doar să fug undeva să scap de toate gîndurile mele, și poate că dacă alerg destul de repede voi găsi locul perfect de evadare, și nu mă va mai urmări niciuna dintre tîmpeniile absurde care-mi zgîndăre universul. Al naibii univers populat de suflete zbuciumate. Poluat, mai degrabă. Și o noapte ca un tomberon de gunoi în care capitala și-a vărsat iar jegurile. Prin refugii de tramvaie. Prin stații de autobuz, golite de oameni, dar pline de resturile de peste zi. Prin găuri de metrou care mai aruncă lent cîte un întîrziat la cină. Rufe colorate prin balcoane, cîrpe ce se zbîrlesc din toate cusăturile la fiecare pală de vînt. Rufele se spală în familie. Unele. Dar toate sînt scoase la vedere. Pe balcon, pe acoperiș, pe sîrme de plastic. Ale mele sînt *mai deosebite* decît ale tale. Privește-le cum se clatină fîl-fîl încolo și încoace.

Probabil că, dacă aparții acestui oraș, ești deja obișnuit cu colcăiala asta pestriță. Cum să mai fii corect cînd îți sare mizeria în față la fiece pas? Și praful. Cum să-ți mai pese să schimbi lumea? E

așa mult de lucru... Și probabil că, dacă uneori stai mai tîrziu, peste program, nu e dintr-un prea mare spirit de loialitate față de firma ta, ci pentru că ești sătul să te freci de mulțimea asta murată de gălăgia interioară a grijilor inutile, de traficul infernal de peste zi, unde mașinile devin mici cuptoare de prăjit alte nemulțumiri, de unii oameni atît de terminați de greutatea propriei lor importanțe încît trăsăturile le devin aspre ca o coală de hîrtie creponată. La fel și pungile de sub ochi se învinețesc cu încă un Crăciun sau Paști, întocmai ca cercurile din trunchiurile copacilor. La oameni, numeri greutatea pungilor de sub ochi ca să afli cota crescută de neîmplinire, nelegiuire, nepăsare, nesimțire și alte „ne"-uri de soiul acesta.

Să intri în vînzoleala mărunțaielor unui oraș care trepidează din toate încheieturile, pe la toate intersecțiile, care își scoate dejecțiile și le trîntește pe ziduri. Artă underground cu valoare de adevăr absolut. Sugi pula. Ca formă de protest la civilizație. Nu te speria de limbaj, că oricum nu faci nimic ca să îndrepți lucrurile, și treci pe lîngă ziduri ca o umbră stafidită, eventual chiar citești fără să mai realizezi sensul vulgar al cuvintelor. Ele fac parte deja din vocabularul tău, dacă nu le folosești nu mai ești de comitet, nu mai faci parte din grup, din gașcă, din turmă, prostule, nu mai înțelegi substratul unui alint prietenesc. Bă, sugi pula...

Ba tu.

Ba tu.

Nu vă mai certați! Toți o sugem, cu sau fără pretenții. O sugem prin birouri, pe sub birouri, o sugem de pe tencuiala orașului, sau de pe pereții unui birou care atît de frumos ne îndeamnă să fim liberi în exprimare, o sugem cînd ascultăm manele, cînd nu oferim locul în tramvaie, cînd nu cumpărăm flori la fete cucuiete, cînd ne pedepsim amantele că ne-au înșelat cu prietenii cei mai buni,

sau cînd nu aflăm nelegiuirea asta, o sugem instant de la șefi cînd lăsăm capul în pămînt fiindcă ne doare la bască de ședințele lor prelungite în care le place atît să se audă vorbind, o sugem constant opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, lună de lună, o sugem seara cînd ne așteaptă un străin acasă căruia, culmea, cîndva i-am făcut niște declarații de dragoste, ba chiar ne-a bîțîit inima de fericire la gîndul că vom fi alături de el la bine și la rău, la durere și necaz, la impotență sau adulter, pînă cînd moartea ne va despărți. Și asta se cheamă tot supt. Timpul, vlaga, liniștea, nervii, energia și pofta altuia de ghidușie. Oricînd se găsește cîte ceva de supt. Niciodată nu se va termina porția de supt din supermarket-ul numit viață.

O sugem pur și simplu. În rate o sugem. În dulcele stil clasic o sugem. Cu cardul magnetic o sugem. Sau cu un bon alimentar o sugem. N-avem ce face.

O sugem.

Nu te oripila, repet ca să-ți intre în cap, zi și tu după mine pînă verbul își pierde proprietățile diplomatice sociale. Nu-i așa că este frumos să fii un animal social? Un animal educat de pensionarii ăștia care au împînzit învățămîntul? Cum că nu fie frumos? Oricît ai căuta însă în memoria ta nu există să nu fi supt ceva măcar o dată, dar cum greșelile se repetă nu-mi vorbi despre înțelepciune.

Metaforic vorbind, o sugem mereu.

Metaforic vorbind, o sug și eu. Chiar acum asta fac. Și recunosc fără nici o problemă, fiindcă dincolo de suptul în sine caut să văd ce mai este.

Oricum, dacă n-aș face-o, aș fi făcută tapet pe unul dintre zidurile astea comuniste, păstrătoare de amintiri ale atîtor cenzuri. Nu pune mîna! Nu visa! Nu ai nici o șansă! Fii cuminte! Șezi blînd! Stai în lesă! Nu vorbi! Ham ham... Nu mă supăra că fac infarct! Și libertatea de exprimare, desigur, făcută afiș chiar pe spuma închegată a varului

jegos din fața mea. Să fim liberi deci... chiar dacă asta costă cam mult. Costă ieșirea din sistem, renunțarea la carduri, la bonuri de masă, la pensie, la *pînă cînd moartea ne va despărți.*

Apropo de ieșiri, e cazul să dau piept cu citadela.

Vrrrumm! Vruummm! Și numai unii bărbați știu ce înseamnă să devii una cu motorul mașinii tale, ăsta care huruie în întuneric, să-l auzi cum toarce înainte de a-l introduce în viteză. Cum doar pentru tine toarce. Ca și cum ți-ar cunoaște povestea. Cunoaște pe naiba, dar face bine la creieri, ți-i zdruncină de nu mai știi de tine. Foarte bine, pentru că nu vreau să mai știu de mine. Dar eu nu sînt bărbat. Am voie?

A-ntîia și las în urmă parcarea străjuită de platanul cu trunchiul răsucit ca o gheară înfiptă în noapte, ca și cum ar vrea să se agațe de stele.

A doua și trec deja de primul semafor lăsînd în urmă magazinul în care am spart atîția bani pe parfumuri, singura cosmeticală de la care nu sînt în stare să mă abțin.

A treia și deja încep să uit întreaga zi, știu că am declanșat de cîteva luni bune acel mecanism de protecție ce pune frînă atacurilor agresive făcute asupra psihicului meu de toate aceste cazuri, cazuri peste cazuri, uneori cred că de nerezolvat. Și chiar le ejaculez din calea mea de cum apar fiindcă încep să miros din timp sămînța de scandal cu care s-au născut unii și-atunci ori mă fac că plouă, ori, dacă sînt în toane bune, îi iau peste picior. Azi nu fusesem în toane bune.

Apăs ambreiajul mai tare. Cînd intru în viteza a treia, o sfîrșeală plăcută, domoală, se cuibărește în mintea mea, ca și cum nervii, celulele, neuronii s-ar așeza într-un fotoliu confortabil, moale și blănos, un fotoliu ce mîrîie, sfîrîie, pîrîie, hîrîie, șîrîie în legea lui. Ok, ultimul verb e inventat. În

sfîrșit nimeni nu mă trage la răspundere pentru că sînt taciturnă, ursuză sau prea serioasă.

La a patra las în urmă cîteva străzi principale, cîteva blocuri înghesuite unele într-altele, două parcuri, două benzinării, un spital, o vulcanizare și mă trezesc ieșită din capitală. Pe-aici, pe la periferii, gunoaiele sînt întinse ca pe un platou aproape gol de la o petrecere de firmă, din care corporatiști în costume au ciugulit pe sărite dintr-un bufet suedez pentru că le era prea lene să vorbească despre vreme sau despre prețurile din duty-free.

A cincea și autostrada se întinde în fața mea, întunecată, tăcută și ademenitoare ca un șarpe. Ssssss... Apăs hotărîtă pedala de accelerație. Adînc, tot mai adînc în noapte. Ating cu degetul butonul CD playerului și mă las sedusă de sunetele pe care mai devreme n-am mai putut să le percep din cauza discuției cu Didina, discuție ce m-a scos de pe axa unei zile liniștite tocmai pentru că eram nevoită s-o am, știind c-o să degenereze în altele. Deșertificare. La dracu, mi-a rămas cuvîntul ăsta în minte. Dau volumul la maxim.

Cîteva ore mai tîrziu, nu știu cum, aș putea doar spune că după *In the Death Car* al lui Goran Bregovic, repetat de zece ori, și un album cu *Confession of Faith*, m-am trezit pe barajul Vidraru, foarte aproape de Valea lui Stan. Am ascultat astfel tot drumul sunetele acelea, parcă picate din sfărîmare și am avut impresia că se prăbușesc stîncile peste mine, că autostrada se tot îngustează și, tot alergînd după capătul ei, hotărăsc totuși s-o las mai moale, fiindcă s-ar putea să ajung la un *finish* apărut din senin și nu prea am chef nici de asta. Nu acum. Mai vreau să tremure sub mine motorul și în mine toate muzicile care zac în torpodeul stricat. Ceva total străin de mine, dar atît de personal.

Atît de personal. Mai personal chiar decît un sex la repezeală cu iubitul tău pe care-l ai de vreo

trei ani și care nici nu mai știe ce te animă. Ne-am obișnuit așa, ca animalele domestice, cumpărături, casă, slujbe, împărțirea patului, dă-mi și mie bani de țigări, la mulți ani de ziua ta, apoi înțepăturile de rigoare, de conduită, de ce sorbi ciorba aia, de ce n-ai pus sare în ea, de ce-ai uitat să faci ce te-am rugat... de ce de ce de ce... de ce, dom'le, de ce...

Există bărbați și femei. Ah, ce descoperire! Toată lumea știe asta, nu e nevoie să mai punctez și eu. Încă o dată însă: există femei și bărbați. Între aceste două tabere nu mai există nimic. Doar cîteva împrejurări. Și destule porcării. Asta e o poveste fără sens, ca toate poveștile de altfel, totuși o voi spune-o ca să mă lase în pace, ca să mă lase rece. Amorul? Ceva abstract. Oamenii aleargă după abstract. Umplem imagini, asta facem cu toții. Alții pagini întregi. Ca mine de exemplu. Proiectăm în celălalt propriile noastre imagini, ca să ne gîdilăm orgoliul, egoismul, alții vanitatea. Nu este vorba despre povestea mea de dragoste, pe care nici nu cred c-o am, ci despre a voastră, pe care credeți cu toții că o aveți.

Îmi vibrează telefonul. În noaptea asta n-am nevoie de imaginile nimănui. Vocile oricum se schimbă, din blînde devin guturale, din entuziasmate devin sacadate. Gîngurerile de la început se transformă în „da-uri" și „nu-uri" și „cum vrei-uri". Nimeni nu vrea nimic, toată lumea vrea să-și gîdile orgoliul. Mă iubește sau nu mă iubește? Bărbații și femeile aleargă după asta, dar n-am văzut căsnicii fericite. Petalele de flori sînt rupte degeaba. Cît romantism! Totul pînă la șosete însă. Totul pînă la cămăși murdare. Chiar așa: cînd vor spăla bărbații chiloții femeilor? Există și fraieri de-ăștia? Există bărbați și bărbați... Cînd vor înceta femeile să facă abuz de vrute și nevrute? „Rețeta asta de plăcintă numai eu o știu și n-o voi spune nimănui, e secret de Didina" se lăudase mai devreme cardiaca, de parcă îi ceruse cineva vreo

rețetă. „E bun și-un Fornetti cînd mori de foame", i-am zis sperînd să termine cu ce minunată bucătăreasă este. Există femei și femei. De fapt, dincolo de sex nu mai există nimic. Aceleași povești derizorii... Credeți ce spun, le-am studiat. Cu migală le-am studiat, de vreo zece ani m-am tot băgat în ele, cu ochiul reporterului le-am privit, cu demența psihologului le-am analizat și am intrat în ele cu tupeul sau mai degrabă cu inconștiența unui luptător kamikaze pentru o cauză pierdută și ea. Să zicem totuși că tocmai de-aia. Unora le place jazzul, altora cauzele pierdute. Și altora doar secretarele. E bine să știi ce vrei. Și mai mereu ce-ți place.

Am stabilit că eu sînt cea cu cauzele pierdute. Trebuia să-mi pierd și eu timpul într-un fel și am crezut că acesta e cel mai lejer fel de a-ți răspunde la întrebări existențiale, nu că ar folosi cuiva răspunsurile pe care le găsești între timp, studiind fix de la fața locului și făcîndu-ți în cap sincroanele pentru eternitate.

Ce există atunci?

O mare vrăjeală, un mare rahat, aruncat pe net, în scrisori, în mailuri, șoapte în urechi, mîngîieri fierbinți pe piele, sărutări în apus și răsărit și, uneori, în după-amiezile de primăvară minulesciene. Literatură. Hai să ne cunoaștem, hai să aberăm, să ne stricăm liniștea, să facem chef de nechef, să fie acolo, ceva va ieși poate din toate astea... ce?

Chiar, ce? Ehe...

Ne atrage doar ce nu e atras de noi. Iubirea se încheie cînd vanitatea e măgulită. Doamne ferește să-ți măgulească cineva vanitatea. Uite-așa un spate întorci... eh, fiecare cu spatele lui... Nu-i mai bine să nu dai măștile jos? Sau să ai destule în mîneca nefrecată de jegul întîmplărilor astfel încît să rămîi mereu cu asul în mînecă? Care as să-l întorci și pe acela pe toate fețele și să te întrebi

într-o zi la ce ți-a folosit? Sau la ce-ți folosește în continuare?

Am 30 de ani și aș putea să scurtez totul și să spun: crede și nu mai cerceta, știu ce zic, dar tu ai nevoie de dovezi, ai nevoie de minciuni frumos rostite ca să înțelegi cîte ceva și ai nevoie ca minciunile astea să nu fie ale tale, să trăiești sub protecția lui mie *nu mi se poate întîmpla asta, fiindcă sînt cu moț.* Mai cu moț decît toți cei cu moț.

Am avut un prieten, Renard. Cred că o să vorbesc mai încolo despre el. Mi-a spus odată că mereu va fi loc la mine de noi începuturi. *De începuturi frumoase*, a adăugat, iar eu m-am lăsat mințită pentru că țineam mult la prietenul meu. Așa fac mereu, cei la care țin au o mare putere asupra mea. Le permit asta, dacă sînt prietenii mei, de ce nu? Prietenii mei sînt stăpînii mei, fac ce vor din mine și-mi place asta. Dar de ce naiba nu putea să tacă Renard, ce nevoie aveam eu să știu *asta* despre mine, cînd eram absolut sigură că numai în prezent trebuie să exiști și nimic altceva nu merită ținut minte, ca-ntr-un somn al vitelor cu nările fremătînd aer înnăbușit, fierbinte...

Să vedem. Acum eu știu doar atît. Că am atîtea de făcut și de rezolvat într-o singură zi încît, uneori, cînd mă opresc din toate, și mă uit brusc în jur, am senzația că trăiesc într-un film care se derulează tot în trecut, un film mut cu imagini alb-negru, căruia îi știu deja finalul, și că m-am nimerit în el doar ca să așez unele lucruri acolo unde trebuie, să lipesc cioburile, să adun gunoiul, să-l vărs la ghenă și să arunc apoi fărașul. Curățenie într-un singur sens. Să modific replicile dintr-un scenariu ca să sune bine în gura protagoniștilor, dar oricît aș avea grijă să pun elementele la locul lor, oricît mi-aș dori să schimb finalul, așa, doar de curiozitate, ca și cum ar putea

BIBLIOTECA MEDIATECĂ

fi cele o sută de posibilități, toate magice, închipuite de mine, îmi dau seama că e un nonsens. Iar, dacă n-ar fi nonsens, ce farmec ar mai avea? Păi am avea de-a face cu o cauză pierdută?

Și eu eram o cauză pierdută și realizam asta exact în clipa în care cineva încerca să-mi inunde urechile cu discursuri care mă penetrau jalnic, discursuri triste, melancolice și importante desigur, spuse de-a valma, ca si cum ar conta. Nu e mișto că-ți vorbesc despre libertate exact cei care vor să te supună?

Uite de ce refuz atît să deschid televizorul. Să particip la reuniuni. Să mă pregătesc pentru ședințe. Mai sînt și mitingurile. Cum dracu... protestele... numai împreună vom răzbi. Hahahaha... *Forța fie cu noi!* Unirea intereselor comune. Spălarea creierelor. Nu voi avea încredere în cei care fac front comun ca să-și apere interesele. Dacă nu e ceva spontan, m-ai pierdut, mi-am transferat deja atenția la primul bărbat mișto ce-mi iese în cale.

Dar în mijlocul anumitor ședințe, mă simt imediat acoperită cu pelicula fină a ironiei situației și cuvintele tartorilor, cuvintele boșilor, cuvintele barosanilor, cuvintele snobilor și ipocriților, toate cuvintele se pierd în ceață, chipurile lor încotoșmănate de guși și fălci de buldog se estompează, știrile trec pe lîngă mine ca un stol de ciori croncănitoare, discursurile se derulează doar ca element de decor, iar eu cad într-o catalepsie hipnotizantă a simțurilor, deși privirea îmi rămîne încă vie, prea vie ca să fie acolo, încercînd la rîndul ei să penetreze alte priviri, sînt și nu sînt, aud și nu aud, ca și cum aș trăi în două lumi diferite, nici una reală.

Țin minte gesturi și amănunte total nesemnificative. Atenția mea suprinde mișcări lente, strămutate în plictiseala altora, în scărpinatul nasului, în învîrtitul unei suvițe lungi de păr pe deget pînă devine cîrlionț, sau în gesturi grăbite

precum un picior care se bîțîie violent, bătăile inimii cardiacei de acum cîteva ore, ah, sper să se fi liniștit totuși, sărmana ipohondră... Desigur, în momentul acela, toți vor să fie în altă parte decît acolo, undeva, dar nu știu nici ei unde, undeva poate în vremurile atît de fericite și lipsite de griji ale primei lor iubiri. Îmi place să-mi imaginez asta... Ca și multe altele de altfel, la fel de îndepărtate ca amintirea primului țipăt.

Apoi, după cearta stupidă de acum cîteva ore cu Didina, care e fată de treabă în definitiv, dar nu cred că voi împărți cu ea vreodată înghețată sau țigări, am ieșit din clădirea ce adăpostise răcnetele noastre și speranțele de la intrare a unei legiuni de căpșunari, niște rromi de culoarea tăciunelui și de mireasma atît de stătută a sudoarei, mi-am făcut loc cu coatele printre ei, mi-au căzut două fire de păr din nas, am căpătat o vînătaie și deja am reușit să mă-nnegresc și eu la chip, mai ceva ca un iezuit căptușit din senin cu o misiune de salvare a sufletelor catolice.

Eu voiam înghețată. Mă însoțea Studentul la Jurnalism, ăla care nu avea încă diplomă, și *hai să cumpărăm ceva de ronțăială*, într-o pauză, ceva, orice, alune sau *sandwichuri* pline cu maclavaiț, materializat în ketchup sau maioneză sau și și. Am mers alături de el pe niște străduțe ca niște tranșee, în șir indian să nu ne lovească mașinile din sens opus, am rîs și am glumit, și din nou m-am gîndit cum să ajung în partea cealaltă, adică la cealaltă redacție, unde mă așteptau alți colegi, spre norocul meu toți bărbați, toți sănătoși, v-am spus că munceam de-mi săreau capacele? Dar pînă atunci, uite, am trecut strada, parcă am adus discuția despre niște flori, sigur am plătit *lunch*-ul, mi-am tachinat colegul cu două capete mai lung decît mine în legătură cu înghețata de trei ori mai dulce ca un amant mult așteptat, că nu-l mai satură Dumnezeu, vine toamna și el tot cu înghețata

în bot, deși azi eu îi făcusem poftă și zbang, mă lovește brusc... *aaaa, stai mă, azi e de-abia luni*, și eu credeam că e marțea cu ceasurile trei și rele, care niciodată n-au avut efect la mine, nici dacă picau într-o zi de 13. Studentul îmi pune mîna pe umăr, parcă ar vrea să mă scuture, parcă n-ar îndrăzni totuși de teamă să nu mă trezească de tot la realitate, o fi bine așa? *The best icecream ever*... Dar tu pe ce lume trăiești? Ți-e bine acolo?

Uneori, da.

Pe de altă parte, fiind în această cursă contracronometru, mi-era teamă că, dacă mă opresc, o să intru într-o buclă a timpului care mă va suge cu totul din filmul ăsta sumbru à la Tarkovski și mă va proiecta pe un ecran alb, și mai sumbru, unde nu sînt oameni, nu sînt întîmplări halucinante, nu sînt biblioteci de citit, nu sînt filme de văzut, nu sînt piese de teatru de jucat. Și nici dansuri pe străzi ca tranșeele. Și nici jocuri fără victime pe care să le fotografiezi sau să le aduni de pe caldarîm. Am mers absurd și pe aleea aceea... dacă toate astea se vor opri... dacă extrasă din ele ca o măsea stricată voi atinge inefabilul... acel inefabil care există în viața mea, undeva între săritul elasticului și țopăitul într-un picior pe pătratele neregulate ale unui șotron, inefabil descoperit de atîtea ori verile pe maidanele copilăriei... cele mai complete veri trăite vreodată...

Și pentru că totuși n-am de gînd să pierd nimic din ce se întîmplă acum, să cuprind dacă se poate tot ce se poate și să mă retrag cînd am chef printr-o firidă a zidurilor crăpate, să mă strecor într-un moment de neatenție al altora, în zona aceea de unde-mi reîncarc bateriile, mă țin după clipa asta rotundă, perfectă, mă duce, mă duce, mă aleargă pe autostradă, mă conduce, mă cheamă tocmai pentru că e incalculabilă și scapă din arhivele oricărui contabil, din înțelegerile oricărui alchimist. Acum cît ea mai există. Mîine, cine știe...

Uite-o. Scutur și eu pletele și văd. De fapt nu văd nimic, e prea întuneric. Simt. Știu că aici este. După cum se rarefiază aerul, după cum clocotește apa cascadei pe pietrele alunecoase. Aici. Am ajuns. Zona de non-acțiune care-mi îmbrățișează impasibilă cele mai de rahat reveniri dintr-un mediu steril, plin de avataruri și messengeruri. Cel mai departe, pînă aici am ajuns, de fiecare dată cînd m-am simțit ca o suprafață neutralizată, fără miros, fără culoare, fără zgomot, fără suflet, dar plină de bancuri seci și mii de coșmaruri marinate în zeama *feelingurilor*, ca într-un borcan plin de muște, alergate mai întîi cu pliciul. Întunericul de-aici îmi atacă lumea cu norii ei cu tot, în acest loc îi reduc pe toți cei cu care m-am intersectat vreodată la niște simple monitoare în spatele cărora devin viteji greuceni, sau spîni, sau harapi-albi sau superbe femei fatale ce-și așteaptă salvatorul. Împărăția lor e tastatura și săgeata mouse-ului, obiect de porțelan. *Click* și-ți potrivești încă o mască. Din ce în ce mai multe minuni care să ne păcălească libido-ul.

Anima mundi.

Locul unde copacii au povești mai durabile decît cele 4 secunde de orgasm după care fug toți și-n numele cărora se țes atîtea intrigi, se nasc atîtea speranțe și mor atîția spermatozoizi.

Locul unde tentativele de prietenii din viața mea dispar, unde totul se depărtează în spațiu și timp, unde sînt doar eu și fac din nou cunoștință cu cea mai primară teamă a mea. Locul pe care mi l-a arătat Renard, într-o noapte cînd, obosiți de zgomotele tuturor din jur, ne-am luat lumea în cap pentru două zile.

Locul unde l-am întîlnit pentru prima oară pe Elend, după ce m-am despărțit de Renard. Aici m-a izbit de stînci răsuflarea lui Elend prima oară. Aici m-a avut fără să-i opun rezistență, aici mi s-a băgat pe sub piele și mi-a atacat tot ce credeam

că am învățat despre conștiință, aici mi s-a prăbușit în sînge fără un strop de zgomot de-am crezut că de-atunci încolo voi merge doar pe o șosea cu sens unic, dar mereu în direcția opusă și că era doar o chestiune de timp sau de șansă pînă cînd o mașină scăpată de sub control mă va lipi de asfalt.

Am avut noroc. Nu știu de ce, dar am avut mereu noroc.

Iar acum, după zece ani de la prima mea mare întîlnire, revin în locul unde am fost veselă și atît de departe de cele ce aveau să urmeze, deși încă de-atunci intrasem într-o horă aproape mortală, din care naiba știe cum aveam să ies. Nici acum nu știu.

Acum am nevoie să dorm. Nu să simt.

Deocamdată nu se poate. Deocamdată cobor din mașină, cotrobăi după lanternă prin portbagaj și încep să mă cațăr pe prima treaptă de pămînt jilav și de frunze alunecoase. Mă agăț de o creangă, simt umezeala plantei între degete și înaintez tot mai mult în întuneric. Oare cît o fi ceasul? E foarte tîrziu după felul în care frunzele astea se întorc de pe o parte pe cealaltă sub pașii mei. Foarte tîrziu, după zgomotul cascadei. Prea tîrziu ca să deranjez somnul naturii. E ca și cum aș comite un sacrilegiu. Și totuși înaintez fiindcă am nevoie să deștept, ca dintr-un vis vechi, cîteva miresme uitate, chiar dacă mă simt sufocată de toate nălucile trecutului ce urcă spre mine cu forța apei dintr-o toaletă cu o secundă înainte să curețe jegul fecalelor.

Nu-i adevărat că poți îngropa trecutul, mai ales acela care a rămas în suspans, întodeauna te urmărește atunci cînd nu ai încheiat socotelile, nu ai avut o ultimă discuție, o ultimă îmbrățișare, un ultim gînd închis. Nici eu n-am știut să spun la vremea potrivită esențialul. Mi-am zis că se va rezolva de la sine. Ei bine, nu s-a rezolvat. Ce credeai, că sînt specială? Asta credeai?

Ca în noaptea cînd am fost trimisă pe teren să iau pulsul orașului de la malul mării, din cartierele cele mai mărginașe, de pe trotuarele cele mai ieftine, pe care mișunau tîrfele Constanței, păzite din umbră de regii lor decăzuți, cu burți triumfătoare a la Obelisc și cu lanțuri lungi, groase, lucioase, semn al opulenței. Profitorii suptului. Că poate nu știi, sînt și de-ăștia! Iar dacă ești doamnă, învață să-ți păstrezi soțul acasă, iar dacă ești pasăre de noapte, ei bine, trebuie să-ți faci meseria. Aici nu-ți trebuie diplomă...

„De ce să fac asta", am întrebat, „trimite-ți, dom'le, un bărbat, io nu știu nimic despre curve și sincer nici nu mă pasionează subiectul. Pentru mine o curvă e o curvă, mezat cu sexul. Dai ai, nu dai n-ai". Ce să ai și ce să n-ai? Semăna cumva cu jocul de alba neagra. Asta-i aici, asta nu-i aici, ghici unde e? În pizda mă-sii. „Trimiteți dracu pe altcineva, ce să știu io despre curve cînd abia m-a convins unu' să renunț la virginitate? Nu vă dați seama că mă mănîncă alea de vie?" „Nu contează, materialul trebuie scris în două zile, mergi pe teren și vezi ce poți prinde, ce poți afla".

Mda. Nu contează. Adică nu mai comenta.

La vremea aia conta doar că ești reporter și că vrei să ai un subiect mai bun decît al celui din biroul alăturat. O competiție surdă, rece. Un război mut, invizibil, între oameni ambițioși și cu pana fierbinte. Cine e mai rău. Cine mai ascuns. Care-i mai pe față. Care mai rapid. Care mai apreciat. Cine e numit mai degrabă „reporter special". Un obiectiv oarecare pentru un tînăr de 20 de ani, nu? Unul care vrea să se implice în întîmplările rele, să le cunoască, să știe apoi cum să se ferească de ele, sau cum să-i ferească pe alții. Unul care trebuie să suplinească absența diplomei, lipsa de experiență, sexul nepotrivit cu care s-a născut. Să nu mai vorbim de treaba cu minoritățile care nu știu să scrie. Unul care vrea să transforme lumea.

Să se țină cîndva cont de el. Că a făcut aia, sau ailaltă. Sau măcar că n-a dat-o în bară. Că nu s-a făcut dracu de rușine. Hahahaha! Ce rîd acum de naivitățile astea.

Ce copil eram... ce copil... așa mi-e milă acum de fata aia care nu voia să se ducă la curve ca să-și facă reportajul. Pentru că era un frig cumplit afară (da, e frig, mi se spunea, dar gîndește-te la lumea lor, de ce continuă să facă asta pe frig, pe ceață, ploaie, de ce nu renunță — de idioate???? îmi răspundeam) și n-o să uit niciodată frigul acela care-mi intrase în oase, urcînd din tălpi pînă sus în buricul creierilor, pe cînd așteptam prima curvă din viața mea, și mă simțeam ca un bărbat la prima lui noapte plătită de sex, setat dinainte că dă bani să se termine mai repede totul, să scape de grija principală, prima mare falsă grijă din viața unui bărbat: aceea de a fi bărbat. Bărbat adevărat, cum găsise Girueta mea, pe punctul de a se mărita.

Eram deja obosită după o zi de stat în picioare timp în care prinsesem un pseudo-incendiu („Ardeeeee! Ardeeeee! Ardeeeeee blocul Capitol!", primisem vestea asta cumplită de la un constănțean-cetățean pe față și cu telefonul încărcat la refuz, și după ce mobilizasem disperată Pompierii, Salvarea și vreo doi cameramani, constatasem că luase foc o mușama dintr-un tomberon de gunoi din apropierea blocului respectiv) și participasem la scoaterea unui înecat din Techirghiol și numai gîndul la fotografiile făcute mă făcea să dîrdîi și mai tare. Și peste toate astea îmi sunau din cînd în cînd în minte cuvintele lui David, *my first love*: „Cît o să mai reportericești așa? Microbul ăsta al tău o să ne distrugă relația", dar eu eram convinsă că iubirile nu pot fi distruse, așa că îmi vedeam în continuare însetată de treburile mele. Mare greșeală. Prost credeam.

„De va fi nevoie, mi s-a mai zis, va trebui să plătești una bucată femeie să-ți spună povestea ei." Și mi s-au dat niște bani în palmă. Era un teanc destul de consistent. „Așa mult?" m-am mirat sincer. Era jumătate din salariul meu de-atunci și toți colegii au rîs de mine. Era normal să mă mir. Era normal să rîdă ăia de mine. Cine știe cîți dintre ei fuseseră pe la curve. Era anormal însă pentru mine ca cineva să primească atîția bani pentru că-mi spunea o poveste. Și dacă mă minte??? Dacă fabulează? De unde să știu eu că povestea aia e reală? De unde am probe? Pe ce-mi construiesc cazul?

„Uneori cazurile se construiesc din nimic", mi s-a explicat. Ele se inventează, apoi se reinventează. Un fel de copy paste-uri, schimbat fonturi și titluri, și ai un caz. Același caz, dar spus de mai multe ori, de oameni diferiți, pînă cînd nu mai ai nici un caz. Ai auzit despre... parcă... undeva într-un ziar pe a cărui cealaltă jumătate de pagină era reclama la Maggie. Sau la vreo bancă miraculoasă de spermă. Țîi minte reclamele, dar nu ai putea să spui concret despre știrile citite, ce subiect se dezbătea și dacă avea sens, păi și-atunci, cum să facem? Cum să te cred? De unde să știu că așa e? Așa zice presa. Eee, dacă zice presa...

Oamenii — cazuri. Oamenii — subiecte. *Nada mas.*

Mai bine povestește-mi cum l-ai cunoscut pe Elend. Pare mai interesant. Că tot am ajuns la cascadă.

Crezi? Într-un fel, anii de-atunci au legătură cu cei de-acum. Și cu Elend, evident. Ca să poți să înțelegi o poveste trebuie să ajungi la semințele ei, la haloul care s-a creat înainte de gîndul strengar că ai avea nevoie de semințele alea și nu de altele. Nu știu, mă gîndesc și eu, fac tot felul de analogii. O boală, înainte de a exploda în organism și înainte de a te trînti la pat, are meandrele ei,

își alege un anumit organ intern, îl avertizează că-l va vizita mai des, tu pe dinafară tușești și zici lasă că trece, fără să știi că deja ți-ai pus singur gînd rău prin felul tău indiferent de-a da din umeri că *lasă că trece*, e doar o tuse, dai vina pe vreme, pe ploaie, pe apa prea rece, și boala iar se strecoară din cînd în cînd, apoi tot mai des, pînă cînd își face culcuș, iar tu va trebui s-o gonești, să lupți din răsputeri, să te întrebi cu ce-ai greșit în fața lui Dumnezeu de ai fost capsat cu așa ceva. Cu propria ta ignoranță? Că n-ai fost atent la semne? Că le-ai acceptat prin preajmă?

Așa că ia din timp aminte. O tuse nu e niciodată doar o tuse. Așa cum un surîs nu e doar un surîs. Dar mai bine să nu mă crezi. Și eu aș fi ridicat din umeri și aș fi rîs acum zece ani la asemenea aberație și-aș fi tușit liniștită, ba chiar arogantă, hai să vedem care e mai tare? Eu sau boala? Dar, după un timp, tu devii boala și nu mai poți face diferența. De-aici o serie de jocuri de cuvinte: își plimbă prostia pe străzi, își leagănă reumatismul într-un hamac, ai văzut cum i s-a întins libidinoșenia în priviri? Și prostia și reumatismul și libidoșenia sînt boli. Nu știu cît de grave pentru cei care se plimbă, se leagănă, se întind, dar boli. Și cîte alte exemple aș mai putea da, dar ai prins ideea.

Așa că eu cred că boala mea numită Elend n-ar fi apărut dacă nu aș fi fost trimisă cu forța mai demult să cunosc povestea unei curve și apoi să scriu despre ea, ca și cum i-ar fi păsat cuiva prin ce trece o femeie nevoită să facă sex, sau ar fi făcut cineva ceva din senin ca s-o salveze. De fapt, cred că atunci mi s-a făcut botezul în redacție. Au vrut să vadă nenorocitii ăia dacă mă descurc. Și asta a fost prima lecție pe care am învățat-o. Că nimănui nu-i pasă din senin de altcineva. Fiindcă atunci cînd citești cîteva rînduri dintr-un reportaj, e doar un alt caz care nu te poate atinge. Despre altcineva e vorba în povestea aceea. Cineva care nu există

decît în imaginația bolnavă a unui reporter, chiar dacă ai în fața ochilor nume, date, locuri și situații. Tu îți poți sprijini liniștit picioarele de teracotă, îți poți aprinde pipa la o adică, îți poți deschide calculatorul și poți citi ceva ce nu are cum să te atingă. Boala aia nu e boala ta. Dar dacă ar fi și ai recunoaște simptomele, ai ridica totuși o sprînceană și ai zice în sinea ta: Prostii! Sau mai modern: *Bullshit*! Sau *OMG*. Am aflat de curînd ce înseamnă. Cică *oh my god!* că era toată lumea cu omg-ul în gură și mie mi-era jenă să întreb să nu pic de fraieră că nu știu așa simplu lucru, dar vreau să mă lupt și mă lupt cu sistemele. *OMG*, cu ce mi-am găsit și eu să lupt. Nu puteam să mă mărit?

Dar pe vremea cînd nu exista în limbajul nimănui *omege*-ul, *bullșit*-ul și nici nu mă interesau sistemele, am fost pe teren într-o noapte friguroasă să fac rost de povestea unei curve. M-a condus în zona respectivă șoferul redacției și mai era în echipă nelipsitul cameraman. Singura femeie pe care am plătit-o ca să-mi spună un basm asemănător cu cel al tuturor celorlalte curve pe care le-am întîlnit după aceea și nu le-am plătit, dar cărora am fost nevoită să le ascult poveștile, fiindcă boala se instalase deja în sufletul meu.

Boala mea se cheamă *Dolores*. Cum ce boală e asta? Dolores era gagica aia din nu mai știu ce film la care veneau toți să-și verse necazurile și ea suferea apoi mai rău decît ei. Suferea că nu știa ce să le facă, de unde să-i apuce, cum să le ia durerea cu mîna, dacă se poate. Se gîndea mereu, în timp ce spăla rufele, în timp ce spăla vasele, înainte de a dormi și după ce se trezea, se gîndea Dolores cum să-i salveze pe cei care i se văicăreau, și pe-ăia, evident, nu-i durea nicăieri. Știu... cam stupid, dar este unul dintre cele mai puțin stupide lucruri pe care le-am făcut.

Curva mea își zicea Anca, nume de profesie Rona. Avea niște ochi verzi absolut mortali și cît

timp a vorbit cu mine nu m-am putut desprinde de apele lor adînci, care ascundeau atîta melancolie, resemnare și disperare bine ascunsă. Abia împlinise 25 de ani. Am început să-i pun întrebări. Cum a ajuns ea așa, să practice meseria aia, de ce nu renunță pur și simplu, dacă îi e frig, de cît timp face sex liber pe șosele, dacă are grețuri, dacă se uită liniștită în oglindă. Etc., etc. Ne-am așezat pe trotuar, ne-am aprins țigările și i-am spus: „Hai, zi-mi și mie, cu ce fel de bărbați te culci mai des?" Parcă eu nu știam că nu are de ales. Am început abrupt, de teamă să nu-mi audă bătăile inimii.

Mi-a zis că cei mai penibili sînt ăia însurați, și știe o mulțime de povești despre neveste. Și că le-a ascultat îngrețoșată și că preferă să fie curvă după toate astea. Cel puțin e liberă. Nu tulbură pe nimeni. Își cîștigă banul cinstit. Apropo de bani, i-am dat plicul acela, echivalentul a jumătate din salariul meu cum ar veni, și-am ascultat-o două ore, că nu se aștepta să fie plătită doar pentru că-și deșerta sufletul. Și oricum era fericită că nu trebuie să mîngîie nimic, să plescăie nimic, să tragă, să geamă, să se facă de rîs încercînd să pună iată mîna pe ceva ce nu-i aparține, ce nu are dreptul, un străin care se freacă de o străină.

N-aș putea spune că, în povestea asta a ei, era vorba despre bărbați și femei și despre clipe răsturnate în eternitate. Sau despre clipe furate. Mai degrabă era vorba de o poveste despre cîini. Sau despre specii care trebuie să-și arunce semințele pe undeva. Știi cîte de-astea au venit apoi peste mine și nici măcar nu le-am plătit??? Dar nici una dintre femeile de mai tîrziu nu păstra în priviri atîta tristețe.

Dar prima durere înfrîntă și peste care s-a trecut, de la Anca-Rona am auzit-o. Atîtea nume pe care le-am uitat și numai al ei mi s-a înșurubat în minte fără nici o problemă. Al ei și-al tuturor celor de care mi-a zis. Cea mai tembelă întîmplare

era a unuia care se căsătorise, desigur din dragoste, cu o gagicuță, una Andreea. Aia era virgină și nesărutată pînă la vîrsta de 22 de ani. Așa erau vremurile pe-atunci. Unele chiar nu aveau parte de amoruri platonice și de plimbări cu pipăieli și giugiuleli prin parcuri și fugit de-acasă pe la întîlniri clandestine, *cu minciunile grămadă după tine* și cu acoperire în fața părinților de înlemnești.

În fine, ăștia doi de care vorbea Anca-Rona s-au logodit cu acte în regulă, după vreun an de curtoazie, chiar cu o zi după moartea tatălui lui. Ei nu i-a păsat, voia certificat, ta-su ăluia zăcea încă în coșciug și el zicea DA în fața ofițerului stării civile, ca să nu-și piardă rîndul. Cam cu jumate de gură amîndoi, un fel de hai s-o facem și pe-asta, hai să intrăm în rîndul lumii. Lume disperată, frate, să-și pună cătușe și alte porcării de la o vîrstă așa fragedă. Ei bine, toți cei care au venit ca martori, de fapt, erau îmbrăcați și de înmormîntare, un adevărat pomelnic nunta lor. Doliu în toată regula. El cu un ochi a rîs și cu altul a plîns. Ca în orice poveste care se respectă.

După un an, a venit și copilul pe lume. I-au pus numele Andrei. După maică-sa. Soțul era în continuare fericit. Își iubea familia. Familia era tot ce avea. Așa că a început să tragă ca boul pentru familia lui. Era șofer de tir și în lungile lui drumuri se gîndea numai la fii-su să aibă, să nu ducă lipsa... om responsabil. Om cu inimă mare. Om care se sacrifică pentru binele altora. Om cu jug... „Că tu ce crezi că ăstora le place să umble noaptea cu măgăoaiele lor de tiruri, cînd știu că au acasă o femeie caldă și un copil de crescut?" mă întreba retoric Anca-Rona și răsuflarea ei fierbinte făcea vîrtejuri în aerul înghețat.

Și anii au trecut, iaca, vreo cinci la număr și nevastă-sa, singură și înmiresmată cu de la Dumnezeu putere că era profesoară de religie, și-a găsit un amant mai tînăr cu 7 ani decît ea și l-a adus

în patul conjugal în timp ce el, soțul legitim, era plecat prin țară sau în afara țării cărînd tot felul de prostii cu tirul lui. Pe amant îl chema Viorel și îi convenea să aibă în floarea lui de burlăcie o femeie măritată, stătută și cu copil, că ea era legată, încătușată, mamă mai ales, deci pretenții nu avea cum să emită. Cică îl iubea cu forță pe Viorel, ca o dementă tot trăgea de el în patul ăluilalt. Își lăsa copilul pe la o mătușă și ea dilaila prin saltele, pe urmă spăla urmele și-l aștepta ca o floricică de pension pe bărbatul ei.

„Zi și mie, mă întreba tînăra femeie, cu ce e mai bună aia decît mine, tu, fetițo?" Îmi spunea „fetițo" și depistam în sunetul vocii ei guturale valuri de milă pentru mine amestecate cu valuri de indignare și revoltă mai veche, care se iscaseră la amintirea acelei povești pe care ea însăși alesese să mi-o spună din multele auzite de la clienții ei disperați după o femeie mai prietenoasă. De ce naiba îi era ăsteia milă de mine?

„Dacă îl iubea pe Viorelul ei, de ce nu se despărțea de bărba-su? Că o întreținea, nu? Că-i plăcea să aibă statut de doamnă, nu? Și cînd bărba-su a aflat, că i-a prins într-o noapte, ce credeai că n-o să-i prindă?" Nu, eu nu credeam asta, Doamne ferește, eu mă bucuram că i-a prins. Nu suportam să știu că cineva e luat de fraier. Ei bine, ce s-a întîmplat cînd a aflat? El venise pe neanunțate ca să-i facă doamnei lui o surpriză, cu parfumuri și flori și dulciuri pentru ăla mic venise, și i-a găsit înfierbîntați, frămîntînd cearșafurile pe care le primiseră cadou de la rudele lui. Sau ale ei. Sau de pe la vreo prietenă neinspirată. Ce importanță mai are?

A avut un șoc. Nu cred că și-a revenit nici acum din șocul ăla. Și-a dat seama că de mult timp în patul lui se strecurase un fitecine, un copil cu hormonii perturbați de primăvară. Ăla s-a ridicat și a plecat, ce era să facă? „Vă las să vorbiți!" a

zis Viorel-amantul și a dispărut. Nici dracu nu l-a mai văzut după aia. Ea, Andreea-soția, ca o mirandolină încă în furou și tălpile goale, alea care mai devreme se sprijiniseră de pieptul lui Viorel, a început să țipe la soț că de ce îi face surprize de-astea. Și lui nu știu de ce i-a trecut prin minte că n-a apucat să-și ducă tatăl în groapă, fiindcă a vrut să nu piardă rîndul la însurătoare. „Ei, ce zici de asta, drăguțo?"

Eu nu ziceam nimic. Mi-am strîns mai rău picioarele sub mine cînd am auzit de tălpile ăleia, mi-am îmbrățișat janghina de haină de teren care nici de-a naibii nu voia să mă încălzească, mi-am lovit de două ori brațele amorțite apoi am scos din nou pachetul de țigări și i-am dat și Ancăi-Rona una. Ea a continuat, cu vocea ei șoptită, gravă, cu pauze lungi, cu ochii ăia verzi priponiți în noapte.

„Și într-o zi m-a găsit pe mine, și mi-a povestit cu lacrimi în ochi toate astea, a iertat-o bineînțeles, că o iubea. Ce era să facă? Dacă o iubea... Așa au parte toate nesimțitele de iubire... Și-apoi el nu voia să-și lase fiul fără mamă, că era mamă bună, adică dacă nu era, s-ar fi despărțit totuși demult de el, nu? Dar ce s-a gîndit doamna asta... că Andrei trebuie să crească din banii lui ta-su. Sacrificiu de mamă, ce să mai spunem! Eu o înțeleg. La capitolul soție stătea prost, corect? Tu o înțelegi?"

Nu. Eu credeam în dragoste. Pentru mine era simplu. Ori așa, ori altfel. Nu exista cale de mijloc. „Dacă nu le-aș bate pe doamnele astea, mai zise femeia ridicîndu-se și scuturîndu-și pantalonii de praful rece de pe caldarîm. Își dezmorțea picioarele în timp ce vorbea. „Că una este să-ți trăiești viața și să faci cîte greșeli vrei înainte de căsătorie, dar apoi, soro, te-ai căsătorit, te faci femeie de casă, nu mai umbli teleleu-tănase, că nu mai ține vrăjeala." Se înfierbînta pe măsură ce vorbea și ochii ei sclipeau în întuneric precum cei ai felinelor, două cioburi de jad, oblice și burdușite de gene

umbroase. „Cu ce este mai bună o femeie care se prostituează de dragul unui copil, care-și înșală soțul, față de mine, asta pe care o disprețuiesc toți pentru că face trotuarul? Aia și-o trage în draci pentru sufletul ei, dar nu lasă un om în pace, un om bun, care n-a trădat-o niciodată, care nu i-a făcut nimic rău, ba dimpotrivă, a respectat-o, a ținut-o în palme tot timpul? Pentru ce mai stă cu el? Că-i convine, nu? Pentru pușculiță și pentru traiul bun, corect?" Hm... De unde să știu? Aveam doar 20 de ani. În lumea unei fete de 20 de ani nu există astfel de întrebări. La 20 de ani eu nu trebuia să decid decît dacă merg la film sau la teatru, dacă vreau cartofi prăjiți sau salată orientală și să am grijă că dacă am poftă de salată de vinete să nu pun ceapă înăuntru că mi se face rău. Și uneori, cînd am chef, să-mi înnegresc ochii cu creion dermatograf.

„Corect!" am aprobat.

Și Anca-Rona s-a aplecat peste balustrada jilavă a falezei, sub care valurile făceau un vacarm infernal, cu mirosul lor de alge și pește, amestecat cu frigul toamnei tîrzii și cu cețurile depărtărilor. Parcă toate astea i se împletiseră în păru-i negru și lung, în gene și sprîncene, părea o sirenă decojită de solzi, scuipată pe malul mării de vreun talaz mînios, pedepsită să-și ducă supliciile cărnii printre străini cu chef de frămîntat. S-a întors către mine și a izbucnit din nou în alte rafale: „Eu, cel puțin știu că nu rănesc pe nimeni. Nu-mi bat joc de patul nimănui, de sufletul nimănui. Știu, știu, aici pe trotuar e locul meu. Nu zic că e sfînt, doar nu sînt tîmpită, știu cine sînt, și că nu dă nimeni doi bani pe mine, dar dacă ar da, și eu m-aș transforma urgent în doamnă."

Aș fi vrut să zic și eu ceva, dar îmi înghețaseră fălcile și eram paralizată de toată nebunia asta, femeia mi se părea absolut ireală, tot ce se întîmpla de altfel era dintr-un timp în care nici nu știu

cum aterizasem. Starea aceea de criogenare, de crispare paranoidă, știi? Starea aia ce se instala în oasele și creierii mei de fiecare dată cînd aveam să întîlnesc oameni ale căror regrete, melancolii, intrigi sau răzbunări sau ipocrizii mă lăsau mască. Oameni buni sau oameni răi. Oameni în a căror voință depistam dorința de subjugare, de supunere, de control. Niciodată în extaz, mereu într-un îngheț senzorial, ca și cum mă întrerupeam din gînduri, îmi scoteam din priză mintea și mă înșurubam bine în sol, în asfalt, în țigări sau în încleștarea propriului maxilar.

Atunci mi-era frig, frig, foarte frig, atît de frig încît următoarea mișcare, oricare ar fi fost aceea, dacă aș fi făcut-o, ar fi însemnat sfîrșitul cazului meu. Pentru că, ridicîndu-mă de pe marginea trotuarului — porțiunea, domeniul, regatul — Ancăi-Rona, aș fi părăsit-o instant, ca un bărbat ce și-a văzut sacii în căruță, sau care mai degrabă și-a descărcat sacii din căruță.

Nu, nu mă interesa cîtuși de puțin să aflu de ce Viorel nu a mai dat nici un semn de viață amantei lui, nici de ce Andreea s-a dorit întreținută de soțul ei ca să poată *face dragoste* cu altul, și de ce ăla care o întreținea continua să umble pe șoselele patriei, cu popasuri lungi în poala Ancăi-Rona, unde își risipea tristețile, nemulțumirile și dezamăgirile. Lucrurile se puteau rezolva. Din punctul meu de vedere, totul se putea rezolva. Dacă fălcile mele nu ar fi fost atît de crispate, dacă vîrsta mi-ar fi permis să dau sfaturi, dacă experiența... ei bine... dacă toate acestea ar fi fost altfel decît erau atunci, la următoarea mișcare ar fi trebuit să-i dau două palme curvei mele cu ochii verzi, de să-i sară scînteile pe nas și să-și revină, să facă dracu ceva cu viața ei, să intre într-un bar, să danseze pentru azilurile de bătrîni, orice numai să nu-mi arate sub masca ei de femeie puternică fragilitatea unui suflet deja doborît și prea matur, prea încercat,

prea renegat, prea disprețuit, prea dorit și prea aruncat în cazanul cu miros de varză al vieții și nici să-și plimbe prin fața mea trupul plăpînd, atît de plin de mîngîieri și vînătăi deopotrivă. Șoferul și cameramanul îmi făceau semne disperate să scurtez interviul, le-am făcut lehamite cu mîna să se care, făcînd apoi semn șoferului să vină să mă ia peste vreo oră. Am auzit în urma noastră roțile derapînd.

Și tot atunci Anca-Rona mi-a spus cum a ajuns așa, normal că iubise și ea, mult, intens, se pare că fără scăpare. Și aici, în punctul ăsta ochii i se ascuțiră. Doar din cînd în cînd asprimea de pe chip îi dispărea și numai atunci cînd își trăia printre gene fostele nopți de dragoste, singurele, ultimele. Și iubitul ei se căsătorise cu alta, pentru că ailaltă era mai aleasă, mai căpătuită, avea o familie mai bună. Ei, uite, nici pînă în ziua de azi, nu am aflat ce-i aia o familie mai bună. Asta e o întrebare de o mie de puncte la care timpul nu mi-a răspuns, oamenii nu mi-au răspuns, împrejurările nu mi-au răspuns, nici măcar familiile mai bune n-au știut să-mi răspundă de ce sînt mai bune decît altele mai puțin bune. Și nici curva mea n-a știut atunci, deși părea că a văzut multe familii bune, tangențial a avut de-a face cu bărbați din familii bune, căutînd printre ei, bărbatul din familie proastă care o părăsise pe ea, Anca-Rona, dintr-o familie și mai proastă.

„Ei bine, asta e!", a oftat și și-a aruncat părul pe spate, sprijinindu-se cu spatele mai bine de balustradă și încrucișîndu-și picioarele, nu-și luase măsuri de precauție, păi dacă iubești și crezi că ești iubit ce mai contează colacul de salvare? Că doar nu te aștepți la furtuni, cînd cineva îți arată zilnic cît de mult te iubește și nu numai prin cuvinte, că și alea nu fac doi bani dacă îmbrățișările mint, iar ea se pricepe la îmbrățișări, acum da, acum și-ar da seama, dar atunci, atunci n-a înțe-

les, cînd, după o noapte petrecută împreună, cu îmbrățișări, orgasme etc. etc., a doua zi dimineața iubitul ei i-a spus la o cafea că săptămîna imediat următoare se va însura cu alta, ca și cum i-ar fi spus: mîine mergem la balet, la Oleg Danovski. Așa tam nesam? Ei, nici chiar tam nesam, Anca-Rona nu fusese atentă la semne, dar acum, dacă ar fi să întoarcă timpul înapoi, și-ar da seama, uite-așa, pocni ea degetul mare de cel mijlociu, cînd și cum a început totul. Numai că atunci a rămas mută de uimire și i-a pus doar atît: „Dacă tu crezi că așa vei fi fericit, atunci asta e!" și a rămas să se învinovățească singură că n-a fost în stare să-l iubească mai mult, să-l facă ea fericit. Și i s-au îngustat ochii (iar), și i-au dat lacrimile (iar), două lacrimi mari, verzui, repede strivite, care au plutit o secundă prin păienjenișul amintirilor roz și în fumul de țigară cenușiu.

N-am mai rezistat, m-am ridicat de pe caldarîm și m-am apropiat de ea, i-am mîngîiat părul, era aspru, tăios la vîrfuri, ca un bici din fire de păr de cal. „Ai păr frumos", i-am spus. „Păr de nimfă". A zîmbit. Cel mai crunt zîmbet pe care l-am întîlnit vreodată. Cel mai timid zîmbet pe care l-am fotografiat vreodată.

Avea curaj Anca-Rona asta, așa pasăre de noapte cum ajunsese. Curvele de obicei au mare curaj, nu-i așa? Firește că e așa. Sînt nevoite. Dar nu mai mult decît cele care refuză să fie hărțuite sexual la locul de muncă, nu mai mult decît cele care se întrețin singure, fără să cadă în genunchi. Nu mai mult decît cele care își strîng furia într-un genunchi și-l proiectează cu forță într-un prohab vesel, niciodată sătul, fiindcă n-ai să știi în ce hal le bate inima cu trei secunde înainte să ia decizia de care poate atîrna o bătaie pe cinste, sau poate chiar moartea, decît dacă ești femeie și ai fost hărțuită sexual. S-ar putea să exagerez, dar îți trec tot felul de scenarii prin minte...

În loc să lupte, Anca-Rona s-a retras, l-a lăsat pe idiotul ăla să fie fericit, spunîndu-și ceva de genul *dacă el nu mă vrea, atunci zău de-mi mai pasă.* „Acum e mai simplu, a continuat ea, în timp ce-mi poza sfîșiind noaptea cu pometii ei ascuțiți, iar eu îmi potriveam blitzul. „Cer bani și mă duc la mine acasă după o partidă de sex, trupuri se freacă de mine, trupuri și atît, hălci de bărbați, labagii convinși sau boșorogi impotenți. Mă spăl bine și uit, dorm și uit. Și în fiecare zi uit ce sînt. Cu fiecare bărbat uit ce sînt. Și nici un bărbat nu contează pentru mine." Apoi ne-am așezat iar pe trotuar și am fumat ultimele două țigări din pachetul meu. În tăcere le-am fumat.

La naiba, m-am înduioșat. Nu mai suportam frigul. Îmi venea să plîng de frig.

Așa cum stătea ea pe trotuar, așa cum stăteam amîndouă pe trotuar, două mogîldețe pierdute în univers, două vieți — una făcută praf, alta pe cale să se facă praf în ritmul acela lent și metodic — două rotocoale de fum în noapte, două răsuflări fierbinți, mi-a venit să fug departe cu femeia asta care voia să uite ca și mine de închisorile în care ne încuiasem, ea captivă în propriul trup, eu supusă unui neînțeles dor de ducă. Dar am știut imediat că nu voi face asta. Că ea se va duce acasă, va dormi și va uita. Eu mă voi trînti în patul meu moale și călduros și mă voi chinui să dorm și să uit acest caz. „Ai grijă de tine", am murmurat. A ridicat din umeri.

— În ce ziar zici că scrii?

I-am spus. Șoferul redacției ne-a luminat cu cele două pete de lumină ale farurilor de noapte. Îl plantase pe cameraman într-un bar din apropiere și acum voia s-o șteargă acasă, dar primise ordine să mă lase în fața blocului meu, atunci cînd toate întrebările mele se vor fi terminat.

— Mai stai? a deschis el portiera mașinii.

— Nu mai stau, i-am spus hotărîtă. Și mi-am strîns geanta la piept, fericită că mă pot desprinde de durerea altcuiva.

— Hei, fetițo, ascultă ce-ți spun: nimeni nu merită nimic! Să-ți intre bine în cap asta. Nimeni nu merită nimic.

Și Anca-Rona s-a întors cu spatele la mine, sprijinindu-se cu coatele de balustrada rece și umedă.

În mașină era cald. Pe postul de radio Romantica, cînta Lacrimas Profundere *And How to Drown in Your Arms*, prin cine știe ce minune, că de obicei dădeau Joe Dassin și Eric Clapton, nu că nu-s înnebunită după ultimii doi, dar nu se potrivea cu noaptea asta. Era cald și era muzică și o moleșeală calmă mi-a injectat paralizie în simțuri. Încet încet am început să mă dezmeticesc. Am alunecat pe bancheta din spate cu un oftat.

— Ce ți-a spus parașuta aia? m-a întrebat bărbatul de la volan. Mă privea curios prin oglinda retrovizoare.

— Nu mare lucru, i-am răspuns. Fălcile mi s-au descleștat într-un: „cine mai știe". Priveam în oglinda de-afară, de pe partea dreaptă, iar cînd mașina a întors spre șoseaua principală, am zărit-o pe Anca-Rona pentru ultima oară, cum se făcea din ce în ce mai mică, o siluetă marinată în mirosul de alge și pește și scoici. Mi s-a părut că las în urmă cel mai singur suflet de pe pămîntul ăsta.

Am adormit cu gîndul la ea atunci, fără să văd în Anca-Rona, nici atunci, nici mai încolo, nici acum, o „parașută", cum o etichetase șoferul acela, ci un zbor frînt. Uite că pe șofer nici nu mai știu cum îl cheamă.

De ce Anca-Rona? De ce acum? Tot un fel de deșertificare. Dar una de-aia tăcută, fără atîtea spasme cardiace. Nu am scris despre ea. Am anunțat a doua zi în redacție că nu era nimic de zis despre curvele din Poarta 6. „Păi și dacă nu era nimic de zis de ce i-ai mai dat bani?" Logic. Dacă

tot i-am dat bani, de ce n-am vrut apoi să scriu despre ea? Am fost penalizată, firește. Cu jumătate din salariu.

Iar mi-e frig. Frigul oboselii psihice. Nu chiar un frig ca atunci. Văd că și lanterna îmi face figuri. Merg mai adînc pe firul apei, știu că la aproape un kilometru de șosea voi găsi poiența unde, sub un stejar, mai degrabă în scoarța decupată de la poalele trunchiului unui stejar unde pot încăpea cu totul, și că acolo am lăsat un sac de dormit acum trei săptămîni și baterii pentru lanternă. Distanța pe care, pe timp de zi, o parcurg într-o oră, mers lejer, acum pe întuneric, de una singură, cu o lanternă ca un laser printre șoaptele pădurii și susurul liniștit al pîrîului, pare de cinci kilometri, cînd ai o imaginație un pic deraiată. De ce nu m-oi fi dus direct acasă? Ce m-a mînat iar încoace?

Am nevoie de teamă ca să simt că sînt om? Mda, cred că asta e. Sau cum zice Girueta: „n-am văzut femeie care s-o caute mai rău cu lumînarea!" Ba bine că nu. De data asta cu lanterna o căutam. Îmi simt ochii măriți de spaimă. Știu ce caut. Vreau să verific dacă-l mai întîlnesc pe Elend după ce am ars caietul în care-i păstrasem (re)venirile.

Spațiul și timpul din care am plecat sînt la mii de pelicule de întîmplări distanță, și chiar acum, în natura asta mai vie decît cei maxim 10 oameni pe care i-am văzut azi, cu tot cu fleacurile și certurile lor, grijile mele se comprimă într-un amărît de sac de dormit în care mi-aș întinde oasele pentru cîteva ore, dacă l-aș găsi unde l-am pus data trecută. Dar cine să știe de el? Cine să-l ia? În cealaltă lume, în lumea agitată a unei capitale unde mă las jefuită de substanță, un bărbat mă așteaptă enervat că nu mai apar și cred că a dat deja o sută de telefoane ca să afle pe unde sînt. Și cum aș putea să-i explic mîine că eu a trebuit să caut o poiență, că am ajuns acolo orbecăind cu o lanternă pe sfîrșite, moartă de frig și de spaimă,

ca să găsesc un stejar cu o gaură mare la poale, în care am depozitat cîndva un sac de dormit, mai mult decît atît că am ales să mă întind în el pentru cîteva ore ca să verific dacă îmi apare o entitate absolut invizibilă pentru ceilalți, lucru ieșit din comun din logica mea, darămite a unui ateu convins precum Mihai? Ei bine, zău, nu știu să explic, dar tocmai acest inexplicabil mă atrage. Această de neînțeles legătură de care vreau să mă debarasez ca să pot lăsa în urmă obsesia cea mare, să zicem. Hai că fac prea mult caz.

Aș putea să dau argumente pentru poziția pe care o am la un moment dat față de jocul cretin-idiot al unui om, aș putea să dezleg și am dezlegat deseori mecanismele alegerii unui caz, ah, și iar alt caz, lua-le-ar naiba de cazuri, că mi-au adus numai necazuri. Atîtea cazuri tot atîtea *patternuri,* astfel încît am ajuns să depistez felul în care-și trăiește surogatul de viață sau felul în care își conduce cineva o afacere după cum vorbește la telefon, cît e de scorțos și ce urmărește după felul în care se laudă că a mai încheiat un biznis de 5 miliarde, al dreacu, și n-are nici măcar o Dacie să-i plimbe miliardele alea de colo-colo, sau după cum unul inventează motive ca să-și dea un rendez-vous sexual cu secretara, de parcă i-ar păsa cuiva de acoperirile sale în fața celorlalți angajați, de futaiurile sale ieftine și rapide pînă la următoarea secretară, același scenariu, sau aș putea să-mi dau seama după cum își învîrte un bărbat prosopul de mijlocul burții sale cît de bun sau prost e la pat, numărul de femei care au pus botul la așa ceva și cît de multe știe el despre seducție dacă a ajuns ca un biet prosop de pe o biată burtă a unui biet bărbat îndesat să fie singura și cea din urmă armă fatală a vrăjirii unei biete femei.

Aș putea să înțeleg de ce o femeie bîrfește murdar despre altă femeie, de ce simte nevoia să discrediteze, să scuipe propria mizerie în obrazul

alteia care, firește, nu e de față nici să-și apere demnitatea, nici să pareze loviturile.

Aș putea să înțeleg de ce unii care se iubesc preferă să se sfîșie decît să recunoască cinstit că sînt topiți unul după celălalt. Aș putea să înțeleg de ce cardiaca de acum cîteva ore ținea atît de mult la diploma ei, ba chiar și de ce se aruncase iubitul ei în fața trabantului de culoarea oului de rață. Aș putea să-mi închipui un nenorocit de melc de Caliacra debarcînd în afurisita aia de Mare Neagră și să-l înțeleg și pe ăla că s-a crezut căpitan de plută. Dar nu aș putea să înțeleg ce fire deșucheate m-au atras mereu aici, în locul acesta vizitat cîndva numai de doi oameni (eu și Renard), iar în ultimii ani numai de mine. Și între noi, ca o mlaștină cu ape din ce în ce mai întunecate și mortal-atrăgătoare, Elend. Pînă cînd Renard a dispărut de tot, iar Elend i-a luat locul. L-a substituit. L-a gonit. Iar eu a trebuit să-l înfrunt tot mai aprigă, mai enervată, mai mînioasă, mai neputincioasă. Și mai tristă. Singurele dăți cînd tristețea mă lovea și pe mine peste mutră, ca un cutremur peste un oraș, fiindcă mă pregăteam pentru Elend ca pentru o luptă. Ori mie nu-mi plăceau luptele, tocmai pentru că le știam natura și pentru că singura regulă ce se aplica de fiecare dată era că de o parte și de alta a baricadei erau numai învinși. Și-atunci de ce simțeam atît de organic nevoia să fac din nou și din nou cunoștință cu natura mea pur animalică?

Era trecut deja de miezul nopții cînd am găsit stejarul înalt și sacul jilav îndesat înauntru cu grijă, dar atît de călduros în căptușeala lui bine vătuită, în care m-am băgat imediat pînă la vîrful nasului, cu picioarele chircite în poziție de fetus ca să încap în scorbura aceea. Apoi am stins firul slab de lumină și am așteptat panica.

Anima mundi.

Și era o lumină verzuie pe ceruri, am simțit că mi-e somn, atîta pace în foșnetul pădurii. Știu

sigur că trebuie să fie mai mult de-atit, mai mult decît o simplă întîlnire cu Elend, mai ales că nu-l mai aștept, aceasta e doar un *checking* că nu va mai veni, știu că toate ramificațiile și încrengăturile din jurul meu, copaci, rădăcini, ierburi și frunze umede și aer rarefiat se împletesc acum cu rătăcirile și greșelile și experiențele mele, că toate astea trebuie să-și găsească rostul în ceva, mi-e nu știu cum să rostesc cuvîntul spirit, fiindcă spus așa, se fluidizează în gura mea din nou încleștată și mă trage nebunia să-l urmez.

Inconștient am făcut-o. Chiar acum am făcut-o. Și dacă dau la o parte tot ce mă înconjoară, toată realitatea falsă din afara acestui loc numai de mine știut, căruia i-am fost fidelă, ce mai rămîne? Nici discuțiile pe messenger, nici nopțile albe lucrînd la articolele mele cu tentă erotică sau altele cu tentă socială, nici unele partide de sex, chiar cu bărbați pe care i-am iubit, nici ieșirile pe la cafenele și discuțiile cu bărbați ce n-au reușit să-mi țină treaz dorința de a-i revedea, ei bine, unde m-aș duce dacă toate astea n-ar fi, dacă prin operațiunea *erase*, atît de dragă mie, le-aș goli de înțelesuri virtuale, sociale sau amoroase, ce-ar mai rămîne de povestit din viața mea? Și dacă răspunsul este „nimic", atunci îmi caut scorbura și deschid aici ochiul magic să văd de dincolo de dimensiuni, chiar și dintr-a patra, toate colțurile și neregulile, dinaintea și dinapoia genunilor, comprimate toate într-un singur timp, într-un singur loc, ca și cum o întîmplare, un sentiment, toate astea ar căpăta forme, și-apoi s-ar umfla și ar clocoti ca niște puroaie ajunse la maturitate, ca niște bube de pe care eu mă desprind, coajă în vînt, în coajă de copac, cu doar cinci minute înainte să-mi explodeze în față mizeria altora.

Anima mundi.

De fapt, vino înapoi, dar atît de înapoi, încît să poți pipăi miezul lucrurilor. Întîlnirea cu Anca-Rona,

cazul despre care n-am scris niciodată, de-abia acum își are rostul în viața mea. Femeia aceea cu ochi verzi și întunecați de regrete de-acum zece ani, care probabil dacă n-a pierit în vreo bătaie cruntă, dacă nu și-a pus capăt zilelor, îmi place să-mi închipui c-a devenit mai doamnă decît doamnele pe care le-am cunoscut între timp, nici nu bănuiește în ce mod amintirea ei m-a smuls din toate cîte erau, se făceau, se spuneau, se întretăiau, se scîrțîiau, se crăpau, se scindau, se deșertificau, hahaha, se desprindeau, tocmai fiindcă nu avea absolut nici o legătură cu toate lucrurile astea. Ah, tu, femeie, Anca-Rona, sirenă-trădată, în amintirea mea încă te mai sprijini de balustrada rece a falezei sub care urlă marea. Dar poate că, atunci cînd a avut loc acea discuție, deja eram pregătită pentru ea... îhi, acum sînt sigură că așa este...

Am nevoie să dorm. Nu să simt.

Am nevoie să dorm... nu să simt.

Am nevoie să dorm... și adorm ghemuită, cu nările înfășurate în mireasma lumii, aer crud, apă rece, zgomot îndepărtat de cascadă, rășină de copaci și clipe peste care suflu fierbinte în rădăcinile atît de aproape și stelele la mama dracului. Și nici urmă de Elend. Nici urmă de răsuflări puturoase, nici urmă de șoapte drăcești, nici urmă de promisiuni tot atît de fierbinți ca minciunile, promisiuni ca plăcintele proaspăt scoase din cuptorul dorinței, pentru care n-am nevoie de rețete secrete. Nici o urmă, nici o urmă, nici o urmă. Somnul omului cu traumele dilite ca în filmul cu Jim Carrey și Kate Winslet, filmul ăla cu nume lung: *Strălucirea minților nu știu de care,* dar oricum un adjectiv sclipea pe-acolo, întocmai ca luceafărul dimineții în depărtare.

Un adevărat festin regal

Dacă n-am să vin diseară/ Mamă, ușa n-o încuia/
Lasă telefonu-n pace/ În noaptea asta, lumea e a mea...
Cîntec de tinerețe, O lume de 20 de ani

M-am trezit cu nasul înfundat și cu o durere de spate, de parcă m-ar fi bătut cineva fără să oboseaască, în mijlocul unui calvar ciripăresc de cintezoi, mierle, cuci, grauri și alte înaripate zăpăcite de soare. Am deschis un ochi și m-am uitat la ceas. Era 9.00. Atît de tîrziu că m-am ridicat brusc și-am dat cu capul de un perete al scorburii. Acum, la lumina zilei, totul mi se părea o tîmpenie. Trebuia să fiu la ora asta la muncă, să fac pe morocănoasa sau ceva de genul ăsta. Frate, dacă aș povesti cuiva, nici nu vreau să știu ce-ar crede despre impulsul meu absolut idiot de a dormi sub cerul liber într-o seară perfectă de iunie, în care aș fi putut ca tot omu' să mă plantez pe o terasă în Cișmigiu și să stau la taclale cu prietenii mei, să facem bășcălie de viața noastră roz și cîte altele.

Nuuuu, eu trebuia să-mi testez curajul sau panica, tot aia, și convingerea că Elend ăla a dispărut definitiv din nopțile mele. A dispărut, nu era clar? Era nevoie de încă un cucui pentru asta? Oricum degeaba încerc să mă conving că n-a fost bine ce-am făcut, nu asta e problema, mă îngrozește

doar că trebuie să dau prea multe explicații prea multe numeroaselor apeluri telefonice pierdute, în dreptul cărora se află numele Mihai.

Uită-te și tu cum sună asta:

„Mi-am petrecut noaptea într-un copac. Adică nu chiar într-un copac, mai bine zis în copac."

Și cum pot să-i demonstrez că așa este cînd eu vreau, de fapt, să mă creadă din prima? Să nu trebuiască să-l aduc aici, să-i arăt sacul de dormit împăturit cu grijă și vîrît la locul lui, că poate mă bîrîie piticii de pe creier în altă noapte să las iar totul baltă și să mă folosesc de lanternă ca să găsesc culcușul unde sînt atît de singură încît devin a mea și pot să iau cele mai bune decizii.

Pe bărbați ori îi părăsești pur și simplu, ori le faci viața un calvar ca să se sature ei de tine, poate le trece prin cap gîndul frumos să plece din viața ta după o alta, că asta oricum se va întîmpla, ce să mai aștepți mult și bine? Numai cînd mă gîndesc la discuția pe care o voi avea și de care, clar, n-am chef, mă ia durerea de cap. Nu mai vorbesc de cea de spate. Alte interpretări.

Va trebui să mă explic, păi și cum să fac asta? E prea mult de povestit, el e prea nervos că n-am răspuns la telefon, eu nu vreau să fac jocul obișnuințelor mele, darmite ale altora, și nici nu vreau să mă despart de el pentru că poate îl iubesc, zic poate, nu știu sigur, doar e tovarășul meu de atîția ani, ce naiba, există o rămășiță de duioșie pentru anii ăștia, deși dacă aș fi rea, și de ce să nu fiu, ar trebui să mă amuze dragostea pe care i-o port lui Mihai, e cam așa cum îmi iubesc pantofii că sunt acolo în picioare, am nevoie de ei să nu-mi intre praful drumului printre degete, să nu mă rănesc, cam așa cum îmi place casa mea și micile tabieturi, cam așa cum iubesc trîndăveala după-amiezilor de duminică sau perna pe care-mi așez noaptea obrazul, și mi-e drag de el ca de tot ce există în

jurul meu, cu deosebirea că lucrurile nu respiră, nu pun întrebări, nu cer răspunsuri.

Deci, ce naiba-i zic? Nu l-am adus niciodată aici, în Valea lui Stan, nu am urcat cu el scara de fier ce desparte cele două limbi de pământ și nici n-am făcut o porție de duș înghețat sub cascadă, după care să ieși înviorat pentru două săptămîni, dar răgușit pentru două zile sau trei. Dacă l-aș fi adus, măcar ar fi știut despre ce este vorba, dar e locul meu și-al lui Renard, cu altcineva să fi fost aici era o blasfemie, deși natura nu-mi aparține, pădurea nu-mi aparține, scara de fier nu-mi aparține, nici scorbura din stejar nu-mi aparține și totuși ele sînt în spiritul meu mai mult decît va înțelege Mihai, sau Renard, sau prietenele mele (nici lor nu le-am spus de locul acesta). Și nici de Renard nu le-am spus. N-ai cum să spui că ești o parte din toate astea, cea mai semnificativă parte din întregul tău. Păi, hai să fim serioși, cine are timp de prostiile astea?

Undeva, luna asta, sau poate că totul a început mult mai devreme, atunci cînd am scris hotărîtă în agendă, pe care nu știu naiba pe unde-am rătăcit-o, că mă voi ocupa de ultimul caz pe cont propriu, al zecelea sau poate al douăzecilea pe barba mea, pe timpul meu, pe banii mei, și că după aceea îmi voi vedea de lucruri mai importante, dar va trebui să-mi dau seama care sînt acelea. Adică eu chiar aveam nevoie de scorbura mea, dar cum să fac să priceapă și altcineva asta?

Trebuie doar să mai rezist puțin, îmi zic, în timp ce îmi scutur hainele de frunze și pământ uscat și greblez la repezeală părul cu degetele. Toate lăsate baltă, oameni și cazuri ca să mă deblochez puțin fiindcă altfel înnebuneam. În redacția aia nu pot gîndi clar, locul acela sumbru, ca o vizuină de șacali e plin de tenebre, atîtea tenebre, ca și cum... nu ca și cum pierd, ci chiar pierd zi de zi sînge, și sclipirea veselă din ochi,

lumina aia caldă care dă viață privirii, care-o face să zvîcnească năvalnic în întîmpinarea celor dragi, care îmi amețește tîmplele de plăcere, făcîndu-mă să fierb la cotele amețitoare ale celor mai îndrăznețe acțiuni, fapte și realizări. Hahaha... realizări... ce cuvînt tîmpit îmi trece prin cap acum, de coșmar aproape, penibilele realizări, care nu contează, nu contează... Realizare e un cuvînt comunist. Să facem, să dregem, să înfăptuim și lalala... Mă cam doare cucuiul. Așa-mi trebuie dacă dorm printre străini...

Și mă cuprinde o senzație de rău, de vomă, de solidificare, de inimă oprită, de gură uscată, numai și numai la gîndul că trebuie să mă întorc, în aerul putrezit al celei mai josnice redacții. Acolo unde se fac și se desfac, într-o lună, cel puțin două contracte, în urma cărora fete tinere, ce vor să muncească, fie acceptă compromisul, fie li se găsește nod în papură și sînt date pe ușă afară. Acolo unde „scrii bine" înseamnă de fapt „are cur futabil", unde „minte brici" se traduce cu „e disponibilă". Mi-e sete... o sete care nu se va stinge niciodată, o sete de mări, de oceane, de timpuri care ar fi putut fi scrise sau schimbate de mine. Sete de apă curată. Sete de lume frumoasă. Sete de curcubee. De punți de lumină. Și de unde atîta? Chiar ai tupeu, Hazel...

— Și de ce, mă rog, ai intrat în văgăuna aia? s-a îngrijorat Melanie acum două luni. Tu chiar ai minte brici...

— Păi da, dar ce contează dacă-mi vîr posteriorul în cei mai largi pantaloni de blugi pe care i-am avut vreodată și vreo șase ore tre' să stau morocănoasă ca piticul ăla din Albă-ca-Zăpada, sau să fac urît, la mișto, ca să se prindă ăla că io-s acolo pentru slujbă și nimic altceva. Sau vorbesc de Mihai, că a făcut și a dres, că e așa și pe dincolo, cred că sughiță Mihai nonstop, nu l-am pomenit niciodată așa de mult cum am făcut-o acolo.

Acolo.

Acolo trebuia să mă întorc eu acum. Dar nu asta era problema, ce mă frămînta cu adevărat era ce-i spun lui Mihai. Exclus dormitul în copac.

Nu știu, dar încă amîn discuția, poate că nu voi fi nevoită să zic lucrurilor pe șleau niciodată, am urît mereu asta, de-aia mi-au plăcut oamenii intuitivi. Cu ei intru pe alte lungimi de undă. În fine, după dispariția mea subită, presimt că voi avea parte de o discuție finală, care va atrage după ea alte discuții mărunte finale, și toată tărășenia asta se va încheia cu reproșuri, insulte, *îmi dau demisia din relația asta* și zău dacă mai am chef de alte certuri, măcar o zi liniștită, măcar cîteva ore. Azi am alte treburi mai importante de făcut decît să mă cert.

Vorbeam odată cu Melanie de echilibrul pe care ți-l poate oferi o căsnicie și pe care îl poți găsi în mici acțiuni domestice, facturi de plătit, niște piață, ketchup, muștar, țigări, ceaiuri de ce plante vrei, dero, balsam, pungi de plastic, mezeluri, eu undeva deasupra tuturor acestor activități, mă execut robotic, fără să contez pentru ele, pentru acțiuni, pentru el, pentru iubit, pentru... mine, această colecționară de întîmplări și oameni deosebiți.

Ei bine, că veni vorba de oameni deosebiți pe drumul de întoarcere m-a fulgerat din nou amintirea lui Renard. Am păstrat toate hîrtiile lui. Într-o cutie le-am păstrat, undeva, într-un sertar al bibliotecii din apartamentul din Constanța. Toate desenele lui, toate testele alea de psihologie. Și o linie curbă dacă făcea pe pachetul meu de țigări, că el nu fumează, și aia mi se părea dumnezeiască. Am păstrat și pachetul gol de țigări, numai pentru că fusese cumpărat de el, își călcase pe inimă și mi-l luase. Pe un bilet de tramvai a scris cu creionul chimic „Hazel mam'zel", un cowboy călărea pe o carte de vizită a unui fost tehno-

redactor, mort în condiții suspecte, o schiță de-a lui atîrna pe un perete, alt subiect de discuții acerbe cu Mihai, el voia să-l dau jos, eu l-am păstrat încăpățînată. Totul, am păstrat totul, mai puțin prietenia cu el.

N-am fost alături de Renard, nu mai aveam cum. Am dat și atunci din umeri, cum probabil o să dau și acum cînd Mihai îmi va cere socoteală. Renard era posesiv, la un moment dat numai drama lui conta, tragediile lui, melancoliile lui, neîmplinirile, eu nu făceam față cu ale mele, și el tot timpul voia să-i fiu aproape.

La fel și Mihai. Acum numai adevărul lui contează, pe care l-a descoperit în cele cîteva ore cît a stat treaz și și-a ros unghiile că nu i-am răspuns la telefoane. Iar, pentru că el și-a făcut griji, acum sînt obligată să-i dau explicații, de-aia uneori grija oamenilor pentru mine mă scoate din sărite. Mereu apare cînd nu am nevoie de ea. De ce nu-și fac griji cînd muncesc prea mult, ai? Pe bani puțini, ai? De ce nu-și fac griji cînd vin acasă și n-am chef de scandaluri, de *ce mîncăm în seara asta*, de *n-ai cumpărat și tu niște prăjituri*? Nu că nu-mi place să fac mîncare, sau să cumpăr prăjituri, dar după ce trebuie să faci față libidinoșeniilor unui șef, după ce cauți soluții cum să-l păcălești și azi, în așa fel încît orgoliul din pantalonii lui să nu fie lezat, nu prea mai vrei încă unu' prin jur care face pe tartorul și deja ești sătulă să vezi cum se umflă pipota masculinității, cum face valuri-valuri, cum iese pe dinafară ca o oală care a dat prea mult în clocot. Îți spun eu de ce. Ei știu de fiecare dată că eu sînt de vină.

Conștiința asta, *Eul*, n-ar trebui să existe, fiindcă iată ce frumos știe ea să ne limiteze acțiunile. Vine un moment de criză existențială dat nu de faptele care s-au produs, ci de cele care ar fi trebuit să fie. Cînd imaginația este prea bogată, cînd întîmplările au fost prea multe, discernămîntul se

amestecă într-o zi cu regretele memoriei, cu șansele pe care ți le-ai dat atunci cînd ai început ceva, cu speranțele, cu iluziile pe care ți le-ai făcut, cu ratările în care s-au terminat toate. Oricum ceva care să conteze de-acum încolo nu voi mai construi. Ceva care să conteze pentru mine, spun... ceva măreție... și să nu-mi spuneți că tu sau tu nu v-ați gîndit la asta, că nu v-ați jucat cu săbiile cînd erați mici în grădina din spatele casei, că nu l-ați imitat pe Rahan, sau pe Spiderman, sau pe Gina Lollobrigida. Că nu ați urcat pe Olimp și nu v-ați răfuit cu nedreptatea zeilor.

Să împingi însă cărucțul ăsta cu griji printre rafturi ticsite de percepții false, ca și cum te-ai învîrti printr-un mall știind sigur, dar foarte sigur, că dintr-un magazin îți va țîșni în față o super gagică, nu că ai avea vreo treabă cu ea, dar trebuie să fie acolo, fiindcă altfel mallul nu și-ar avea rostul, așa și Mihai caută dovezi că-l înșel și probabil că, dacă ar găsi una, s-ar bucura pentru că în sfîrșit viața îi dă dreptate, judecata lui îi dă dreptate, că nu s-a înșelat în privința mea, că e așa cum a suspectat el de la bun început, ei bine, pur și simplu nu mai suport tensiunea asta nici eu.

Cînd toată copilăria, adolescența și mult încolo, o mare parte din tinerețea mea am petrecut-o printre rafturi ticsite de cărți, nu am nevoie de percepțiile false ale nimănui, oricît de drag mi-ar fi omul ăla, iar acum nu mai sunt în stare nici să-mi împing spiritul spre un nou început. Fiindcă deja știu sfîrșitul.

Îl sun și-i zic scurt:

— E așa cum bănuiești. Te-am înșelat. Dacă vrei amănunte, sau vrei să avem o ultimă discuție ne vedem diseară la Café Orient.

— De ce? De ce ai făcut asta?

De ce? De ce mi-am înfrînt privirea? De ce și gestul? De ce alerg? Unde alerg? Unde mă grăbesc? Deasupra mea același cer violet, înăuntru haos,

demență, înăuntru, cîndva, era atîta liniște, numai gîndul visele mele, cele pe care le-am pierdut pe coclauri, mă făceau să mă scutur, pentru ele găseam minuni de gîndit pentru a doua zi. Ca să le umflu zborurile cu suflul plămînilor mei. Dar am plămînii otrăviți. Suflul meu e cel al nicotinei. Nu mai pot așterne drumuri alene, cărări, pajiști umbroase pentru nimeni, darămite pentru vise? Mă cam doare și spatele. Durerea fizică nu mai e un lucru abstract.

— Ei bine, nu știai tu că odată și odată se va întîmpla asta? îi spun privind prin oglinda retrovizoare un tir care se apropie. O fi tirul soțului înșelat din povestea Ancăi-Rona?

— Cu cine?

Eh, cu cine... Asta era altă problemă.

Ia uite cum sună: „Cu un copac."

Ce avea copacul ăla în plus față de el?

— Nu-l cunoști, i-am spus. Trag mult pe dreapta, nu vreau să fiu urmărită în închipuirea mea de un soț gelos, și las tirul să treacă. Hai că vorbim diseară...

— Stai, spune-mi unde ești... îl mai aud dintr-o dată pe străinul din telefon.

— Pe o autostradă. Mă întorc în București.

Acum se doreau amănunte. Trebuia să mint mai departe. Așa se întîmplă de fiecare dată cînd vrei să păstrezi cu sfințenie un secret, ceva ce-ți aparține numai ție. Toți pun întrebări. Unde-am fost, cu cine, hotel sau pensiune, unde l-am cunoscut, de cît timp durează, cum de nu și-a dat seama etc., etc.

Renegarea. Cea mai gravă dintre trădări. Între mine și Renard nu fusese niciodată vorba despre apropiere fizică, era altceva la mijloc, o prietenie atît de prost înțeleasă de ceilalți, din miezul căreia numai noi îi vedeam sensul. În linii, în tablouri, în fotografii, în bilete de tramvai, în cafeaua pe care o împărțeam, în pateul special cu cașcaval și

cu șuncă de la McGregory's, în floarea de la fereastră pe care o udam amîndoi, cînd unul, cînd celălalt, și, uneori, uitam de ea, în textele asupra cărora amîndoi ne aruncam privirea, în tăcerile pe care le rupeam cu simple gesturi, cînd ne hotăram să nu ne mai auzim vocile, ci doar să spunem lucrurilor pe nume numai din priviri, în... cine mai știe? Atîtea fleacuri ce par nesemnificative pentru alții, dar care îi deranjează pe toți prin însăși complicitatea lor. Lua-i-ar dracu!

Toată lumea era geloasă pe mine și pe Renard. Pur și simplu era de neconceput așa ceva, ca doi oamenii să se înțeleagă din linii și priviri și să nu se fută. Păi dacă nu se fut ei, îi vom fute noi, cu vîrf și îndesat... Le vom fute mai întîi liniile, apoi, sunetele, apoi privirile, le vom fute tablourile și fotografiile, încet încet vom ajunge la fotografii, apoi la pateuri și cafea, le vom fute floarea din fereastră și ne vom da drumul pe textele lor, pe discuțiile lor, pînă cînd vor ajunge să se scuipe unul pe altul. Renard o s-o scuipe pe Hazel, Hazel o să-l scuipe pe Renard, *încîntați de scuipături*, iar noi toți vom putea trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți că le-am tras-o cum nici nu visau ei vreodată.

Ce! Te oripilează cuvîntul „futut"? Înțeleg, *tu faci dragoste*. Ia fii atent aici:

— Cu cine ai fost? Cu Renard?

Renard să fi fost mort și îngropat de ani de zile, spectrul lui tot i-ar fi cotrobăit pe alții. Păi, întreb și eu acum, de ce dracului nu m-ai futut, mă Renard, să doarmă lumea liniștită? Ba chiar și eu, știam o chestie...

Închid telefonul și împing mașina mai departe pe șosea.

„Dacă n-am să vin diseară/ mamă ușa n-o încuia/ în noaptea asta, mamă/ lumea e a mea." O lume de 20 de ani. Nu te mai poți întoarce la ea.

La 30, ai alte probleme. Cele pe care ți le fac alții. Trebuie să împing doar cărucul cu treburi

domestice, facturi, chirii, alea alea, căruțul sistemului mai departe, nu crîcni, Sistemul e fericit, Cenzura sistemului e fericită, asta din urmă trebuie să mustească liniștită. De pe pereți, Cenzura zîmbește, din afișe ironice cu „libertatea expresiei", Cenzura zîmbește, de pe telefonul mobil, Cenzura zîmbește, acum știe unde-ai fost, va trebui să intri în amănunte și să-i spui cu cine și care au fost motivațiile și implicațiile actului tău de rebeliune.

Sistemul e mulțumit că te-a îmbrățișat, Cenzura e mulțumită că și-a împlinit visul. E cineva nemulțumit? Tot e bine... tot e bine că cineva măcar zîmbește sincer la mine și e în sfîrșit satisfăcut, tot e bine că Mihai s-a convins că-l înșel. Altcineva nemulțumit de felul în care au decurs treburile pentru el? În afară de mine, că eu nu contez. Și mă uit în colecția mea de vise și nu mai văd nimic. Ca o regină vine spre mine, Cenzura cea mare, cea voluptuoasă, și cu buzele ei strînse în rînjetul morții viselor mele. Vine vine vine și mă întreabă: „la ce ți-a folosit că ai făcut numai ce-ai vrut?" Îi răspund: „Ei na, și tu acum, de unde vrei să știu? Întreabă-i pe ăia care cică m-au iubit". Ei știu mereu răspunsurile la anumite întrebări.

Și iar sună telefonul. Lola.

— Pe unde umbli?

Alta. Nici asta n-a putut dormi de grija mea. Să mă mai pună dracu să dorm în saci jilavi, prin păduri, pe sub stele, lîngă cascade. Și-odată cu Lola un sfert de capitală va ști ca n-am ajuns într-o seară acasă.

— Prin pădure, îi spun.

— Băi, mă lași cu prostiile tale? Vezi că te-a căutat disperat Mihai, m-a sunat să întrebe de tine.

E așa cum spuneam. Dacă nu afla tot Bucureștiul că eu nu ajunsesem acasă, ce sens mai avea dispariția mea? Dacă nu arăta el cu degetul lipsa

femeii cine și-ar mai fi făcut atîtea griji, cine m-ar mai fi sunat acum, cine mi-ar mai fi întrerupt gîndurile? Cine singurătatea drumului?

— Și ce i-ai zis? întreb.

— Nu i-am zis nimic. Ce era să-i spun?

Și tăcerea e un răspuns. Îi auzeam gîndurile parcă: *că-l înșeli?*

— Dar totuși, unde ai fost?

— Prin pădure, ți-am spus.

Uneia îi spui adevărul și nu te crede, altuia îi spui o minciună și te crede. Sigur că oamenii vor să audă numai ce le convine lor, numai ce se potrivește cu percepția lor despre tine. Acum nu te apuca să le distrugi percepțiile, ai să vezi cît de repede vor trece de la dragostea cea mai puternică la ura cea mai profundă, de la mîndria de a-ți fi fost prieten, la disprețul cel mai adînc. Înțelege odată că *tu* nu contezi pentru ei, decît dacă îi faci pe ei *fericiți*. Ori, dacă tot i-ai obișnuit să le cînți în strună, să ai grijă de vanitățile lor, acum ce faci? Ai luat-o razna fără știrea lor?

Poate fi o altă greșeală.

Și iat-o pe Lola răbufnind la telefon, împroșcîndu-mă cu stropii salivei ei (îi vizualizam pe pereții ureche) că ce fel de prietene sîntem dacă nu pot să-i spun măcar ei *adevărul*. O vizualizam cum își mișcă țeasta de nervi, stînga-dreapta, cum se înfurie de pomană. De cînd timpul meu, dorințele mele, plimbările în afara celor pe care le făceam cu ea ajunseseră să-i aparțină? Cum de nu știa ea următorul meu gînd? Cum de era loc de evadări fără alibi?

Ziua se contura deja. Aglomerată din nou. Presantă.

— Vorbim mai încolo, i-am zis. I-am închis telefonul în timp ce încă-mi mai reproșa nu știu ce. Nu mă mai interesau demult părerile Lolei despre mine, de cînd mă freudizase cu Transportatoarea acum vreun an, sau doi, sau naiba mai

știe, că nu mai țineam socoteala. Faptul că o acceptasem din nou prin preajmă nu însemna că trecusem peste episodul acela, ci că era mereu prin preajmă. A sunat din nou, dar nu i-am răspuns. Începeam să mă enervez. Pe ăștia dacă-i scoți din rutina lor o iau razna. De data asta, rutina lor eram eu. Se puteau sau nu se puteau baza pe mine? Să știm o dată pentru totdeauna. Imprevizibilitatea mea îi dădea peste cap, îi scotea din sărite. Azi eram, mîine nu mai eram.

Apoi un alt telefon. Cel de serviciu. Tocmai intram în Pitești.

— Unde ești?

Nu tu bună ziua, nu tu ai pățit ceva. Veșnica întrebare, se pare că leitmotivul zilei: *unde ești*?

Ăsta era unul dintre cei care-mi dădeau salariu, îmi dădeau o pîine să mănînc, îmi împrumutau timpul între ora cutare și ora cutare, îmi dădeau ca să am după ce bea apă, pentru unul din ăsta era normal să întrebe: „unde ești" fără să dea bună-ziua. Bună-nebună, între ora cutare și ora cutare, era a lor. Era pe dracu să vă ia!

— La Pitești.

— Ce cauți acolo?

— Am internat-o pe mama la spital, zic sec.

Nu știu de unde a apărut minciuna asta, dar am spus-o calm.

S-o facem lată cu minciunile. Ce mai contează încă una? Cu internările astea nu este de glumit. Dar ce, îndrăznea să creadă și șeful ăsta că plecasem așa la mișto din oraș? Că nu aveam ce face? Unde s-a mai pomenit așa ceva? Trebuie să existe un motiv serios, plauzibil, palpabil, o dramă, o moarte, un accident, un 11 septembrie ca să nu ajungi în locul unde te-au programat alții. N-ai voie să o iei pe arătură.

— Aaaa, zice. Vezi că Didina și-a dat demisia. I-ai făcut tu ceva?

Îl durea pe ăsta fix undeva de maică-mea. Îl durea de Didina.

— În afară de faptul că o dădea deșteptăciunea afară din redacție, ce să-i fac? Poate i-ai făcut *tu* ceva, îi spun.

Nu, el nu făcuse nimic, nici măcar nu se dăduse la ea. Nu-i făcuse propuneri indecente, nimic, nimic. Nu apucase. Poate asta era problema, dar, din nou, nu era problema mea. Și totuși, încerc să-i dau o soluție, pe care știu sigur că n-o va îmbrățișa.

— Mărește-i salariul. Poate rămîne...

— Mda, bine, lasă că văd eu. Cînd te întorci?

Mă uit la ceas. Niciodată???

Odată mi-am dat demisia dintr-un loc pentru că rămăsesem fără bani de țigări. Mi se părea un motiv serios, plauzibil, palpabil, nu chiar o dramă, nu chiar un accident. Cum adică, muncesc și n-am bani de țigări? Ce fel de slujbă e asta? Adică, să ne înțelegem, dacă ajungi să lucrezi într-un loc, nici nu mai știi cum ai ajuns acolo, și după cîteva luni, adunate șase, toate la un loc, cu problemele cotidiene, deodată, pac! te lovește revelația faptului că nu trebuie să mai stai acolo numai pentru că nu accepți ca după o săptămînă de la salariu să nu mai ai bani de țigări. Ori ești prost plătit, ori nu știi să-ți gestionezi bugetul. A doua variantă căzuse fără drept de apel. Dar e nemaipomenit să răspunzi, atunci cînd te întreabă cineva, de ce ți-ai dat demisia, de ce ai plecat, păi, de-aia, *că nu mai aveam bani de țigări*. Ți-ai semnat, de fapt, libertatea.

— Alo, tu ai auzit că mi-am internat mama în spital? Nu mai vin azi.

Adică ce, nu era logic? Bine că-l interesa de Didina, că pe ea oricum o interesa altceva, de exemplu să scape cît mai repede din văgăuna aia și să-și îngrijească iubitul, alt stres și pentru ăla. Nici eu nu mai pot sta într-un loc unde nu există o minimă sensibilitate cu privire la necazul unui

om, chiar dacă necazul l-am inventat acum pe loc, ca să mai trag de timp. Adică pot accepta resursele financiare scăzute, pot trece cu vederea condițiile de muncă precare, îmi pot educa nasul să perceapă și mirosuri mai puțin fine, pot fi de acord cu mincinoasa „libertate de exprimare" afișată pe varul scorojit, dar nu fac față faptului că ăluia nu-i pasă de chinurile prin care trece mama.

— De fapt, nu mai vin deloc nici eu.

Telefon închis, oftat de ușurare, muzica dată la maxim. Caz închis.

Asta înseamnă cu adevărat să nu-ți mai pese, să calci pe mortăciuni și să mergi mai departe, să îngropi. Sînt expertă în asta. Să nu te dea peste cap deciziile pe care le iei în mașină, să nu mai dai nici tu șanse nimănui, cum nu i s-au dat Ancăi-Rona, cum nu i s-au dat lui Melanie, cum nu li s-au dat tuturor fetelor ce-au trecut pragul unui libidinos și n-au vrut să-și frece genunchii de podelele prăfuite, sub un birou vechi și mîncat de carii, să retezi șansele oricui la înțelegere, pentru că are impresia că are drept de viață și de moarte asupra timpului tău, asupra experiențelor tale, asupra gîndurilor, amintirilor, regretelor, bubelor și naturii tale cele mai intime pe care ai avut diplomația s-o ascunzi. Știai tu de ce. Iată.

E timpul ca lucrurile să reintre în matca lor. În acea lume de 20 de ani. În lumea lui *lasă telefonu-n pace.*

Nici tu Renard nu mai ești sub coasta mea stîngă, nici tu n-ai reușit să mă schimbi, o să vii probabil peste mine, din negura unor vremuri apuse, din întunericul amintirilor, cînd și cînd, sau alături de mine, spectru de balcon, o să te întreb: „ce ne facem?", între timp îți vor fi dat răspunsuri diferite alte femei, și-atunci la ce bun să mai trag de clipe înainte și înapoi? *Nimeni nu merită nimic.* Dar tocmai pentru că știi asta, să te dăruiesc în continuare ca și cum toată lumea din jurul tău ar merita,

pînă la proba contrarie, cînd închizi toate cazurile în folderele uitării.

Și cu asta începe să se aștearnă liniștea. O simt urcînd din genunchi spre inimă, căldură plăcută, pofta de a trăi, cîntecul tinereții, de fiecare dată se întîmplă așa cînd iei o hotărîre, cînd știi unde duce ea, spre ce, pe cine ai de înfruntat. Tu. Pe tine să te înfrunți, doar de tine să ții cont. Acestea nu-s mori de vînt, nici cai verzi pe pereți. Hai să ieșim cu toții din lașitatea compromisurilor, nu e așa mare șmecherie, un fel de *hakuna matata*, de *don't worry, be happy*, de *la vie en rose*, de *make love, not war*, deșertificați, deșertificați și iar deșertificați. Un adevărat festin regal...

Așa mi-a spus odată cineva, căruia îi intrasem în viață pe NeVe. Mă insinuasem ca un adevărat șarpe printre pietre. Trebuia să-l fac să se îndrăgostească de mine ca să se învețe minte să nu mai lase femei gravide și pe urmă să nu-și recunoască moștenitorii. Atunci apăruse la redacție o tipă și-mi prezentase cazul ei. Umbla de vreun an cu un individ de la trupele speciale și-i promisese că o va lua de nevastă. Adică de ce n-ar fi luat-o în definitiv? Femeia era frumoasă, cinstită, îi spusese clar de la început că nu vrea să-și piardă timpul cu el dacă nu are gînduri serioase cu ea (speciale, cum ar veni), erau de aceeași religie, musulmană, că nici el nu voia să-și piardă timpul cu femei de alt soi, din altă *rasă*, avea totuși o vîrstă, numai bun de însurat. Și pe urmă, după ce o lăsase însărcinată, se răzgîndise.

— Tu sau el? am întrebat măzgălind ceva în agenda mea.

— El a vrut să facem sex în trei, iar eu am refuzat. Nu sînt o femeie modernă, nu vreau să aflu dacă-mi plac lucrurile astea sau nu, mi-a spus cu sinceritate.

— Și?

— Și am avut o ceartă, el a zis că vrea să facă multe lucruri cu soția lui, dacă-i voi fi, iar eu am zis că nici chiar așa, el a zis că nu-i pot îndeplini fanteziile și că, în acest caz, poate că ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Ce idiot! mi-a scăpat mie. Iubea sexul în trei mai mult decît un om? Trebuie neapărat să cunosc un astfel de bărbat. Și copilul? am întrebat.

— Mi-a zis că mă ajută cu avortul, și-a izbucnit în lacrimi în biroul meu, de față cu toți ceilalți colegi, care nu știau despre ce este vorba, dar s-au uitat mirați cu toții la mine.

Am simțit în propriile măruntaie lovitura durerii ei morale. Simptomele bolii Dolores erau din ce în ce mai năpraznice. Apăreau cînd mă așteptam mai puțin și mi se instalau în oase și capilare. Invizibile simptome dar atît de personale. De ce era pînă la urmă treaba mea să scriu despre unul care voia sex în trei și nu un copil? La ce-mi folosea asta? Cu ce mă împlinea? Subiectul era chiar ridicol, alt rahat din care să faci bici și biciul să trosnească.

Numai că șeful meu de-atunci, un bărbat de două ori mai în vîrstă decît mine, a zis:

— Vezi că nu faptul că femeia asta n-o să aibă cu cin'să se mărite e important aici, ci că ăla face parte din trupele speciale. Adică tu trebuie să urmărești acest aspect.

Ori mie mi se părea inadmisibil că ăla nu-i ceruse sex în trei înainte s-o lase gravidă, nu că știa să împartă pumni în stînga și-n dreapta cînd îi cereau superiorii. Oricum ar fi fost, aveam un caz. Un nou subiect. Și, pentru că eram singura din redacție de religie musulmană, că știa, minoritățile, țin la acest aspect, se îmbîrligă în funcție de asta, am fost la sediul *specialilor* să iau un interviu unui semen de-al meu. Chipurile mă interesau viața grea, antrenamentele și hobby-urile și, hai poate reușeam să-l fac pe Bulent, așa-l

chema pe Special, să-mi povestească una alta și despre misiunile lui. Speciale și acestea.

Special a fost interviul pe care i l-am publicat la mișto spre lauda lui de sine și cu acordul redactorului-șef. (Trebuia să-l agățăm cu ceva!). Specială poza din ziar pe care i-am făcut-o, punîndu-l într-o poziție specială de om moral cu privirea adîncă, scrutînd cu barba înfiptă în pușcociul lui nedreptățile sociale, în slujba cărora se pusese. Speciale au fost și mulțumirile lui. Speciale apoi și telefoanele. Speciale și cele cîteva întîlniri pînă la articolul real. Speciale au început să curgă promisiunile lui. Special le-am crezut și eu. Special i-am spus că nu vreau să-mi pierd timpul dacă nu are gînduri serioase. Mi-a arătat casa lui specială, dar eu am fugit repede la un alt caz pentru că deja devenisem reporter special. Speciale au fost vrăjelile lui, tot atît de speciale ca și vrăjelile mele. Rîdeam special. Vorbeam special. Eram deștepți în mod special. Ne plimbam pe falezele mării într-un așa fel special. Pe urmă am început să ne sărutăm special. Pînă la urmă am făcut de vreo două ori sex special, pentru că eu nu aveam pe nimeni special în viață, și bărbatul nu era chiar așa de lepădat. Arăta totuși într-un fel special.

— Poate te măriți cu ăsta, rîdea șeful meu de mine.

În tot acest timp burta celeilalte creștea și ea într-un mod special spre vertiginos. Special nu i-am spus că am făcut sex cu prostu' ei. Timpul carevasăzică trecea special, iar Bulent nu făcea nimic special în nici o privință. De oriunde ai fi privit această poveste, trebuie să recunosc încă și azi, a fost cu adevărat o poveste specială.

Nici nu se despărțea de mine, ba chiar nu exista întîlnire în care să nu-mi spună: „draga mea, conversația cu tine a fost un adevărat festin regal", ceea ce, nu știu cum să spun, mă făcea să mă simt

într-un mod cu totul și cu totul special, dar nici nu se căsătorea cu gravida. Pînă cînd a venit vorba de verighete. Ăsta devenise serios în mod special să mă facă să mă simt acum aiurea? Așa că am luat decizia să pun capăt acestei perioade speciale din viața mea și-am năvălit într-o seară în biroul redactorului-șef.

— Io-mi bag picioarele, fac articolul și cu asta basta. Am o poveste întreagă, mi-a ieșit pe nas atîta special și vreau să o termin pentru totdeauna și cu festinurile regale de care mi s-a acrit.

— Dă-i drumul! a zis redactorul-șef, după ce s-a gîndit un pic și-a bătut darabana cu degetele în biroul său de culoarea mahonului.

Astfel, am dispărut din viața lui Bulent. Fără vreo explicație specială, iar articolul despre el a fost atît de special încît a fost dat afară de la slujbă. De fapt, i s-a pus sula în coastă. Ori o ia de nevastă pe gravida ajunsă deja în luna a șaptea, ori părăsește trupele speciale. Bulent nu s-a lăsat, a preferat sexul în trei.

Oricum, vă dați seama, că după ce-l făcusem de panaramă în fața colegilor, cu poza lui specială pe prima pagină și femeia gravidă și tristă undeva lîngă coloncifru, cu titlul: „Special te-am cerut de nevastă", nu prea mai avea sens să rămînă în trupele speciale ca subiect special de glumă între ceilalți. Firește, Bulent mă urăște de-atunci într-un mod special.

Cui îi place oare să fie păcălit, fie și într-un mod atît de special?

„Termină, nu ne mai stresa", mi-au sărit în cap cele trei prietene ale mele (Migratorius, Melanie și Girueta) cînd le-am povestit într-o noapte această tărășenie, iar eu am rîs amintindu-mi punct cu punct scenariul pe care Bulent îl aplica tuturor femeilor speciale din viața lui.

— Ce nebunie! a izbucnit Migratorius.

— Îți dai seama ce nervi i-ai făcut ăluia că n-ai rămas gravidă? a zis Girueta.

— Special n-ai făcut-o, nesimțito! a rîs și Melanie.

Așa că a rămas bătută în cuie între noi, de dulce și suavă despărțire, expresia cu efect ditirambic: „draga mea, întîlnirea cu tine a fost un adevărat festin regal". Hai să ne pupăm în vînt... Sigur însă că nici unul dintre interviurile, cazurile, întîmplările speciale din trecut nu le vor întrece în lejeritate, sinceritate și amuzament ca cele simple pe care le am cu Migratorius, Melanie și Girueta.

Pun din nou mîna pe telefon și le sun. Am cu ele aceeași conversație.

— Mi-am dat demisia de la Scarabeu! Hai să ne vedem după ce termini slujba.

— În sfîrșit! răsuflă ușurată Melanie.

— Băi, m-ai spart cu proștii tăi... zice Migratorius.

— Ai altă ofertă? mă întreabă Girueta.

Răspund în ordine: așa ziceam și eu, fiecare cu proștii lui, n-am.

Îmi spun: în ce fel am plecat și cum mă întorc. Scorbura aia e vitală pentru mine. Chiar că. Parcă trăiesc două vieți, jonglez cu două lumi, cea reală și cea închipuită. Și cînd mi-e de tot greu, fug repede în cea închipuită ca să mi-o fac posibilă pe cea reală.

Nu-mi vine să cred c-am scăpat de holul cel lung, de holul cel negru, de holul cel lat, de pereții fără culoare, acoperiți de afișe și slogane în care nu mai credea demult nimeni, de ușile capitonate care se deschid și primesc în birouri urîte fete naive, fete ambițioase, fete care au visat cariere frumoase, fete ce vor să fie apreciate pentru munca lor, fete care rămîn pentru cîteva zile pîna la prima propunere indecentă, *hai să ne organizăm la munte, hai să racolăm niște șahiști la mare*, ehe, atîtea motive împachetate în minciuni, fete care pleacă apoi din birou cu privirea în pămînt, minținд că

au alte oferte mai bune, fete care păstrează aparențele de teamă sau de rușine, altele care vin și tot așa, imposibil de oprit acest carnagiu al viselor.

Și totuși e foarte, foarte greu să schimbi ceva, trebuie tu însăți să fii stîncă tare, să fii neschimbată în forul tău interior ca să poți privi detașată tot ce se întîmplă în neregulă în jurul tău, sau să ai o scorbură într-o pădure unde să le lași pe toate, ca pe gunoaie, ca pe mizerii, o scorbură magică primită în dar de la un prieten. Cum poți să faci asta cînd suferi de *Dolores*? Cum poți?? Trebuie să fii absolut tîmpită să crezi că vei răzbi fără *blow-joburi*. Tîmpită tîmpită tîmpită. Cu toate astea încă mai credeam în dragoste. De cinci ori tîmpită! Cînd vezi cum se tîrăsc scindate total de moralitate versus acțiune aceste fete și tu în biroul alăturat să știi ce se petrece și să nu poți face nimic, decît să-ți bagi curul în niște pantaloni largi și să te înfurii la mișto ca să nu se atingă nimeni de tine și speri ca măcar uneia, doar uneia dintre ele, să-i răsune palma peste un obraz gros. Atunci poți visa din nou.

Și ăsta să fie semn de maturitate? Să fii detașat de problemele altora? Mai ales de ale celor dragi, atît de dragi? Ce dracu s-a întîmplat cu mine în tot acest timp? Acum mi-e greu să le mai aud vocea în telefon. Răcnetele lor sînt ca niște răni deschise, degeaba supurez eu acum din cuvinte. Îi văd uneori, aproape niște umbre pe stradă, căutînd, căutînd, căutînd, cu mîinile în buzunare, cu capul tras spre umeri, primind vîntul în față.... Și toată asprimea vieții...

Ei bine, nu mai vreau să văd asta. Dacă nu mă pot implica, la ce bun? Fiecare să-și vadă de problemele lui. Cînd te prind nopțile din urmă, orașul cade altfel peste fiecare dintre noi, dacă eu nu pot salva un prieten din crizele și temerile lui, străinii nu mă mai interesează. Ei aparțin orașului, ei au

propriile lor nopți. Propriile bătăi de inimă de suportat, propriile cruci de purtat.

Degeaba mă întreabă unii: pe unde-mi umbli, fato? Răspunsul e de fiecare dată oferit de ei. Oricare ar fi adevărul tău, ei tot pe-al lor îl vor. Nu contează că nu mai ești acolo unde trebuie, dacă au reușit să-ți demonstreze că au dreptate, că suspiciunile lor s-au împlinit, sînt fericiți.

Un adevărat festin regal.

*****

De ce mă simțeam vinovată dacă nu făcusem nimic rău? Așa se simt și criminalii care au motivații puternice să ucidă? Sau femeile tinere care acceptă compromisuri la locul de muncă? Recunosc că sînt obsedată de acest ultim aspect al problemei. Nu cred că mă deranjează micile escapade între șefi și secretare, cît faptul că alea sînt absolut idioate și pe urmă încep să-și dea aere de primadone, au salarii mai mari și camere mai frumoase în delegații. Poate mă înșel, poate nu e chiar atît de simplu să cînți la orice microfon. E aiurea să nu fii apreciat corect, fază la care vin din nou și spun: sexul înseamnă forță. Înseamnă putere! Ar trebui ca, în loc de afișe mincinoase, să se pună peste tot următorul slogan: „Sexul fie cu voi!", barem să știm o treabă cu toții.

Uite despre lucrurile astea aș vrea să rîd cu Mihai ca să detensionez atmosfera și pe urmă să-i spun: „Băi, de fapt am dormit într-o scorbură. Fă și mie un masaj". Parcă el nu știe că înainte să mă cunoască eu făceam alpinism prin munții patriei și că am descoperit cu Renard văgăuni, scorburi și peșteri ce-ar face orice speolog să crape de invidie. L-aș lua de mînă și i-aș arăta locul meu secret. „Uite, ăsta e locul meu secret", aș face-o, că nu e mare lucru, dar vreau să nu mă mai suspecteze, să aibă pur și simplu încredere în mine.

Nu pot să-i spun nici de ce sînt atît de înnegurată cînd ajung acasă și nu am chef de vorbă vreo oră, pînă-mi revin, pînă redevin eu însămi, pînă mă refac în mijlocul obiectelor familiare, pînă uit că în ziua respectivă a mai decăzut o fată chiar sub ochii mei, că a ales compromisul în locul unui șut în boașe. Și mă lovește bănuiala că poate Didina nu e cardiacă, la naiba, își alesese un astfel de pretext ca să reziste, așa cum eu mă îmbrăcam în cei mai oribili pantaloni ai mei și veneam cu părul în ochi la muncă. Îmi vine s-o sun și s-o întreb. Ori dacă e așa, iată că toate percepțiile mele inițiale despre ea își schimbă brusc valențele. Nervozitatea ei avea alte cauze, alte surse, aceleași ca și ale mele, cu deosebirea că eu nu mi-aș fi îndreptat ironiile asupra unui nevinovat precum era Studentul la Jurnalism, care nu avea nici o vină că făcea parte din tagma cealaltă, masculină adică, și nici nu mi-aș fi fluturat diplomele în fața cuiva, mai ales dacă aș fi varză cu ciuperci la gramatică și stilistitică. Mă rog...

La lucrurile astea mă gîndeam în timp ce-l așteptam pe Mihai într-o cafenea de prin pasajul Villacrose.

— De ce-ai ales Café Orient? i-am auzit vocea tulburător de aproape de mine. Ai anulat toată viața faptul că ai rădăcini orientale și acum începi să te apropii ușor-ușor de străbunii tăi nomazi, de cafenele, ceaiuri negre și alte minuni? Ce-ar zice ei despre faptul că-ți bați joc de cineva care te iubește?

Mă iubea. Dar cine nu mă iubea pe mine? Dacă era așa, atunci de ce îmi venea să mă ridic și să plec și să nu mai am nici o discuție? La ce ne mai folosea?

Începea cum nu se poate mai rău, iar eu mă simțeam din nou vinovată, pe lîngă faptul că aveam, din senin, simptomele unei trădătoare, și încă una veridică, acum trebuia să anulez și partea

aceea luminoasă, cea mai luminoasă, cea mai renegată, din cîte mă reprezintă. Am tăcut. Nu știam cum să încep.

— Tu nici măcar nu-ți știi limba cum trebuie. Nu mai ții minte cînd te-ai dus la primul tău job din București, ca translator de turcă, și după trei săptămîni directorul a angajat o româncă în locul tău că nu făceai față?

Pînă aici! Pricep imediat de unde a pornit greața mea față de onaniști și libidinoși. În așa hal era de profundă că în momentul în care mă atingea un bărbat necunoscut tresăream puternic, gata să-i înfig ghearele în beregată. Morții mă-sii...

Hazel proaspăt apărută în capitală, cu atitudinea aia de tînăr naiv, dar foarte arogant, că atît timp cît are două mîini, două picioare, un cap pe umeri și ceva tenacitate, pînă la urmă va răzbi. Nu există cale de mijloc. Dar pînă să-și facă intrarea pe marile uși ale presei române, mai are multe de văzut, aflat etc etc. Pile *ioc*. Relații *ioc*.

Așa că încearcă să se angajeze ca translator-limba turcă, o limbă pe care o stăpînește la perfecție, a crescut în limba asta, a dansat pe limba asta, a mîncat pe limba asta, va pieri pe limba asta, a văzut lumea prin ochii ăștia, ochi orientali, cică, bărbații pe care i-a întîlnit au zis de fiecare dată, *aaa, ce mișto, înseamnă că știi să dai din buric*. La atît se reducea cultura lor orientală, la datul din buric, chestie la care oricum ar fi întrecut-o pe Hazel orice manelistă din Ferentari, din Rahova și de la postul de televiziune Etno. Și ce mai știau ei despre asta? Mai știau că Mahomed profetul a avut patru neveste, sau zece. Ce tareeeee! Hahahaha... Și că baclavalele sînt bune-rău, șuberucurile la fel, ayranurile la fel, halvaua tot așa, musacaua a cui o fi? Cumva a grecilor? Dar sarmaua? Dar narghileaua? Mai știau că turcii se spală la cur cu mîna, că Baia+zid = Baiazid, că

Ștefan cel Mare i-a bătut pe turci la Rovine de le-a sunat apa-n cap, că lui Sinan-pașa i s-a rupt în cur cămașa, că *loserii* ăștia nu beau decît ceaiuri negre din căni cît un degetar, că n-au voie să mănînce porc, că nu folosesc tacîmuri la masă, că stau într-un anume fel, cu picioarele încrucișate, de cîte ori prind ocazia, că băieților li se taie de mici puța și că umblă apoi cu pula belită, de-aici zeci de discuții despre cum e mai bine, așa sau așa, că morții lor sînt duși la groapă, unul cîte unul, într-un singur coșciug, fiecare după cum moare etc. etc.

Nu știau însă că femeile lor erau cele mai credincioase din lume, că-și venerau bărbatul, că erau în stare să-l urmeze supuse pînă la capătul pămîntului, dar că erau mai aprige decît o panteră atunci cînd familia sau copiii le erau amenințați, că își respectau așternuturile și-ar fi fost în stare să sfîșie pe oricine s-ar fi strecurat accidental printre ele, fără voia lor, că știau să aștepte, că știau să asculte, că știau să sufere cu privirea mută, cu barba înțepenită, cu fălcile strînse, că mai degrabă și-ar tăia limba decît să-și bîrfească soțul, că ar fi preferat să moară decît să se prostitueze, sau să se culce cu un bărbat pe care nu-l plac... Și astea erau doar cîteva dintre lucrurile pe care nu le știau. Iar eu, care oricum nu știu nici propria-mi limbă natală, n-o să am pretenția să te învăț rugăciunea din urmă și nici să-mi îndrept privirea spre Mecca să-ți arăt ce varză colosală e în toată știința ta despre Orient.

Dar o să-ți povestesc de fapt cum a fost.

O după-amiază de vineri. Destul de caniculară. Hazel, conștientă că trebuie să-și ia o slujbă provizorie pînă ajunge unde visează. CV consistent, portofoliu îngrijit, că n-a frecat duda degeaba pînă la 26 de ani, adică chiar n-a vrut să facă umbră pămîntului ca alții, de-aici poate atitudinea ei jegoasă față de unii bărbați, mai ales a celor care foloseau drept replică de seducție: „vai, dar nu

semeni deloc, dar deloc, a turcoaică". Și cu cine trebuia să semene, ca să arate și ea acolo, a turcoaică? Cu un monstru? Mă rog, poate ar fi fost mai simplu, n-ar fi trecut prin atîtea situații aberante de genul:

a) întrebare: „Care este obiectivul tău?" (un anume domn T., de la o firmă de transporturi, însurat, 1 progenitură, pe bune că i-a arătat-o pe telefonul mobil, 2 amante, a se citi contabila firmei și directoarea de transporturi, că n-avea timp de sedus femei, și alte CV-uri în *stand by*, printre care și al lui Hazel); răspuns în gînd: „să salvez lumea de carii?"; răspuns cu voce tare: „să cîștig bani". Că doar nu era să-i spună că vrea să muște din Pulitzer.

b) întrebare: „Ai prieten?" (același domn T., de la aceeași firmă de transporturi, cu aceleași caracteristici enumerate mai sus). Răspuns în gînd: „ce-l interesează pe-ăsta grija așa din prima de prietenul meu?"; răspuns cu voce tare: „am!". Că doar nu era să-și renege iubitul inventat pe loc.

Directorul arăta oribil, genul de șmecher negricios, cu burta tare și uscată, cu țepe mari la activ, cu tunuri financiare și falimenări ale altor firme credule, dar care și-ar fi ros mai degrabă jegul de sub unghii decît să facă un gest de generozitate față de semenii lui, care și-ar fi scobit ultimul rest de mîncare dintre dinți și și l-ar fi înghițit gogîlț, decît să-l scuipe, că-i păcat, care mai degrabă și-ar fi pus într-un borcan toate căcămîțele adunate vreme de un an în nasu-i coroiat decît să le lase moștenire unei furnici rupte de foame, și care, de asemenea, ar fi dat lejer sute de euro într-o noapte ca să se simtă bine prețioasa lui sculă însurată, nu și femeia care ar fi făcut greșeala să-i creadă minciunile. Genul mieros care te vindea la primul colț pentru un fleac și pe urmă te bătea pe umăr că-i pare rău.

c) rugămintea lui T.: „Te rog frumos, ridică-te și fă cîțiva pași prin fața biroului meu". Așa procedau stăpînii de sclavi negri înainte de a-i cumpăra. Hazel se ridică și zice: „Să știți că am un molar lipsă, dar la primul salariu îl repar, promit".

A rîs. Îți dai seama? Hazel știa turcă, avea mers de felină și simțul umorului. Altceva? Un dans din buric, o clătită? O baclava peste ochi? Și totuși își calculează pe moment șansele, oportunitățile, ieșirile de incendiu și ferestrele fără zăbrele și se decide. Trebuie s-o lăbărească pe-aici pînă cînd își găsește ceva serios în altă parte. Pînă la urmă fusese trimisă, testată, analizată și recrutată de o firmă serioasă care făcea un fel tranzacții între șefi și angajați, păi, ce? Depune o plîngere și se cară, a fumat destui bădărani de-ăștia, cu firme fantomă, dar cu experiență în hărțuiri, a speriat ea un întreg oraș cu articolele sale despre cazuri de tot felul, doar n-o să-i tremure genunchii în fața domnului T., chiar dacă lui îi tremura privirea în decolteul ei și tot încerca să-i ia măsura sutienului.

Numai că trebuie să se miște destul de repede cu găsitul altei slujbe și să aibă grijă între timp cum îl refuză pe individ. Sincer, îl durea și pe ăla drept în paișpe de firma lui și de traducerile lui Hazel, încă o proastă în plus pe răboj, alta pe listă, următoarea la cotitură, putea ea să fie bine mersi tută și să nu știe o boabă turcește, dacă se înfigea cu colții și cu molaru' lipsă să-i molfăie jucăreaua din pantaloni, zău dacă domnul T. ar fi avut ceva împotrivă.

Așa că după două refuzuri și un „băi, tu înțelegi că am un iubit" a fost dată afară pe motiv că... nu știe turca. Și asta îi reproșa acum Mihai, actualul ei iubit, care n-ar fi crezut nici sub amenințarea unui iatagan că își luase lumea în cap noaptea trecută ca să doarmă într-o scorbură, dar era în stare să creadă un curvar ce folosea femeile ca pe niște sclave sexuale, care nu știa cu ce se mănîncă

bunul simț, darmite să-și dea seama de competențele lingvistice ale lui Hazel în limba turcă.

Hai că ne lungim prea mult cu povestea și nu e cazul. Cred c-ai prins demult ideea. Numai dacă ești rău intenționat și lovit crunt în orgoliu vei reacționa naspa, însă dacă TU n-ai trecut prin astfel de întîmplări asta nu înseamnă că ele nu există. Oricum, dacă le-ai pățit, nu te duce repede să-i povestești trecutul tău celui cu care-ți unești regiunea pelviană, fiindcă vine un moment într-o ceartă în care-ți va spune că tu ai fost de vină, curva dracu, tu, tu și iar tu. Cățeaua pînă nu ridică coada, găina pînă nu se împiedică și violul pînă la prezervativ. Sper că am fost clară acum. Iar dacă nu, nu-i nici o pagubă, mă rog pentru tine să nu treci prin miile de întrebări care aleargă prin capul tău în ziua cînd un șef îți spune: „iubito, hai să ne aruncăm într-o aventură", sau „hai să ne organizăm", sau „hai să recrutăm semințe de dovleac", căci atunci vei fi nevoită să-ți răspunzi la: cu ce-am greșit? Spun sau nu acasă? Dacă-i dau o palmă și mă ia la bătaie? Dacă mă discreditează mai apoi? La cine să apelez? Cu cine să vorbesc? Dacă ăștia sînt cu toții în cîrdășie? De ce au plecat vacile alea două după plăcinte și m-au lăsat singură cu boul ăsta? De ce mă atinge? M-am îmbrăcat prea provocator? Am zis eu ceva aiurea? Par disponibilă? Sînt chiar așa femeie fatală? Am... ? De ce...? Cum...? Dar dacă....? Cu cine...? Ce naiba...?

Făi, trezește-te! Nu-ți mai pune atîtea întrebări, ci dispari dracu mai repede din raza asta de acțiune unde încep și se sfîrșesc compromisurile...

— Trezește-te, bă, la realitate! mă ridic în picioare.

Deci acesta e sfîrșitul? Atunci să asculte și Mihai ăsta ce-am de zis, măcar să afle că mi-a fost și mie mai greu să-i suport suspiciunile decît să-l iubesc.

— Nu vezi cît ești de prost, că-ți trîntesc acum vreo două fraze în turcă de n-ai să știi niciodată dacă te-am blestemat sau dacă m-am rugat pentru sufletul tău amărît. Nu mai poți tu că aș fi putut să te înșel cu x sau cu y, problema ta este care e diferența între x, y și tine, nu-ți pasă nici cît un picior de broască de ce aș fi putut s-o fac, dacă nu cumva mi-ai dat TU motive, dacă nu cumva voiam să mă fut și-atît, mai ales fără să-mi dai motive, să mă fut pur și simplu, fără să mai fiu nevoită să văd mutra unuia care imediat după un orgasm, al lui, să ne înțelegem, crede că m-a supus, că m-a avut, că-s a lui, nu voi fi a nimănui niciodată mai mult decît voi fi a mea și a dorințelor mele, a intimităților mele, a voinței, caracterului și a personalității mele, n-o să mă supună nici un om, nevoie sau lucru, decît dacă așa am eu chef, decît dacă așa mi-e mie drag, decît dacă mi-e poftă, dacă mi-e sete, dacă mi-e foame, dacă mi-e bine, dacă mi-e vrere și dacă mi-e cald, dacă mi-e dor, dacă iubesc, decît dacă așa am visat, așa am dorit, cine dracu ești tu de-mi arunci rahaturi de-astea în față, un alt nimeni de-ai ajuns să-mi vorbești în halul ăsta, și ce? Voiai să i-o sug lu' domnu' T., ca să-ți demonstrez ție peste arc de timp ce tare sînt în limba turcă, sau poate voiai să iau o decizie corectă de ce am de făcut mai departe cu viața mea, după un sex cu tine, după același duș de după, după somnul călduț în brațele tale pline de suspiciune că mîine sau poimîine sau peste o săptămînă aș sări într-un cearșaf de hotel ca să te rănesc pe tine, cînd un alt domn T. bălosește în viața mea, în viața altora și eu văd zilnic asta, cînd eu trebuie să tac și să înghit, să tremur după ușă de teamă să nu-mi vină rîndul, mi-e scîrbă mai mult să refuz decît să găsesc pretexte, mi-e jenă mai mult să-ți explic asta decît să nu simți, să nu vezi, să nu știi să întrebi, să nu-ți pese de cauzele nervozității mele, seara, cînd ajung în garsoniera

aia fără balcon, și în loc să tai frunze la cîini, sau morcovi pentru ciorbă, eu trebuie să mă ascund de tine în baie ca să plîng pentru că nu știu ce să fac, dacă să mă duc la slujbă mîine sau să renunț la visele mele în care am investit atîta energie, atîta timp, să plîng în timp ce tu urmărești vreun meci de fotbal și să n-ai nici cea mai vagă idee prin ce dramă trec, prin ce vîrtej emoțional, și cît curaj îmi fac dimineața să-mi smulg din mine voințe, dorințe și vreri, să găsesc motivații ca să merg într-un loc oribil, oribil, în care oamenii sînt tratați ca niște vite, femeile ca ultime scursuri, femei tinere, femei grațioase, femei pe care unii le iubesc și le respectă ca pe niște regine, iar tu mă întrebi și te miri în fiecare dimineață că de ce mă îmbrac iar cu pantalonii ăștia urîți, că de ce nu mă mai machiez ca înainte, că parcă mă urîțesc special, cînd de fapt eu vreau să mă protejez de mîngîieri străine, de vorbe nelalocul lor, de bărbați care ar spune și unei ghene de gunoi: *doamne, ce frumoasă ești cînd mi-o bleștești*, și tu ești doar fericit că a cîștigat meciul echipa ta favorită, și ai vrea și-o femeie precum crainicele de știri lîngă tine, de parcă știi tu cum au ajuns alea pe sticlă, și cui au de gînd s-o mai sugă în continuare, pe cine au pus ochii, ca să nu zic gura, pentru a ajunge dintr-una într-alta în vîrful piramidei, iar faptul că tu nu știi prin ce trec, ASTA pentru mine spune mai multe decît dacă te-aș înșela de sute de ori într-un an și n-ai ști dacă am făcut-o sau am fost să cumpăr pizza. Chiar atît de prost ești încît să crezi că nu mă duce mintea să-mi creez un alibi, după ce ți-am povestit atîtea despre detectivii ăia particulari pentru care scriam cele mai tari subiecte de filat, de creat alibiuri, de prins trădători de iubite sau neveste, cerșetori sub acoperire, tîlhari galanți și alte scursuri????? Doar atît știi TU despre mine? Doar atît ai văzut? Doar atît ai simțit? Păi atunci ești liber de mine, și dacă suferința ta durează cît

să-ți lingi orgoliul afectat, dacă iubirea constă în doar „cu cine ai fost" și nu în „n-am știut s-o fac să rămînă" atunci habar n-ai de nimic despre mine, nimic despre tine, nimic despre noi și totul, totul, totul e o cumplită, deșartă, pierdere de vreme, așa că hai să încheiem civilizat, fără alte crize, fără spasme sau spume, sau insulte, sau înjurături și să rămînem prieteni invizibili unul altuia, pînă cînd moartea ne va spăla de rele și ne va uita și ea.

Mi se uscase pur și simplu gura. Am dat peste cap un gît din berea pe care Mihai și-o cumpărase și-am dat să plec. Îmi părea rău de tot ce fusesem nevoită să spun. M-am întors doar ca să închei:

— Cînd ai chef de o discuție reală, matură, fără jocuri de leapșa, știi unde să mă găsești și ce ai de făcut.

Perfect! Ziua putea să se încheie cu brio. Îmi dădusem demisia prin telefon, mă despărțisem de Mihai, ce mai urma?

Telefonul.

Cici Balerina iar se plictisea. Asta era una dintre multele măritate cu probleme închipuite în căsnicie, una dintre acele doamne care credeau că dacă nu ți-ai construit încă o pseudo-familie, poți fi oricînd la cheremul lor, mai ales în serile de sîmbătă cînd soțul, chipurile, era plecat în delegație, iar ele aveau chef de ieșit la vînătoare de amanți.

Nu i-am răspuns. În altă parte a orașului, mă așteptau prietenele mele. Trebuia să mă văicăresc și eu în brațele cuiva. În continuare mă durea spatele și mă mai luase și o migrenă din senin.

Asta era lumea la 30 de ani.

Noaptea burlacelor

Ia-ți mireasă ziua bună/ de la tată, de la mumă/ de la frați de la surori/ de la grădina cu flori
Cîntec de voie bună

Nume de cod Cici Balerina. Portret fizic citadin: 27 ani, înaltă, roșcată. Determinată. Plictisitoare.

Cici Balerina era nevastă. O nevastă citadină, care se distingea de celelalte prin faptul că avea o slujbă bine plătită și alta mai prost plătită, dar asta, a doua slujbă, îi oferea alte satisfacții, îi avea la degetul mic pe țăranii României, le lua interviuri pe mail și toți îi spuneau sărumîna. Cici Balerina era orientată spre cariera ei profesională, nu contează de ce era atît de disperată să demonstreze că-și poate cîștiga singură existența, dar ambiția asta trebuie apreciată la orice femeie, mai ales dacă e doamnă. Fiindcă o doamnă are bărbat căruia îi poate ține socoteala orelor pe care nu le petrec împreună, că dacă, doamne ferește, se apucă vreo Hazel sau Melanie să-i fie prin preajmă și se îndrăgostește ăla de vreuna și visează la un sex în trei?

— Uite, mi se plîngea Cici mereu, bărbatul meu nu mă apreciază deloc. Eu muncesc, nu ca alte femei, două slujbe am, una peste alta, plus că am grijă de el, fiindcă nu știe niciodată unde-și lasă

șosetele, și dacă n-aș fi eu nici telefonul mobil nu și l-ar lua de-acasă, nu mai vorbesc de cheile mașinii pe care și le uită pe unde apucă.

— Nu mai munci, îi ziceam, gîndindu-mă la sărmanii ei colegi de slujbe care trebuiau să suporte zilnic așa ceva. Și mai rămăseseră doar 50 de rețete de mîncăruri de aflat dintre cele 1001 pe care le știa numai și numai ea. Se pregătise intens să devină nevastă.

Fugeam de ea mîncînd pămîntul și zău de se prindea, că doar nu era să-i spun în față toate astea, cînd mi-era mult mai simplu s-o fentez. Cîndva, pe vremea cînd era mai tinerică, adică pe la vreo 12 ani așa, cînd visele de amor, la unele fetișcane, se nasc în șuvoaie odată cu prima menstră, și se visa mireasă, fără să știe precis a cui mireasă va fi, că nu asta avea importanță, pentru Cici Balerina avea importanță doar albul rochiei, nu și cel cu care își va împărți restul vieții. Cu toate acestea, fără să aibă pe-atunci noțiunea fidelității, visa totuși un bărbat fidel, dumnezeul vanităților ei și, dacă se poate, cam bine poziționat în conturile bancare.

Trebuia să-i împlinească toate visele. Trebuia să-i facă numai copii frumoși și aschilopați ca ea, și deștepți, ca nu știu cine naiba, că nu era vorba că Cici ar fi dat în gropi de proastă, totuși două slujbe? Era CEVA, în condițiile în care unele abia reușeau să facă rost de una și să se mai și țină ca lumea de ea. Nici inteligența n-o prea dădea afară din casă. Desigur, citise două rafturi considerabile de cărți, de la Madam Bovary (preferata!) la Anna Karenina (preferata preferatei!), de la francezi la ruși, de la ruși înapoi la francezi, ah, sărmana, cît chin, ce de pagini, iar soțul ei trebuie să fi fost un mare idiot că nu aprecia jocul imaginației care o lua razna pe oasele feței ei. Cici se subția tot mai mult de nefericire. Dar nu toți trebuie să aibă vieți frumoase, nu-i așa? Ce mai trebuia? Aaa, aha...

mai trebuia să-i aducă tot salariul în casă și să renunțe la absolut tot pentru ea, inclusiv la mașină. Lasă că lui îi ajungea aia de serviciu. De unde știu toate astea? Ea singură mi le-a spus, ea cu buzele ei mi-a șoptit drama. DRAMA.

O, da! Drama... că nu mai poți să ieși într-un club sau într-o amărîtă de pizzerie fără să ai parte de drame de-astea. Cum te prinde la înghesuială o tipă măritată cum îți spune de căsnicia ei, ba că nu-s unse rotițele, ba că scîrțîie piulițele, ba că AL EI (adică dintr-o dată bărbatul acela nu mai are nume, e AL EI ca și bucata asta zemoasă de pizza, care e A MEA, pentru că EU am comandat-o, EU am plătit-o, MIE mi-a fost foame) a devenit un nesimțit și nu mai face gesturi romantice decît de 8 martie și-atunci numai dacă îi bate obrazul.

Cici l-ar fi iubit pe soțul ei numai pentru simplul fapt că el o iubea. Iar asta presupunea din partea ei o mare grijă pentru telefonul lui, controale de sms-uri *et company*, grijă față de cheile mașinii de serviciu, grijă pentru salariul lui, să nu și-l cheltuie pe cine știe ce parașute sau nesimțite de fufe care-i apăreau în cale, că jar mîncau, nu altceva. O grijă în plus. Atîtea griji...

Da, desigur, și din cînd în cînd o salată mofturoasă, seara nu se mănîncă, fiindcă se îngrașă ea. Nevasta citadină ține la silueta ei, mai ales atunci cînd e pofticioasă ca o iapă în călduri, vomită la comanda indexului de la mîna dreaptă și mai suferă și de o anorexie combinată cu bulimie.

Știu că-i acord prea multă importanță. Dar cumva, în universul acesta, trebuie să existe o compensație, un echilibru, altfel la ce bun toate confesiunile astea ale ei, la ce bun toate rețetele înspumate pe care mi le-a spus, mi-a împărtășit din experiența ei, din talentele ei, din vasta ei colecție de clipe maritale, mi le-a împachetat atît de șmecherește, credea ea, ca să-i dau la schimb

numărul de telefon al unui Soț Artist și Mistocar cu care eu eram amică de conjunctură, dar mai mult cu nevasta acestuia, Tess, o franțuzoaică de care vom povesti mai încolo. Și cu cît refuzam mai tare, cu atît ea se făcea că are mai multe probleme în căsnicia ei (și chiar avea!), cu atît îmi spunea mai des că are o nevoie cronică de amanți (Puteam eu s-o ajut cu ceva? Puteam să-i dau o broșură cu sfaturi? Aveam eu acces la o bază de date cu amanți disponibili?), ca să se simtă femeie (deh!), ca să se simtă iubită (Toate vor asta, să nu uităm!), cu atît mă invita mai des în oraș (Eu eram mereu prin oraș, mai mult mă urmărea ea pe mine), cu atît simțea în rărunchi și în portofel deznădejdea cumplită că nu mă poate convinge să-i dau telefonul cerut (Se chinuia prea mult, de-aia!).

Mi-a împrumutat bani cînd am avut nevoie, mi-a plătit cafele, mi-a dat și rochii de seară să merg la petreceri de însurați adunați în jurul unei chitări, ca să văd și eu cît de grea e viața de familie, parcă eu nu știam. Hahahahaha... Adică chiar nu văd de ce i-aș fi rămas datoare că-i împrumutam și eu din timpul meu.

A intrat în toate listele de messenger ale prietenilor mei, punînd întrebări despre mine, despre Tess, despre Mihai, despre Soțul Artist Mistocar, a vrut ea să afle care-i treaba, cine e combinat cu cine, n-a putut dormi de grijile astea, în timp ce soțul ei îi dăruia cristale Swarowski, ca să aibă cu ce se lăuda mai departe celor care purtau brățări colorate din plastic, că uite, asta poartă o adevărată doamnă, a vorbit mieros cu Melanie (despre care citise într-un articol de-al meu), s-a dat pe lîngă ea (mereu punea botul la ce scriam eu sau alții), prietenele mele au catalogat-o „neinteresantă", iar eu ca să fiu răutăcioasă pînă la capăt i-am rugat pe toți s-o deruteze, s-o zăpăcească și mai tare, să-i dea motive să se extazieze, s-o băgăm în seamă, dom'le, s-o facem să se simtă

bine, am avut grijă cu toții s-o ținem ocupată, să-i dăm de lucru, să-și construiască strategiile de care avea nevoie ca să-și continue racolarea de suflete pierdute, de suflete disponibile.

Simțeam totuși o mare compasiune pentru ea. Cred că era o femeie cam singură. Cu toate că prieteniile ei, la care ținuse atît de mult, sfîrșeau curînd prin a fi discreditate. Cum face majoritatea femeilor. Cred că dacă nu i-ar fi plăcut atît de mult bîrfa ar fi avut mari șanse să-i botez copilul. Desigur, ar fi fost o onoare!

Pînă la urmă mi-am călcat pe inimă și i-am dat un *ID de messenger* către Soțul Artist și Mistocar, care ținea legătura cu publicul lui astfel, iar cu fanii mai speciali, cum eram eu, ca să mă laud și eu un pic, vorbea și la telefon. Ba chiar luam masa în vreun KFC, că lui îi plăceau la nebunie copănelele alea arhipiperate. Și le mîncam cu mîna, fără să folosim tacîmuri, și ne mînjeam pe bot, iar el rînjea cu dinții ăia ai lui de Artist Mistocar și-mi spunea cît de mult își iubește soția și că ar face orice să fie fericită. Furam cartofi prăjiți unul de la celălalt din farfurie și pe urmă ne certam pe maioneză sau cine știe pe ce alt maclavaiț. Iar eu tot cu gura mînjită îi spuneam că poate ar fi cazul să-și petreacă mai mult timp cu ea și mai puțin cu fanele lui.

— Du-te dreacu de șmecheră, îmi spunea el. Dimpotrivă, eu credeam că sînt cea mai mare fraieră.

Ei bine, Cici voia să ajungă la telefonul acestuia, aterizase ea într-o expoziție cu intrare liberă și rămăsese paf! la nudurile pe care le făcuse Artistul Mistocar diverselor femei din tinerețile lui. Se voia și ea atîrnată pe un perete, cu posteriorul la iubitorii de artă. Așa că am luat-o pe o cale ocolită și mi-am zis că mai întîi ar trebui, ca toată lumea, de altfel, să treacă și ea prin etapa *mess*, să se chinuie singură pentru numărul acela,

să aștepte ca Soțul Artist și Mistocar să-și facă timp de ea, să demonstreze că poate ajunge la nasul lui, să treacă proba mistourilor lui și-abia după aceea să evolueze la etapa următoare. Abia după aceea, soro, poți să treci la copânele arhipiperate.

Așa că, vrînd să scap de insistențele ei, că oricum era evident de ce simțea nevoia să-și bea cafelele cu mine, i-am dat un fir către el. Un *link*, carevasăzică. Am crezut c-o să explodeze de fericire, m-a pupat pe gură extaziată, golul ei dintre coaste s-a umplut de o bucurie incomensurabilă, acest univers întreg nu poate înțelege fericirea ei atunci cînd a primit *ID*-ul unui Soț Artist, cu toate că eu am avertizat-o că e cam mistocar, deși mai important era faptul că era Soț, ceea ce spune destule despre un om cinic, ce-a dus cinismul spre bășcălie și-apoi a făcut artă din el, dar cel puțin pentru o perioadă am scăpat de ea. Ceea ce-mi și doream.

Uneori Soțul Artist Mistocar îi asculta aberațiile, îi înțelegea dilemele, cangrena din sînul iubirilor ei neortodoxe. Mai glumea cu ea, îi zicea *Puf*, sau îi zicea *Muf*, sau îi zicea *draga mea*, sau cine știe cum îi mai zicea, iar Cici se băltea toată de fericire, lac era în chiloții ei, lac de dorință, rîuri de extaz, dezghețul din Ice Age era o mică minciună pe lîngă asta, își botezase lindicul cu numele lui, nume de mistocar, el îi mai dădea la ascultat o melodie fără să știe ce secreții clandestine se scurgeau din Cici Balerina, îi mai arăta unul dintre tablourile lui, dar asta nu înseamnă nimic. Nu înseamnă absolut nimic. Asta înseamnă doar comunicare. Amiciție. Asta înseamnă *mess friendship*.

Tipul era nevinovat și a mimat deruta cînd i-am zis: „Vezi, mă, că nu mai poate Balerina după tine. Zice că vrea să-ți arate cum se face sfoara". Dacă așa zicea... Dar nici asta nu înseamnă cine știe ce. Nu înseamnă că trebuie să bei pocalul pînă la

fund. Soțul Mișlocar rîdea. „Las-o, mă, să facă. Păi nu s-a pregătit pentru asta toată viața?". De fapt îi făcea plăcere topeala asta feminină, cui nu i-ar fi făcut? Hai să fim serioși, în fiecare dintre noi se află un pui de Narcis... să nu ne mai ascundem atît după deget. Numai că spre fericirea tuturor, Soțul cel Mișlocar se lăsase de ani de zile de nuduri, acum făcea caricaturi. Cel puțin astea distrau pe toată lumea.

Ce am cu Cici. De ce această greață. De acest dispreț. De ce această intoleranță. Va trebui iar să ne întoarcem în timp. Să ne agățăm de clipe idioate, să le scoatem ca pe iepuri din joben, ca să ne putem da seama. M-a întrebat la un moment dat cineva dacă n-am obosit de la atîtea astfel de accidente. Ba da. Chiar foarte tare. Știam și ce se întîmplă cu unii oameni dacă îi scuipi apoi din senin, cît de agresivi devin că nu te mai găsesc în viața lor. Dacă nu mai au pe cine să-și sprijine derutele. Dacă nu mai au cui să-și arate dramele. Dacă simt ei că nu mai ești acolo să le spui măcar: „treaba ta ce faci". Dar nu din cauza asta devin agresivi, ci pentru că le știi secretele, le cunoști fărădelegile în care tot ei te-au băgat fără ca măcar să te avertizeze.

Și, pentru o perioadă, mă retrăgeam îngrețoșată din pricina unor muieri de soiul ei. Mă dădeam la o parte. Refuzam socializarea cu așa ceva. Poate am o mentalitate medievală să mai cred, să mai sper că femeile n-ar trebui să mai fie așa intrigante, răzbunătoare, atît de agresive, să nu mai arunce cu mizerii despre alții în stînga și-n dreapta. Erau de vină bărbații că nu se mai războiau pe false Elene? Eu cred că lumea s-a schimbat din pricina acestor Transportatoare, care și-au folosit intrîndurile ca monedă de schimb, un fel de tanda pe manda, din pricina acestor Cici care o căutau cu lumînarea prin paturi străine, ei, despre femeia asta chiar poți spune c-o căuta cu lumînarea, deși

ea jură că este vorba despre dragoste, ca apoi să nege tot cînd nu-i ies pasențele. Ca ea, după cum spuneam, majoritatea. Poate și eu, de-aia înțeleg. Nu e nimic de condamnat în asta, mă folosesc de liberul meu arbitru de a-mi apropia anumiți oameni și de a-i îndepărta pe alții. Uite, de-asta, ce acceptam la Melanie, nu aș fi acceptat în veci la Cici.

N-aș fi dormit niciodată în siguranță în brațele lui Cici, niciodată la ea, în garsoniera aceea unde se tăvălea și cu alții. N-ar fi fost atît de spontană în anumite ironii care, sub zîmbetul ucigaș al lui Melanie, păreau drăgălașe. N-aș fi făcut în veci o călătorie de plăcere cu Cici, și nici nu mi-aș fi putut pune bazele pe ea într-o expediție. Era pe-acolo. Un suflet rătăcitor de om. Cine zice că n-a înțeles-o careva? A înțeles-o. Toată lumea a înțeles-o. În final și Tess.

Sînt absolut sigură că și ea ne-a înțeles pe noi și nu s-a supărat că nu i-am simțit lipsa. Și nu zice nimeni că nu a încercat să intre în grațiile lui Melanie, dar privirea celei din urmă devenea absolut opacă atunci cînd simțea ceva în neregulă cu omul din fața lui. Apelativul de „neinteresantă", pe care Melanie i-l dăduse odată lui Cici, eu îl percepeam ca pe o jignire. Era mai mult decît prost, idiot, nemernic, gîndac, bou, tembel, nesimțit, jigodie, tîrîtură, abject. Presupunem că trebuie să fi interacționat mai întîi cu cei apelați astfel ca să ajungi să trîntești apoi o etichetă și apoi să încadrezi pe cineva în categoriile mai sus-amintite. Că înainte să-i bagi în sertărașe de toată jena acei oameni te-au interesat cît să le permiți să se poarte într-un fel sau altul. Dar *neinteresant* era ceva mai jos, era prea jos, era josul josului părerii pe care ți-o putea lăsa un om, o femeie, mai ales.

Iar eu țineam la părerea lui Melanie. Era prietena mea. Îi aparțineam. Avea putere asupra mea, și eu asupra ei. Decideam împreună cine să ne viziteze, la cine să mergem în vizită, cu cine ce să

facem. Dacă ea își deschidea chakrele, mi le deschideam și eu, dacă ea refuza un maestru spiritual, hop și eu. Aveam același dentist, același ginecolog. Același coafor. Foloseam aceeași vopsea de păr. Ori asta spune multe despre o prietenie. De ani de zile era așa. Numai gusturile la bărbați difereau. Cu asta nu ne pusesem niciodată de acord. Dar poate că era mai bine. *Nu-mi place, ia-l tu,* sau cam așa ceva.

Girueta era geloasă pe prietenia noastră, iar Melanie pe prietenia mea cu Girueta. Iar eu, pe prietenia Giruetei cu Melanie. Numai Migratorius se împăca lejer cu toată lumea. N-avea gelozii. Învățase dragostea necondiționată de la animăluțele ei. Așa că dacă aflam că Migratorius a plecat în lume cu Melanie, fără să mă anunțe și pe mine, fără să mă întrebe și pe mine, ieșea scandal. Dacă Girueta se întîlnea cu Melanie la un suc, iar eu nu aflam la timp, iar ieșea scandal. Toate pentru una și una pentru toate, nu se putea altfel. N-avea sens altfel.

Citisem aventurile muschetarilor, doar nu era să-l facem de rîs pe Dumas și întreaga noastră copilărie. Credeam că Madam Bovary era o tîmpită pentru că a cedat prea repede, dar eram de-acord cu sexul în trăsură, în goana cailor, cu vizitiul care striga *Hăis!* și *Cea!*, de altfel cea mai puternică scenă din tot romanul, după părerea noastră, și nici măcar nu ne-am influențat una pe alta cînd am deschis acest subiect. Mai credeam că Anna Karenina putea să se suie în tren și să fugă în lume, nu să-și sfîrtece bunătate de trup sub niște șine amărîte.

Pe scurt, nu ne plăceau dramele și, nici atît, sinuciderile, și dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, de fapt, îi bănuiam și pe Tolstoi și pe Flaubert de misoginism. Pînă la urmă ce pățiseră alea atît de grav ca să recurgă la otravă și capete sub roți de

tren? Pur și simplu, dramele aveau alte dimensiuni la noi.

Dramă era să rabzi. Dramă era să devii patetic. Și mai dramă era să fii tocat la icre de propriul tău bărbat. Ăla care nu mai avea din senin nume. Dramă era să te chinui toată viața să construiești ceva și cînd să te așezi într-un fotoliu să contempli lucrătura finală să vină un cutremur care să distrugă tot, cît ai bate din palme. Dramă era să te resemnezi. Și aș putea da peste 50 de exemple că făcusem împreună și o listă. Și tot nu ne-am fi sinucis. Iar alea repede, cum nu mai erau băgate puțin în seamă, cum se sinucideau.

Cam așa stătea treaba cu noi. Nu întotdeauna erau treburile roz, nu spun că nu existau certuri, că nu ne mai trăgeam țepe pe la întîlniri, că una nu era nevoită să o aștepte pe cealaltă mai mult decît era cazul (de obicei Girueta avea un talent deosebit de a se lăsa așteptată chiar și o oră), că în anumite etape eu o favorizam pe una dintre cele trei, pe urmă invers, că nu ne enerva Girueta că niciodată nu ne apela cînd avea o problemă majoră, că ne anunța abia după ce-a rezolvat-o, prin ce-a trecut, și noi rămîneam perplexe și din *cretină* n-o mai scoteam, nu spun nici că Melanie nu strica teleconferințele Giruetei cu apariții subite pe messenger *În seara asta să te prezinți la mine cu un bărbat adevărat*, și toți corporatiștii de la ședința respectivă își sugeau instant burțile. Nu spun asta. Spun doar că eram prietene. Și asta e *tot* ce contează.

Lola se apropiase cu o oarecare teamă de micul nostru grup. Își dăduse imediat seama că treaba e prea serioasă și se retrăsese în ale ei. N-avea timp de loialități, de sinceritate, de prietenii. Astea erau niște fleacuri... și ele pe-acolo.

Iar noi, ei bine, noi le miroseam imediat pe cele care se grăbeau să le facă altora de petrecanie cu denigrările lor, ca apoi să se dea mielușici prin

preajma noastră, pentru că le puteam oferi, la o adică, informații despre vreunul dintre însurații cu care eram amice. Amice, vorba vine. Nimeni nu știe ce eram. Nici noi nu știm ce eram. Știm doar că din cauza unor astfel de însurați nu mai doream noi să ne măritâm vreodată, spre disperarea mamelor noastre.

Chiar dacă și ăștia aveau nevoi de genul *vreau să fii femeie și atît, nu vreau să ridici vocea deasupra mulțimii, rămîi cristalină lină, floare din grădină*, da, da, știam asta cu toate, trebuia voce de un anumit fel, nepervertită, cu care să-ți legeni copiii, unii îți dădeau repede o ocupație, voiau să știe că-ți agăți rufele albe pe sîrmă, că-ți bate vîntul sau ploaia în gene, așa cum auziseră ei că s-a întîmplat cu Penelopa în timp ce-l aștepta pe Ulise, și visau la asta ca la o minune. Și era normal așa, de ce nu? E o legendă frumoasă, cea a lui *să-mi zîmbești, să-mi fii caldă ca o cafea dimineața*, legenda lui *să-mi alungi cu o simplă privire tot ce-am pierdut pe drum, căci atunci n-o să mă mai doară tot ce-aș fi putut să fac dacă n-aș fi fost cuprins de lehamite.*

Sigur că da, și lehamitea îi cuprindea de fiecare dată cînd deschideau ușa vreunui birou oarecare și vedeau un spate frumos de femeie arcuindu-se a mîndrie.

Ce era să facem? Căutam oameni și sfîrșeam lamentabil în cafenele făcînd bășcălie de unele situații în care singuri aterizau, căutînd și ei, la rîndul lor, ceva iubire, ceva palpitație, ceva foc la inimă, ceva la care să se gîndească noaptea înainte de a adormi. Cel mai mult însă, pe mine cel puțin, mă deranja că mă tîrau în mizeriile lor și pe urmă se văicăreau că de ce nu apreciez că m-au băgat în seamă. Probabil voiau să testeze dacă sînt de acord. Eu puteam fi de acord cu multe. Puteam fi de acord că există poluare, că Michael Douglas nu avusese absolut nici o vină în *Atracție fatală*, că

Glen Close înnebunise din senin, că articolele mele de și despre sex erau doar pure fantezii, ale mele sau ale altora, puteam fi de acord tot la nivel lingvistic că nu, eu vreau doar să văd lumea ca să depun mărturie, și că cele mai fericite căsnicii nu trecuseră prin nici o furtună, dar asta nu înseamnă că era neapărat adevărat. Înseamnă că văzusem prea multe, că urmărisem destule *subiecte*, nu pentru că n-aveam ce face, ci pentru că trebuia să-mi cîștig existența și o făcusem filînd tot felul de astfel de cazuri, încă de la 19 ani. Fusesem învățată cum să fac asta. Și o luasem ca pe o joacă, fără să-mi pese că unele jocuri pot fi periculoase. Aveam timp la dispoziție toată viața să-mi revin, nu? Și în nici un caz nu-mi permiteam luxul de a-mi da demisia din omenire.

Deci uneori mintea mea putea fi de acord cu absolut orice, doar inima avea alte reguli. Și pînă echilibram minte-inimă puteau să treacă ani sau luni. Talerele se balansau în întîmplări versus intenții, în fapte versus vorbe, în adevăr versus minciună, curaj versus lașitate, în subtilități versus transparențe. Sigur că, pînă se puneau de acord între ele întîmplările, faptele, adevărul, curajul versus intenții, vorbe, minciuni, lașități, transparențe nu rămînea decît să observ impasibilă toate acestea și să le deșert mai apoi într-o scorbură ca să iau decizii corecte pentru mine.

Așa că ne întoarcem în timp, iar într-o seară îndepărtată, pe vremea cînd un fost iubit încerca să mă recucerească, cam prea cerînd dreptul la viața în doi, din care tot el fugise. Păi nu se face așa repede treaba desfăcută odată, mă! De cîte ori să fii prost? Să ne întoarcem la vremea cînd Cici prinsese gustul primului amant și mă sunase fiartă de nerăbdare, credeam că să mă vadă, greșit credeam, cu pretextul *hai să ne facem de cap într-un club*. Același în care aveam să mă întîlnesc mai tîrziu în seara asta cu fetele mele, pentru

petrecerea burlacelor, ca să celebrăm ieșirea Giruetei din rîndurile noastre de burlace, nu și ale prieteniei.

Cici a venit atunci să mă ia de-acasă cu taxiul, deși mă împotrivisem, nu era iubitul meu, la naiba, puteam să ajung și singură. A insistat. *Lasă că o să vezi tu de ce.* Fie, ce știu eu? Iar cînd o văd îi zîmbesc, așa cum le zîmbesc tuturor oamenilor noi din viața mea, fără ranchiună, fără gînduri ascunse, fără resentimente. Femeia miroase bine și e cald în taxi. Ne sărutăm în vînt și o întreb unde mergem.

— Facem un ocol, zice.

Nu-mi place cum sună. Nu fusese vorba despre nici un ocol. Nu-mi place deloc ce urmează. Simt în aer ceva neplăcut și parcă și parfumul ei își pierde proprietățile florale. Deschid geamul. Un miros de cavernă, adus de ploaie, invadează taxiul. Nu poți să-ți dai seama de cîte ceva pînă nu calculezi distanța dintre tine și alt om, pînă nu faci un ocol. Nu?? Ori de ocoluri eram sătulă, de astfel de spirale mortale în care mă băgau alții fără să mă anunțe din timp.

Tac. Nu zic nimic. Nu sînt curioasă. Aș avea totuși poftă să cobor. Mi se face frig.

Rahatul ei e simplu. Același. Seamănă cu ceva auzit mai demult pe o faleză, acolo printre stabilopozi unde mugea crivățul și se împletea cu vocea joasă a Ancăi-Rona. Aici, lîngă mine, în taxi aveam impresia că deja o pipăi pe Andreea din povestea prostituatei, că-i miros adulterul. Și mi se face din senin frig, foarte frig, ca atunci de frig.

— Vreau să văd dacă m-a mințit. Ne-am întîlnit mai devreme, am făcut amor, apoi a plecat la nevastă-sa, așa mi-a zis. Iar acum vreau să verific dacă e așa, vreau să-l sun mai apoi să-mi dea socoteală.

De ce trebuia să aflu eu și un taximetrist că Cici își pierduse amantul prin București? De ce, de ce,

de ce naiba, de ce, cînd eu ieșisem din casă doar cu poftă de dans? Cu poftă de oameni tineri, zglobii? Îmi creionasem ochii, îmi pusesem cea mai frumoasă bluziță și special mă încălțasem cu niște tocuri ametitoare ca să clămpăn pe scena de dans. De ce trebuia să aflu că soția amantului ei era doctoriță, că-i topise varicele cu laserul, iar Cici drept mulțumire îi futuse bărbatul? De ce trebuia să aflu că erau prieteni de familie cu toții? Că făcuseră revelionul împreună? Că se întîlnea cu amantul ei cînd soțul era plecat în delegații? Că programul delegațiilor îl afla chiar amantul pe cînd cei doi bărbați beau bere? Au înnebunit toți cu delegațiile astea? Nu e de mirare că după trei sau patru povești de-astea unii generalizează. Adică pe mine mă poate blama cineva că nu-mi voi crede niciodată bărbatul că dacă zice că pleacă în delegații el va sfîrși fie în patul prietenei mele, fie în brațele Ancăi-Rona? Adică nu e normal să ai motive să te paranoizezi? Să pui totul la îndoială?

Și ce vorbeau ei oare la bere? Unul se plîngea de nevasta lui că nu mai e ca înainte, iar celălalt rînjea pe sub mustață că știa cauzele, dar îi punea mîna pe umăr și spunea: „Așa sînt femeile"? Cît de mare poate fi cinismul acestor oameni? E ceva dincolo de priceperea mea, e ceva ce nu ține nici măcar de moralitate. Acestea nu mai erau simple greșeli de tinerețe, cînd ai înaintea ta tot timpul la dispoziție și-ți poți permite să jonglezi cu sentimentele, să rănești și să fii rănit. Aceștia erau *niște* oameni care aleseseră verighete, care trecuseră prin nunți și tot tacîmul. Care se responsabilizaseră unul față de celălalt. Cum aleseseră? Ce-i împinsese să facă asta? Cine-i amenințase cu iataganul? Trăiam cu toții în vremuri moderne. Asta să fie singura explicație?

Pot să mă duc și mai departe în timp și să vă povestesc cazul unei alte neveste, cu soț plecat în

delegații, ai căror copii îi meditam la engleză. Cum minciuna se întinsese și asupra copiilor. Cum atunci cînd suna tatăl să vadă dacă sînt bine cu toții, fetița îl trăgea de mînecă pe amantul mamei să tacă o clipă, să nu se deconspire, să nu cumva să știe părintele care le punea mîncarea pe masă ce se întîmplă în casa lui, în patul lui, să nu afle viața dublă a soției lui. Amant care făcea ciorbiță, punea sare în mîncare, primea musafiri, umbla prin casă în maieu alb din care-i ieșea părul de pe piept și mă întreba: *cum merge cu engleza*?

Și toate astea veneau în valuri pe cînd îmi întîlneam privirea în oglinda retrovizoare cu cea a șoferului care primea comenzi pe unde s-o ia, prin ce cotloane, pe ce străduțe, ploua ca dracu și nu țin minte să fi avut o complicitate morală mai mare cu cineva ca cea pe care am avut-o cu acel taximetrist pentru cîteva secunde în oglinda lui.

Aici a început și s-a încheiat prietenia cu Cici. Și mi-era din ce în ce mai frig în preajma ei. Mi se făcuse pielea de găină.

Chiar nu mai contează de unde o cunoșteam și cum apăruse în viața mea. Știam clar că o să dispară. Pot doar să spun că ploua și atunci la fel, că eram cu Lola pe undeva, pe o străduță cu vile multe, în care se țineau interviuri pentru reviste agricole. Am trecut prin multe văgăuni, după cum am tot spus. N-am rămas în niciuna. Iar Lola, la vremea aceea, reușea să țină pasul cu mine și să renunțe la multe de dragul meu.

Așa că... ce mai rămînea de făcut? Aș fi vrut să rup portiera taxiului și să mă întorc înapoi, acasă, acasă, printre cazurile mele frumoase. Că mai aveam și de-astea. Alesesem să scriu despre oameni frumoși și despre dragoste. Cu cît n-o găseam, cu atît mă încăpățînam s-o caut, să scriu despre ea, să iubesc trupuri pe hîrtie, să colorez mîngîierile cu sărutări, să lipesc buzele în locuri ciudate, să fac amor cu diavolii, să devin amintirile

altora, să-mi asum întîmplări. Să fur vieți. Să fur din vieți.

Viața ta. A ta. Și a ta.

Pentru că nu le prețuiți. Pentru că vă plîngeți de ele. Pentru că nu aveți parte de sex. Pentru că-l căutați prin paturi străine. Pentru că abuzați de secretarele voastre. Pentru că încercați să vă fraieriți soții și soțiile. Pentru că păcăliți oamenii ca și cum ar fi gîngănii. Pentru că superioritatea voastră nu are absolut nici o acoperire înaintea mea. Pentru că știu că de fiecare dată ați ales prost și ați dat vina pe alții. Știu pentru că am fost acolo. M-ați scos cu diferite pretexte de la balconul meu de unde contemplam lumea și mi-ați vîrît pe gît confesiunile voastre, v-ați avortat sentimentele, le-ați jecmănit de sacralitate, de tu și de eu, de noi doi, m-ați băgat unde nu-mi fierbe oala, ca să aveți mai apoi pe cine da vina și tot de teamă v-ați întors în cloaca voastră și-ați început să iubiți de frică, să demonstrați lumii MĂREȚIA, v-ați întors mațele iubirii pe dos și ați spus IATĂ. Ne iubim. Acum ne iubim. Ne iubim după ce ni s-a pus sula în coastă. După ce-am găsit iepurii lui Glen Close pe prag, vai, ce ne mai iubim. Și nu v-a mai crezut nimeni, nici dacă ați făcut-o într-adevăr după aceea.

M-am hrănit cu energia voastră, de la unii am luat durerea, de la alții minunile naturii, de la un bărbat am furat un sărut, iar asta se potrivea de minune cu amintirea prețioasă a săruturilor care mi se furau mie și de care eu mă bucuram. De la tine am furat o filă nenorocită de viață, de la tine o țigară. M-am hrănit cu voi, ăștia care mi-ați întors spatele de fiecare dată cînd v-am certat, fiindcă n-ați învățat să rămîneți în semnul acela superb de alianță. V-ați bătut joc de cei mai frumoși ani ai vieții voastre.

Iar eu am furat sau am colecționat. Încă nu știu care-i diferența.

Să ne întoarcem din nou în taxi. Cici spune, trecînd pe lîngă un bloc oarecare:

— Nesimțitul naibii, m-a mințit. Nu-i văd mașina în fața casei. Nu s-a întors nici la nevastă-sa.

Apoi s-a întors către mine, încercînd să mă tragă de limbă.

— Tess e jurnalistă, nu-i așa?

Trebuie să recunoaștem cu toții că era hilar. Cici mai găsise o victimă. Pusese ochii pe o nouă familie. Problema era că nu avea nici o șansă. Să nu mai vină însă asta la mine de-acum încolo cu jalba în proțap că nu mai poate ea că n-o mai iubește bărba-su, c-o bubui de nu se vede.

— E frumoasă? Cîți ani are?

Îmi sărise tot cheful de dans. Mă uitam înciudată la pantofii mei, îmi înfipsesem tocurile în podeaua taxiului. Doar o poftă de batjocură urca din vîrful lor ascuțit spre mintea mea care putea accepta totul. Inclusiv o altă seară ratată. Un chef teribilist de minciuni și eu, de ce nu?

— Nu chiar. Sărită de 35.

— Deci nu e frumoasă. Apoi ca pentru ea: E bine de știut.

— Nu are cum să fie mai frumoasă decît tine. Hahahaha!

Ah, Renard, oamenii sînt slabi uneori, alteori puternici, toți putem înțelege altceva. Eu știu că tu nu ai avut grijă cu multe în viață, dar în schimb ai avut o singură mare grijă, să nu ajungă lumea să spună despre tine: „bă, ce căcat de om!"

Eu pot să spun acum despre Cici Balerina: „bă, ce căcat de nevastă!" Oricum pleacă toți din patul ei, oricum se întorc la țigara lor... Oricum o să-și poarte pașii pe străzile care-i duc spre casă, sau or să vrea să rezoneze doar cu motorul mașinii lor și-apoi vor deschide ușa casei, un pic mai vinovați... „Iar ai întîrziat? Pe unde ai fost?" Și poate vor învăța să iubească din nou, dar dacă n-au știut niciodată?

Tu... hm, eu știu? Data viitoare să fii mai atentă cu cine împarți taxiul. Și să nu te miri, să nu te miri dracului de ce fug de tine, de ce nu-ți răspund la telefoane, de ce-ți arunc rochiile la gunoi.

Apropo de telefon. Chiar acum sună al meu.

Azi a sunat toată ziua telefonul. Nu era nici una dintre fetele mele.

Era Studentul de la Jurnalism. Îi spusesem că de-acum trebuie să se descurce singur cu Scarabei și alte CV-uri de racolat amante. Păcat, păcat, păcat că se lovea la nici 20 de ani, de astfel de mizerii. Parcă mă vedeam pe mine acum zece ani. Mi-a povestit ce-a făcut azi. Cum secretara și Scarabeu au dispărut din redacție și l-au lăsat pe el să țină interviurile. Studentul era din ce în ce mai dezamăgit. El chiar voia să facă presă. Îi interesa pe ăia de redacția lor cum mă interesa pe mine acum de foștii mei iubiți.

— Ironia este că ai ajuns să dai teste celor cu diplomă! am rîs eu de sărmanul meu protejat. Or fi blestemele Didinei. Oricum fii atent, ipoteza mea este că nu suferea de inimă, ci că era doar un pretext pe care i-l servise lu' Șefu' cel Mare ca să scape de hărțuieli și libidoșenii.

— Eee na! făcu el. O putem întreba. Totuși nu înțeleg ce vină aveam noi.

— Asta e altă mîncare de pește... Trebuia să-și proiecteze și ea furia asupra cuiva.

— Și chiar nu mai vii?

— Nu! Acum sînt în drum spre petrecerea Giruetei. Mă duc să mă mai și distrez un pic.

Am închis. Noaptea clipea din faruri și peste drum de locul unde mi-am parcat mașina se auzea muzica din club. Gălăgie. Oameni tineri cu voci înalte, cu rîsete înalte, femei frumoase cu tocuri înalte, cu pometi înalți, parfumați cu pudră, cu ochii în căutare de jumătăți dorite, de jumătăți închipuite, bărbați care miroseau bine și mișunau cu atitudinea aceea lejeră, golănesc-superioară, a

celor ce nu-și permiteau alte griji decît dansul, sexul și berea.

Girueta, Melanie și Migratorius erau deja în fața unor coctailuri cu umbrelușe și toate cele. Și mai era și Mireille, o nouă racolată de-a noastră, un fel de aventurieră, deghizată în costumație de birou, cămașă albă, cu mîneci largi, fustă conică, roșie, cu o crăpătură lungă ce-i dezvăluia coapsele puternice cu care fugise din corporații. Girueta mi-a făcut semn ridicînd brațul ca să le depistez mai repede. Ochii mi-au căzut pe fusta roșie cu adîncitură a lui Mireille. Stătea picior peste picior, într-un mod absolut răvășitor și era nepăsătoare la cei care-i măsurau mușchii lungi de sportivă. Întîrziasem pentru că trecusem pe-acasă să fac un duș, să stau întinsă zece minute cu cohii în tavan și să mă schimb în ceva trendy. În ultima clipă mă întorsesem din ușă și-mi schimbasem pantofii cu niște balerini negri și lejeri.

— S-a întors fiica rătăcitoare, i-au sclipit ochii lui Melanie. Păreau violeți de data asta, din pricina luminilor cînd roșii, cînd verzui care se agitau de pe ringul de dans spre locul unde se ghemuise, și pe urmă iar pe ringul de dans. Stătea între Migratorius și Girueta, ca un puișor de căprioară între cerb și capra-mamă.

— Păi numai tu puteai să faci comparații așa stupide, s-a strîmbat Girueta.

Tocmai vorbeau de *diamantele vii* ale lui Migratorius, niște microorganisme pe care le hrăneam cu stafide, cu rîndul le hrăneam, care cum își aducea aminte de ele, iar Mireille intra ușor ușor în lumea noastră, după două pahare de martini, ne povestea deja în spaniolă drumurile ei prin pustiuri, și cum i s-au tocit adidașii pînă la Santiago de Compostella, și în afară de Melanie care știa spaniola la perfecție, noi celelalte chiar dacă nu pricepeam o iotă, ne plăcea Mireille, pentru că era un adevărat spectacol, pentru că atunci cînd

se adresa cuiva spunea „mi princesitta", sau „mi vida", sau „mi amor", sau „prendra mia", și noi ne simțeam minunate, adorabile, reginele nopții, fluturii colorați ai vieții, vampire de împrejurări sau cum ne mai alinta ea pe-acolo. Asta e, cînd nu înțelegi ceva improvizezi, comunică chior cu surd, darmite femeie cu femeie. Pînă la urmă ajungem la un numitor comun.

— Tu cu ce te ocupi? mă întreabă Mireille, făcînd ochii mari-mari.

Despre celelalte aflase. Migratorius era într-o asociație de salvarea animalelor, plus încă ceva alergături pentru cei bolnavi de leucemie, asta pe lîngă slujba ei de zi cu zi la o firmă de publicitate. Girueta ajunsese directoare într-un departament de credite la o bancă bengoasă din centru, unde se și cunoscuseră, iar Melanie era secretară la o firmă de construcții, una dintre acele secretare norocoase pe care o ferise Dumnezeu de șefi libidinoși și cu sămînța uscată în ei.

— Scrie proză erotică, se grăbește Girueta să-i răspundă.

Și pentru că ochii lui Mireille se măresc de încîntare, sau de interes, adaug.

— Printre altele.

„Printre altele?" Se ridică sprîncenele ei și mai sus.

Melanie se ridică de la locul ei și se așază lîngă mine.

— Ce-i cu cucuiul ăsta din capul tău? mă studiază ea. Ah, uitasem de el. Cum a văzut ea umflătura în întunericul acela, nu mă întrebați. Pune mîna repede pe fruntea mea ca să se convingă că e real. Îi iau mîna, îi sărut podul palmei și răspund pe rînd.

— Poveste lungă... Apoi lui Mireille. Mai particip la campionate de tir din cînd în cînd, mai trag cu pușca, 5.6 mm, sau aer comprimat. Mai cîștig

un premiu, mă mai calific pe mai departe, chestii de-astea.

Femeia cu fusta roșie e impresionată, ridică paharul și întorcîndu-se spre viitoarea mireasă, zice:

— Madam Giruette, *mi amor*, nu mi-ai spus asta.

— Mademoiselle Mireille, nu e important asta. Oricum eu nu sînt de acord cu ce face ea.

Rînjesc. Trag un *garcon* de marginile bluzei, ce-și făcea loc prin mulțime cu o tavă pe sus, transpirat și grăbit, și încerc să-l opresc.

— Mă-ntorc numaidecît, zice.

— Bine, zic. Apoi îi răspund Giruetei: cînd o să ne trezim noi pe o insulă pustie și-o să ai nevoie de mîncare la grătar să vezi ce-o să-mi mulțumești că nu te-am lăsat să mori de foame.

Desigur, știa toată lumea de-acolo că o femeie pragmatică precum Girueta nu avea cum să aterizeze pe o insulă, nici dacă i s-ar fi prăbușit avionul particular pe insula lui Robinson Crusoe. Totul era programat, slujba dorită, bărbatul visat, nunta ca-n povești. Ce să caute ea pe o insulă? Pentru aventură ne avea pe noi, se distra cu ce-am mai făcut, cu ce-am mai zis, participa activ la aventurile noastre doar cu urechile și, chiar dacă zicea că nu este de-acord cu ele, știam că i-ar fi plăcut uneori să o ia razna din viața ei de funcționară și să fie eliberată din regulile pe care singură și le impusese.

— Mă vezi pe mine murind de foame? a întors-o ea.

— Nu, doamne ferește! Auzi, am trecut ieri prin pasajul ăla de lîngă magazinul Cocor, și-am văzut cozi de viitori soți alegîndu-și invitațiile de nuntă. Pur și simplu se băteau pe invitația perfectă. Hahahaha, vezi că se poartă bleu-ciel, am atins-o și eu.

— Hai sictir! mi-a zis.

— Sictir și ție! am ridicat eu paharul lui Melanie și am sorbit din el.

Asta era în loc de bine ne-am găsit.

— Ce vă aduc? a apărut garçonul de mai devreme.

Am arătat spre paharul lui Melanie și-am cerut două pahare la fel.

— Ce-ați făcut azi? Cum v-a fost ziua? Că a mea pe cît de plină pe atît de dezastruoasă.

Aveam nevoie să aud că și ale lor fuseseră tot așa, că nu sînt singura fraieră.

Rezumat:

Migratorius ajunsese pe la Sohatu să ajute o familie nevoiașă să-și plătească factura la curent, internase o prietenă în spital și i se furase casetofonul din mașină. Constatase asta după ce ieșise din parcarea orașului. Salvatoare, inimoasă. Și iată răsplata!

Melanie își cumpărase bilete pentru o excursie de zece zile în Grecia și ardea de nerăbdare să intre în concedi, pierduse biletele de avion dus-întors, timp de cîteva ore le căutase disperată, dăduse telefoane, reconstituise drumul agenție-serviciu-casă, pe urmă primise un telefon de la agenție în urma căruia se liniștise. Le lăsase acolo, pe biroul agentului. Ametită, norocoasă. Acum fericită. Deja mi-o închipuiam cu lacrimile șiroaie pe obraji în cele cîteva ore cînd căutase biletele.

Girueta se luptase ca de obicei cu niște credite, iar acum mai nou, înainte de a ajunge aici, se luptase în apartamentul ei cu o plăcintă. Era nervoasă că se pleoștise toată coca încă înainte de a o introduce în cuptor, dar nu se lăsase, a crezut că își va reveni singure.

— Și tu vrei să fii nevastă? a rîs Migratorius.

— Trebuia să începi și tu cu niște ouă-jumări, a mîngîiat-o Melanie.

— Păi și cum voiai să aprecieze chinul domnul viitor soț? am adăugat eu. Mireille se simțea din

ce în ce mai bine cu noi, absolut încîntată de micile răutăți.

— Îmi place cu voi. Eu n-am făcut nimic de genul ăsta. La mine totul s-a scurs ziua în mod liniștit.

— Nimic, nimic? am insistat noi. Asta era incredibil.

— Aaa, și-a adus ea aminte, văzînd fețele noastre lungi, dezamăgite. Am păcălit un bărbat că o să mă culc cu el. Se pune??

— Nu se pune! Asta e în meniul zilnic, ce naiba... Vino cu altceva! a hotărît Melanie și-apoi m-a dat exemplu. Uite, Hazel, s-a certat cu o cardiacă, a făcut-o pe aia să-și dea demisia, a dormit într-o scorbură prin pădure, pe urmă în drum spre casă și-a dat și ea demisia prin telefon, s-a despărțit de iubitul ei și-acum a printre noi cu ditai cucuiul în frunte.

Simțeam pe buzele lui Mireille mii de întrebări, așa că i-am luat-o înainte.

— Cum e să fii măritată la distanță?

Ne-a spus cîte ceva despre încredere, despre maturitatea afectivă a partenerilor, în timp ce învîrtea măslina din paharul ei cu boruri largi. El era „mi vida" și ochii îi luceau în întuneric atunci cînd vorbea despre el. Mai văzusem strălucirea asta în ochii mamei mele atunci cînd vorbea despre tata. Lumea ca iluzie. Am simțit imediat că pot să mă relaxez în sfîrșit, ca și cum m-aș găsi din nou la mii de km distanță față de luminile, umbrele, vocile, muzica și toată tinerețea din jurul meu. Eram și nu eram ca în mijlocul ședințelor de care vorbisem mai devreme. Îmi amintisem de un balcon de piatră, de viața mea din fața unui copac cu care vorbeam în fiecare dimineață, de mare, de bronzul bărbaților, de țipetele pescărușilor, de plecarea vapoarelor din port, de cafenelele pustii din Constanța pe timp de iarnă, de alergăturile mele pe străduțe inundate de tei și

subiecte amoroase, de primul meu șef care-mi suporta toate furiile, de Renard-psihologul și femeile lui, și-aici foarte aproape de mine ochii mari, plini de promisiuni îndeplinite ai lui Mireille, ochii violeți ai lui Melanie, plini de regrete și amărăciuni bine ascunse, ochii calzi și calmi ai lui Migratorius și ochii atît de mulțumiți ai lui Girueta.

— Păi, hai să ciocnim pentru următoarea soție, Madamoiselle Giruette care peste o săptămînă va fi Madam, am spus.

— Să fii iubită! a ridicat paharul Migratorius.

— *Cherie*, eu îți doresc să nu fi înșelată! i-a urat Melanie, optimistă.

— Să faci copii frumoși și sănătoși, a ciocnit Mireille.

— Să n-ajungi printre cazurile mele, ám spus și eu.

— Hai sictir! am spus toate în cor și-am ciocnit. Am sorbit, ne-am zîmbit, ne-am aprins țigările, apoi am cerut nota. Voiam să schimbăm clubul, prea mult zgomot, prea multă lume, prea mult fum. În plus, mi-era și foame. Tuturor ne era. Am ieșit din Coyote Club și am luat-o pe jos, legănîndu-ne șoldurile.

Pînă la urmă Mireille nu s-a mai putut abține și a întrebat:

— Cum adică printre cazurile tale? Vorbești despre rubrica ta?

Asta e. Trebuia să explic. I-am spus că în urmă cu zece ani lucram la un ziar, care avea, în paralel, și o agenție de detectivi particulari. Cazurile cele mai interesante erau trimise acolo, spre desurubare. Urmăream, scriam, fotografiam. Nu-mi plăcea să urmăresc, dar cîteodată era amuzant. Cei care apelau la noi, ei înșiși spuneau o grămadă de minciuni. Unii veneau din disperare, alții erau mînați de orgolii, iar alții ajunseseră la capătul puterilor. Se cîștiga bine, dar nu asta era important.

— Dar ce era important? a întrebat Migratorius. Eu am crezut pînă acum că erai doar un simplu reporter. Și că, mă rog, după aceea ai devenit unu special.

— Nu există simpli reporteri. Hai să nu intrăm în subiectul ăsta. Sînt un pic cam obosită și am vorbit cam mult pe ziua de azi. Plus că mi-e o foame de-mi vine să vă mănînc pe toate.

— De acord, a ciripit Melanie.

Am ales Ruby Tuesday, deși eu aveam chef de ceva chinezesc, dar restaurantul era aproape de casele noastre, mai puțin de cea a Giruetei, dar cum era seara ei, ne-am gîndit să se sacrifice, să învețe din timp cum stă treaba cu sacrificiul și uite-așa am tot ținut-o în șuturi prietenești. Am luat-o pe jos și tocurile lor băteau asfaltul regulat. Eu îmi bălăngăneam poșeta de parcă nu aveam nici o grijă și mă învîrteam ca un titirez prin fața lor cu balerinii mei.

— Mai termină că mă amețești, s-a strîmbat la mine Girueta.

— Corporatisto! am strigat eu. Vei avea peste trei-patru ani un copil care o să se învîrtă printre picioarele tale și parcă te văd că-i spui cu vocea asta de sus: „Mai termină că mă amețești", m-am maimuțărit eu.

— De ce-i spuneți Girueta? ne-a întrebat Mireille.

— Madam de față, a explicat Melanie, a rămas acum vreun an într-o intersecție cu mașina și s-a zăpăcit în așa hal încît s-a lăsat cu zeci de înjurături, printre care cele mai rele începeau cu „Blondo!".

— Iar eu nici măcar nu sînt blondă, ci șatenă, a mormăit Girueta.

A sunat-o pe Migratorius să vină s-o scoată de-acolo pentru că nu mai era în stare să învîrtă nici volanul de nervi.

— Dar pînă să ajung eu, a continuat Migratorius, un polițist a pus-o să sufle în balonașul

acela, ea și-a umflat obrajii, s-a executat ditamai directoarea, înțelegi, i s-au luat datele, i-au pus întrebări, i-au dat amendă etc etc.

— Bine că sînteți voi deștepte...

— Și de-atunci așa a rămas. Girueta în sus, Girueta în jos, a rîs Melanie.

— Atenție, Girueta la volan! am rînjit.

— Și Migratorius? De ce așa?

— La Migratorius a fost și mai simplu. Pentru că nu stă niciodată într-un loc potolită. E mereu pe drumuri. Ba cu papagalii pe bancheta din spate, ba cu vreo pisică ceva.

— Și tu??

— Aaa, la ea n-a mai fost nevoie de poreclă, a întors-o Girueta. Pe ea așa o cheamă. Hazel!

Am dat din umeri neputincioasă.

— Nume turcesc, ce să-i faci...

— Îmi place cu voi, a decis Mireille. O să am ce povesti în seara asta le telefon soțului meu.

Pe urmă am făcut cerc în jurul ei și Mireille a făcut ochii și mai mari cînd am luat-o pe rînd în brațe, și i-am aplicat pe obraji ștampile diferite de ruj, dar poate a fost din pricina cocktailurilor de mai devreme. Nu mai știu...

Eu eram totuși un pic tristă, pentru că mă gîndeam la Mihai, zburaseră trei ani pe apa sîmbetei, că mă apucase așa, din senin, dorul de o scorbură, și în afară de femeile acestea de-aici, de-acum din jurul meu, nimeni nu mai era capabil să mă creadă fără nici un fel de suspiciune, cu ele jucam în fiecare secundă *încrederea în partener*, era de la sine stabilit că nu era nevoie de teste între noi, era seara noastră, fără telefoane, fără *messenger*, fără trădări, fără discuții inteligente, fleacuri, fleacuri, și uite că eram în stare să ne bucurăm pentru că o prietenă de-a noastră își găsise perechea, jumătatea visată, cum ar veni, că uite, uite, unii mai aveau parte și de iubire, și sus paharul... și unu și cu una fac întotdeauna sex,

ne-am înțeles? Ei, nu chiar întotdeauna... Și să nu care cumva să ne intrăm în obișnuință, din cînd în cînd să ne folosim totuși de dreptul de-a fi moderni chiar dacă asta înseamnă uneori o măslină în pahar și poșete fițoase, să nu ne program să iubim cu cap, nici din două în două săptămîni, nici să dormim cu spatele unul la altul, pentru asta am băut mai tîrziu cînd am dat-o pe vin demi-sec, asta i-am urat Giruetei între două mestecături de friptură în sînge, cu tot felul de garnituri prin farfuriile noastre. Deși spatele încă mă durea, eram fericită, fericită, fericită, că nu trebuia să mai văd, nu trebuia să mai știu, nu trebuia să-mi mai închipui ce se întîmplă dincolo de zidurile pe care erau afișe cu „libertatea de expresie".

Gata cu presa! Ce-i prea mult strică, ce-i prea puțin nu ne ajunge, undeva, la mijloc toate subiectele mele deveniseră mediocre, deveniseră absolut străvezii, sau poate aveam eu privirea prea ascuțită, prea încercată, poate urechea avea o anumită sensibilitate la minciuni, poate scenariile erau doar aceleași. Ei bine, dacă facem ce simțim și pierdem ritmul cu societatea, ce se poate întîmpla? Și ce dacă. ȘI CE DACĂ!

— Ok, ok, ok, a cerut Mireille puțină atenție ciocnind furculița de paharul ei. Vreau și eu să vă propun ceva. Un joc. Sau poate nu e joc. Să vedem...

— Dă-i drumul, a zis Girueta, dispusă la orice. Avea obrajii roșii și rîdea din orice.

— Eu trebuie să plec, a anunțat în schimb Migratorius. Eram obișnuite și cu asta. Migratorius mereu *trebuia să plece* cînd se încingea atmosfera, așa că n-a protestat nimeni în afară de Mireille, care nu era la curent cu tabieturile noastre. Nu-i nimic avea timp să învețe.

— Hai măăă, mai stai, s-a alintat ea.

— Nu mai pot, altădată. Mîine mă trezesc devreme.

Eu i-am trimis o bezea în semn de bun rămas, Melanie a fluturat degetele înspre ea, iar Girueta i-a făcut cu ochiul. După ce-am urmărit-o cu toate cum iese din restaurant, ne-am întors la jocul lui Mireille. Sau ce era.

— Aș vrea să vă întreb dacă ați avut o întîlnire crucială în viață. Una de-aia care să vă scoată de pe axa normalului, să vă dea peste cap, să vă lase la pămînt și-apoi să vă reconstruiască întreg sistemul de valori.

— Ah, ce-ți trece și ție prin cap la ora asta, a pufnit Girueta. Dar zic eu prima ca să scap.

— Nu, nu e musai să răspunzi, *mi amor*, a dat Mireille paharul peste cap.

— Ei, pînă la urmă, de ce nu? Uite, la mine tocmai asta e întîlnirea crucială. Ce urmează să se întîmple. Căsătoria. Nunta. Pînă să-l cunosc pe bărbatul acesta, credeam că voi sfîrși singură.

— O femeie necăsătorită nu e neapărat singură sau nefericită, a simțit nevoia să puncteze Melanie și s-a strîns lîngă mine, parcă dorind protecție. I-am trecut brațul de după gît și-am sărutat-o pe frunte.

— Mă rog, a zis sărbătorita noastră. Voi sînteți pe alt format. Nu aveți neapărat nevoie să vă simțiți împlinite în preajma unui bărbat, sau pana mea, nu știu cum să mă fac eu coerentă. Mi-ați dat să beau ca la proști, poate mă pune bărbati-miu să dorm pe prag.

Bărbati-miu. Își pierdea și viitorul soț al Giruetei identitatea. Devenea *bărbati-miu*. Devenea *Al Meu*. N-am mai zis nimic. Pentru ea era crucial asta. Mireille a surprins zîmbetul complice dintre mine și Melanie, dar a ascultat în continuare ce avea de zis prietena noastră.

— Poate credeți că mie nu mi-e teamă să n-o dau în bară ca altele. Ca Cici Balerina de exemplu. Sau ca Lola care a fugit imediat după nuntă.

— Sau ca mine, a recunoscut Melanie, înainte de nuntă.

Era calmă și putea vorbi acum cu detașare despre trecut. Doar eu știam povestea ei. Mi-o spusese într-o seară de vară, acum vreo trei ani, cînd o dusesem în căsuța mea de la marginea mării. Chiar în fața ofițerului stării civile se răzgîndise brusc. *Poate mai încolo*, a fost răspunsul ei, în loc de un DA hotărît.

— Aceea a fost decizia *crucială* la mine. Eram după o relație de cinci ani, el mă iubea ca pe ochii din cap, ne cumpărasem propria casă, aveam grădina noastră, pusesem deja nume viitorilor copii și pac!... într-o singură clipă decisesem că nu aveam nevoie de o astfel de viață călduță.

Girueta rămăsese perplexă. Clipea des nevenindu-i să creadă.

— Tu știai asta? s-a rățoit la mine.

— Bineînțeles, am zis. Nici nu știu de ce mă mai întreba.

— Incredibil! ne-a privit ea pe sub ochelari. Apoi s-a întors către Mireille. Deci astea două nu sînt sănătoase la cap.

Ne-am strîns una lîngă alta amuzate de reacțiile Giruetei care, ca de obicei, își luase rolul de mamă în serios în privința noastră. Era distractiv cum încercau toți să ne impună *binele* lor, *corectul* lor, *așa trebuie*-ul lor.

— Rîdeți ca proastele. Uită-te și tu la ele. Una e ca turcu', iar alta e ca pistolul. (Aici am izbucnit în hohote, spre furia și mai mare a Giruetei).

— Eu chiar sînt turcoaică.

— Mdeah, bine, parcă asta e scuza ta. Umblă lelea prin lume amîndouă, n-au nici un rost, nici un Dumnezeu. Asta, și-a arătat cu dispreț spre mine, și-a dat demisia pentru a nu știu cîta oară, nu se lipește nici o slujbă ca lumea de ea, nu e în stare să-și negocieze nici munca, nici să pună bani deoparte, parcă ar fi Elaine din Seinfeld, tot timpul

își cumpără ba fuste, ba pantofi și se plimbă de colo-colo prin cafenele, intervievînd oameni. Dă speranțe false amărîților ălora care visează la ea...

— Ce amărît visează, mă, la mine? m-am stropșit. Vorbești de ăia care citesc o proză erotică și cred că sînt genul care o să le sară în pat? Îi miros de la șapte poște distanță așa cum îți dai seama de la primele acorduri că o să auzi muzica flamenco și nu gălăgia aia de *house*. Asta nu înseamnă că o să-ți ridici fustele imediat nici într-un caz nici în celălalt.

Treaba devenea urîtă. Ne încinseserăm și acum arătam una spre alta cu cuțitele de pe masă.

— Și oricum are gusturi mai bune la fuste decît Elaine, mi-a luat apărarea Melanie.

— Și oricum pentru ce să muncesc atît? Casă am, mașină am. Libertate am. Pentru ce să pun atît deoparte?

Chiar nu înțelegeam. Dacă mie îmi plăceau mai mult fustele largi și colorate mai mult decît conturile în bancă ce era așa mare problemă pentru sărbătorita mea?

Am băgat amîndouă în același timp o bucată de copan bine prăjit în gură, ca să nu spunem cine știe ce stupizenie. Uneori, chiar și într-o prietenie, mai ales una consolidată în timp, discuțiile pot degenera și foarte simplu se ajunge la jigniri, numai pentru că știi că celălalt te suportă exact așa cum ești. Prea multă pasiune o să ne ucidă într-o zi. Dar certurile aprige nu fac altceva decît să consolideze ceva deja solid. Simplu. Atît de simplu că nu cred că vor înțelege femei ca Cici Balerina, sau Lola, sau Transportatoarea aia. Fiindcă ele săreau calul dimpreună cu pîrleazul, ori de cîte ori prindeau ocazia, băgau zîzanie într-o parte și alta, de-aia rămîneau singure ca proastele și pe urmă își căutau prietenii vechi de-acum cincisprezece ani, care avuseseră timp destul să uite firea lor.

— Uită-te la astea două, cînd se vor liniști ele atunci o să înghețe iadul, i-a mai spus Girueta lui Mireille și a dat paharul peste cap.

Dimpotrivă, cu toate pasiunile noastre care fuseseră sau care vor veni, eram mai senine ca niciodată. Numai că Girueta abia începuse. Era seara ei și nu ținea deloc la băutură. I-am luat paharul din mînă. Se ameți̧se într-o altă noapte în așa hal încît începuse să-l confunde pe Charlie Chaplin cu Robert Downey Jr., nu că n-ar fi avut motive în urma vizionării filmului despre viața comicului, dar deja pe la sfîrșitul celui de-al doilea pahar de vin începuse să emită păreri despre Charlie Chaplin jr., că nu înțelege de ce mor femeile după el și de ce naiba Melanie încă are mutra lui pe desktop, de parcă ar fi o simplă adolescentă (de fapt, se referea la o fotografie a lui Robert Downey jr. după care Melanie era topită, avea ea ce avea cu ochii mari și cafenii).

Apoi Girueta a oftat ca pentru ea.

— Nu știu, chiar nu știu ce le lipsește.

— Hei, oftezi ca o mireasă părăsită, nu ne lipsește nimic, am vorbit eu și în numele lui Melanie. Pur și simplu nu o să ne învîrtim în jurul unui bărbat toată viața.

— Și asta, *cherie*, nu pentru că nu ne-ar plăcea, dar cred că merităm mai mult decît o căsnicie, a completat Melanie cu vocea ei răsfățată și blajină. Îl iubeam pe cel care are impresia și-acum că i-am distrus viața. Îl prețuiesc și acum. Dar, vezi tu, el n-a înțeles și nu m-a iertat. A luat totul ca pe un afront. Libertatea asta a noastră ai avut-o și tu înainte să-l cunoști pe alesul tău, ai uitat? Ia partea bună a lucrurilor, poate or să ne intre și nouă mințile în cap.

Cin cin! Și Mireille ne zîmbea pe deasupra farfuriei ei. Aștepta să i se povestească următoarea întîlnire crucială. Era rîndul meu și rumegasem un pic printre gîndurile mele, printre întîlniri și

prin anii trecuți cine venise spre mine în așa măsură încît să schimbe totul în mine, să mă dea peste cap, cum zicea Mireille.

Recunosc că, pentru o clipă, îmi trecuse prin minte Renard, dar pînă la urmă nici el nu reușise să mă omoare de tot, ca mai apoi să renasc din cenușa proprie, cum umbla vorba că se întîmplase cu pasărea Phoenix. Nu, nu era chiar așa. Dacă ar fi să simplificăm lucrurile, era în felul următor: bărbat 28 de ani, foarte inteligent spre genial, psiholog, vindecător de suflete, mai ales feminine, care dăruia oceane celor ce nu aveau nevoie de ele. Se credea Pigmalion cu zeci de Galatee. Suspiciunea tuturor era însă că și-o trage cu ele. Cazul fusese preluat de agenția aceea de detectivi cu care colaboram, în urma plîngerii unei femei disperate și pare-se abandonate, iar eu trebuia să demonstrez că așa e cum spune ea, să caut dovezi, să observ cum se cuvine, apoi să-l fac de rîs în ziar. Și să am grijă să nu mă îndrăgostesc la rîndul meu.

Ce periculos era Renard ăsta! Iar eu tremuram de spaimă în jurul bărbaților, cum să vă spun. Mă înroșeam imediat în obraji și, ca să nu simtă asta, îmi puneam masca de impertinentă. Mai bine așa, decît să mă ia de fraieră. Numai că, printr-o șoricăreală a colegilor mei, a fost trimis cu un anume pretext la mine în birou (cică eram pricepută la fotografii de nuntă!) și nefiind pusă în gardă că psihologul acesta îmi va fi caz sau subiect, l-am tratat ca pe un oarecare tip ce a greșit biroul. Și, firește, m-am îndrăgostit! În loc să caut apoi probe că-și folosește meseria ca pretext de agățamente, am căutat dovezi că nimic din toate astea nu este adevărat. Pe dosarul lui am scris cu carioca: Vulpoiul. Am închis raportul scriind la sfîrșit: *omul e corect, lăsați-l să-și facă treaba.* Clienta care plătise tot balamucul și căreia i-am spus că face o greșeală, m-a privit într-un anume fel de parcă

înțelesese mai mult decît i-aș fi scris în șapte rapoarte.

Era o femeie spectaculoasă. Îi țin minte spatele. Avea o coloană dreaptă parcă răsărea din pămînt. S-a îndepărtat rîzînd în hohote. Și jur că nu părea nebună. Țin minte în schimb toată pofta aceea jignitoare cu care izbucnise în rîs, nu de mine rîdea, ci de ea însăși și de nedreptatea care i se făcuse, rîs care mă trezise la realitate. Da, aceea a fost o întîlnire crucială.

Cum e mai bine? Să fim fermi sau, din bun simț, subtili, poate se prinde cineva, dacă nu, noi ne-am făcut datoria și ne-am marcat, grațios, teritoriul?

Pînă aici! PÎNĂ AICI!

— *Prendra mia*, am început și eu în spaniolă, molipsită de la Mireille, la mine n-a fost un bărbat, cum vă așteptați. Pe mine m-a făcut să iau cea mai mare decizie din viața mea o femeie absolut dezamăgită, la al cărei caz lucram. Rîsul ei îl aud și acum.

— De ce rîdea?

— Rîdea amar, cred! Nu înțelesese nimic din prietenia pe care i-o acordase un bărbat. Rîdea pentru că ratase ocazia să-i confirme cineva din afară că e corect cum gîndește sau poate pentru că-și dăduse seama că nu conta nimic din toate astea, ci faptul că fusese expulzată din poveste.

— Și ce s-a întîmplat cu bărbatul acela?

Am zîmbit. Nu poți spune chiar totul prietenelor tale. Dar cam asta fusese. Eu îmi încheiasem seara. Eram mai obosită ca niciodată. Nu mai puteam să termin ce era în farfurie, nu mai puteam să beau nici un strop de vin, deși mi-era o sete nesfîrșită de oceanul lui Renard.

— Tare aș vrea să știu...

Și în timp ce Mireille ne povestea, în limba pe care o iubea atît, despre călătoria ei spre Santiago de Compostella, și coapsele ei stăteau mărturie

pentru asta, a venit cu toată forța spre mine amintirea dragă a acestui om. De fapt cred că niciodată nu mă părăsise. Aș fi vrut eu să fie un simplu caz, dar n-a fost. Oricît au încercat mai apoi unii și alții să intre peste împărăția noastră invizibilă și s-o distrugă, s-o despoaie de cea mai frumoasă realitate ce poate fi între doi oameni, oricît au vrut să priceapă, să distrugă sau să ne întoarcă unul împotriva celuilalt, știu că puțini vor înțelege că unele sentimente, unele confesiuni, unele nopți sînt mai durabile decît timpul, decît universul, decît cele mai mari legende ale lumii.

*****

Tîrziu, foarte tîrziu, am ajuns acasă. Ora la care ar fi putut cînta cocoșii, dacă prin absurd ar fi existat măcar o pană de cocoș în capitală. Am venit cu taxiul pentru că mașina rămăsese parcată în fața clubului. De fapt abia mi-am adus aminte unde stau. Știu doar că am vrut să stau cu fetele cît mai mult, foarte mult, de mîine eram liberă, parcă ieșisem nevătămată dintr-o menghină uriașă, din cleștele vieții, iar acum puteam face orice, rîdeam ca nebuna, nu știu cînd și unde dispăruseră ceilalți, dar luciditatea mi-a revenit în fața blocului unde locuiam. Tot într-o garsonieră. Aceeași de ani de zile. Cuibul meu și al lui Mihai. Hahahaha! O s-o împart cîndva, foarte curînd, în mai multe etape. O s-o poziționez curînd în mai multe cartiere, că așa am eu chef. Cine are răbdarea necesară să verifice imaginația unui om?

Mi-aduc aminte că pe la al doilea coctail a sunat redactorul-șef, o femeie pe care o iubeam deși nu-mi făcuse absolut nici o confesiune, de la revista în care scriam o dată pe lună să-mi aducă aminte de un deadline. Nu știu de ce-mi trece asta prin cap, poate pentru că nu e curent pe scara blocului și a trebuit să deschid mobilul să-mi luminez

drumul și am văzut ultimul apel la care am răspuns. Ar trebui să scriu un articol mai lung despre sex, să-i pun pe jar pe cîțiva, să vedem ce se întîmplă, dacă reacționează ca niște molii în jurul unui bec și-ntr-un interviu să spun că m-au inspirat căsniciile lor. Doar atît... să vezi atunci, e de-ajuns doar asta ca să ia măsuri. Nici nu trebuie să citească articolul ăla. Nici nu e nevoie... Să vezi cum se vor iubi, cum vor turna plozi de frică și cum se vor mai grăbi să-și demonstreze *feelingurile*.

Chiar că-s ametită! *Și mai lucidă ca niciodată*... Și nu-mi vine să cred că seara trecută căutam cu lanterna un loc secret. Are dreptate Girueta, la naiba! Bine că nu i-am spus și despre chestia asta că mă lua la bătaie. Era în stare.

Am descuiat ușa și fără să mă dezbrac m-am băgat în pat. Am simțit trupul cald, adormit, al lui Mihai. S-a răsucit în somn, s-a trezit și a dat de privirea mea mirată. Am avut unul din acele moment absolut surprinzătoare, care m-a trezit definitiv din amețeală. Pur și simplu am rămas fără cuvinte. Eu, care aveam tot timpul o replică potrivită, de data asta am tăcut mîlc și-am clipit rar, fiindcă nu puteam să-mi dau seama dacă visez, dacă am halucinații sau sînt în continuare beată.

Tot fără un cuvînt m-a dezbrăcat, m-a lipit de trupul lui să mă încălzească, mi-a mîngîiat părul și mi-a șoptit cu voce adormită la ureche: „Ai făcut tîmpenii și în noaptea asta. Acum odihnește-te." „Da", i-am răspuns. „Iartă-mă!"

Am adormit imediat. Nici nu mai țin minte de cînd nu mai fusesem cuiva atît de recunoscătoare. Ba da, țin minte. Pînă în noaptea aceea, n-am știut ce înseamnă recunoștința. M-am băgat cu nasul în pieptul lui ca un copil pus la colțul de rușine, dar ce cald era colțul ăsta acum.

Renard
și încrederea în partener

Would you care for color if you were blind?
Would you rather listen to the wind?
Would you rather search the stars for signs?
Come to me/ Feel with me/ See with me...[1]
Diary of Dreams, Colorblind

Cînd ai spus cuiva totul, cînd știi că a priceput totul, cînd știi că e acolo, undeva, deși orele înaintează în noapte, iar și iar, urmîndu-și cursul firesc pînă cînd nu mai ești în cursul firesc, sau poate tu înaintezi în întunericul unui golem precum șerpii în văgăunile lor, de ce nu poți să apeși pe buton relaxat?

Mi-au plăcut întodeauna discuțiile de complezență, putem vorbi despre orice, despre absolut orice, despre teribila vreme, despre următoarea gripă, despre ziua de muncă, despre *ai, ce frumos ne-au crescut copiii în bătătură*, despre vacanțe și despre expediții, despre Polul Nord și despre Polul

---

[1] Ți-ar mai păsa de culori dacă ai fi orb?
Ai prefera să asculți vîntul?
Ai prefera să cauți semne în stele?
Vino cu mine/ Simte cu mine/ Vezi prin mine....

Sud, dar nu și despre balconul rămas pustiu, la cheremul anotimpurilor, nu și despre lacrima care se usucă, nu și despre *ce ne facem*?

În dimineața asta care se crapă, dincolo n-a mai fost acolo... Încet, încet, Renard dispare... ca desenele de pe asfalt la trecerea verii, ca lîna de aur din legende, ca luminile lui Rembrandt printre umbre, ca masacrele din istoriile secrete, ca limbile de pămînt sub valuri, ca alizeele pe trupuri bronzate... Nu, nu ca alizeele, e prea *soft* pentru Renard totuși... Aș vrea eu ca totul să fi fost atît de calm și lin. Ar fi trebuit să mă opresc pe la masacre.

Imediat după ce ne-am dezlipit trupurile i-am spus că are gura amară, n-am crezut chiar că dacă se va întîmpla totul între noi el va fi fericit. Se născuse în plină dramă. Într-o noapte fără lună, fără stele, întunecată ca apele iadului. Sînge negru și verde păreau că-i tulbură venele, fusese otrăvit încă din pîntecele mamei lui cu osînde și blesteme ce trebuia să le poarte prin lume, ascunse de lume, împletite în lume, copilul renegat al diavolilor. Nici aici, nici acolo. Între lumi. Între iubiri. Între două drumuri. Între două alegeri. Între a fi și a muri. Între mine și tine. Între lacrimă și rîs. Între măreție și mister. Între lux și mizerie. Între și între. Două lumi suprapuse, întrepătrunse, între lumini și umbre, între dans și beție. Să rămînă între noi asta. Promite-mi că nu mai zici nimănui. Promite-mi, promite-mi, promite-mi, hai, te rog, hai, mă, Hazel, nu mă face acum de panaramă.

Vezi, mă Renard, dacă n-ai crezut în șoaptele mele, te pedepsesc. Cu cruzime te pedepsesc. Degeaba strîngi din dinți și-ți tremură sufletul, dacă nu e ca atunci, tot degeaba. Eram oglinzi unul altuia, eram pe deasupra poveri, ne orbeam și ne întunecam cu aceeași furie, cu o aceeași vijelie cu care intră doi cerbi unul în altul și ale căror coarne scot scîntei de se aprind pădurile, și ca și ei tot pe

femele ne luptam, ne scoteam ochii, apoi cădeam laţi la pămînt, rîzînd ca în *Fight Club*. Ne sărea sîngele pe pereţi, şi noi rîdeam, ne muşcam buzele, ne pocneam urechile, şi pe urmă rîdeam, şi uneori, din greşeală unul dădea mai tare decît celălalt, şi ne mai curgea o lacrimă printre gene, pe care cu mîndrie o striveam şi nu recunoşteam că ne doare, ne trosneam palme peste bot, ca să ne auzim tăcerile cînd insultele o luau razna, cînd cuvintele răneau, cînd umerii se ascuţeau într-atît de mult încît deveneau vîrfuri de Himalaia şi cum să mai ajungi la ei să-ţi sprijini fruntea grea, atît de grea, atît de al dracului de grea pe umerii ăia atît de primitori cîndva? Cum, cînd deveneai din simplu păstor încercat alpinist? N-avea cum să meargă aşa. Prea multă tensiune, prea multă luciditate, prea mult... Totul era prea mult. Prea mare. Prea de necuprins. Prea era soare sau prea ploua, prea erau copacii verzi, sau prea exploda aerul între noi cînd stăteam unul lîngă altul. Prea ne doream, prea nu puteam. Nimic nu era bine. Spiralele lumii erau prea întortocheate, potecile din păduri prea umbroase, balcoanele prea pline sau prea goale, asfaltul prea încins sau prea rece, buzele noastre prea arse de sete.

Acolo... la antipozi... acolo unde şuieră vînturile, unde se iau la întrecere cu golemurile din oameni, cu djinii lui Iblis, acolo unde *şeitanii* îşi bat joc de liberul arbitru, cu *orice ai decide e degeaba* şi te urăsc uneori că ai fost mai laş decît mine şi nu mi-ai văzut semnele, iar eu n-am vrut să-ţi răpesc libertatea de a fi fericit în împietrire. Azi am aflat că te-ai oprit, că ai lăsat totul baltă, că nu mai poţi, nu mai vrei să înaintezi. Şi nu mai ştiu, e ca naiba, aş vrea să fie ca acum cîţiva ani cînd umpleai camera cu barba ta, cu privirea ta de oţel şi-ţi simţeam dorinţele în intrîndurile dintre coapse, în roşeaţa obrajilor mei, în zîmbetul care-mi umplea inima de parcă *toată lumea era a*

mea, ca în filmul ăla indian. Și nu voiam să fie nimic altceva între noi, decît clipa asta liniștitoare că tu ești la același antipod cu mine, că ne sprijinim cu coatele de aceeași balustradă de lemn din balconul meu, că ești frumos ca un zeu, și suveran peste toate astea, că știi mai bine decît mine ce am de făcut, de văzut, de auzit, chiar dacă-mi lași impresia că pot fi liberă, liberă, liberă și înfășurată în fuste largi și lungi de culoarea fericirii, precum o tînără bosforiană, dar tot atît de rece ca și ea... Și te urăsc pentru că ai vrut să merg și mai departe, m-ai gonit tot mai departe, ca să mă poți uita liniștit, știu, dar nu pe drumul pe care te-ai străduit atît să-l construiești, ci undeva înapoi, undeva unde știi că-i acasă. Fraiere, acasă era locul de lîngă tine...

Tot e bine că ne-am odihnit amîndoi la singura ta răscruce. Sînt bolnavă și ametită, și holul ăsta lung, asemănător cu atîtea alte holuri lungi, care mi se păreau dintr-o dată late, și toți pereții ăștia care se dilată incredibil de mult... mă omoară să știu cît de suportabili erau cînd ne prelingeam amîndoi pe lîngă ei, ca umbrele, ca fricile din sînul lui Isus pe cruce, ca zilele de joi spre vineri, ca zarurile pe care le așteptam împreună să cadă în favoarea noastră, încerc să-mi amintesc de noi dinainte de a mă invada uitarea, și nu văd acum decît penibilul din viața mea.

Nu, n-avea cum să meargă. Am făcut tot posibilul să ne convingem unul pe celălalt că nu e voie, că nu e timp, că altele sînt importante, ca de exemplu uitările, ca de exemplu desprinderile, ca de exemplu ramele fără tablouri, ca de exemplu ușile închise, ferestrele sparte, florile rupte, scrisorile aruncate, cioburile împrăștiate, un imperiu construit din nimic, atîtea exemple ți-aș putea da, și cîte și mai cîte, dar e de-ajuns o singură clipă necontrolată de mînie și lumile pot dispărea, orizonturile te pot seduce în așa hal, în așa manieră,

în așa dureroasă chemare încît norii de se vor rupe în urma ta, furtunile de te vor anunța să te adăpostești pînă trece mînia cerului, oceanele de și-ar ieși din matcă, nimic nu te va mai putea opri din drumul pe care nu-l mai poți face înapoi de la ură la iubire.

Să știi unde doare, să atingi exact în locul acela moale, și cald, singurul viu... plăpînd... să pedepsești fiindcă ți se cere, fiindcă vrei să testezi limitele dragostei și să vezi apoi că da, oricît ai merge pe linia orizontului care șerpuiește printre coline și munți, care face un popas pe o pajiște, apoi mai încolo ia forma rîului, e totuși infinită, dar ura dispare, dragostea dispare, vînătăile dispar, conturul buzelor tale mi-e însă mai drag decît cea mai frumoasă poveste nerostită și îngropată.

Nu, n-avea cum să meargă, deși te-am lăsat să-mi săruți cicatricea aceasta lungă de sub sînul stîng, sub zimții căreia îmi bate inima din ce în ce mai slab, pe care nici măcar nu suport să o atingă cineva, să o vadă cineva. Și-am strîns din dinți ca nu cumva să izbucnesc în reacțiile acelea necontrolate de furie, că tu voiai să mă iubești cu totul, cu durerile mele și cu fleacuri, iar eu voiam să fie mult mai simplu, dar ți-am acoperit cu buzele luciditatea, ne-am măsurat cu mîngîieri și cu tăceri unul pe altul ca doi asemenea, n-avea cum să meargă așa.

Nu, n-avea cum... am știut că trebuia doar să ne pierdem unul în altul, ca și cum ne-am întîlni într-un basm sau în îmbrățișarea morfeică a unor îngeri păzitori, și-apoi să ne trezim la realitate, nedumeriți, șoptind tîmpenii că uite ce-am făcut acum, că nu mai e cale de întors și că e insuportabil de bine, și că dacă tot am început dansul mortal al trupurilor acum ce mai rămîne de făcut?

Și mi-ai zis atunci, cînd zorii se spărgeau de pereții cei mulți pădurii: „Tu trebuie să rămîi fidelă visurilor tale, nu fă ca mine, nu te închide în celulă

fără gratii...". Numai tîmpenii spunea. Pe lîngă multele altele pe care le mai făcea Renard.

Uite, nu știu dacă pe Renard l-am trezit eu la viață, sau el m-a trezit pe mine, nu știu nimic, a trecut atît de mult timp de-atunci, încît chiar Renard s-a schimbat între timp în ochii mei, pentru scurtă vreme, e drept, cînd am rătăcit bezmetică printre scurte revolte, mici revolte de ieșire de sub tutela lui. Acum nu mai contează, dar vreau să pricep totuși, așa, pentru posteritate, fiindcă am impresia că după ani de zile de lîncezeală, de căutări în spiritul altor bărbați a ceva mai mult decît masculinitate, a ceva mai mult decît isteține, a ceva mai mult decît galanterie sau sensibilitate, am dat în sfîrșit în asprimea de un albastru tăios a privirii lui Renard peste tot ce putea cuprinde un om: căutări și înfundături, zbateri, încrîncenare, furie, curaj, dispreț, dar și naivitate, prospețime, romantism toate astea îngropate într-o durere mută. Și mai era acolo dragoste. Și iar dragoste. Atîta dragoste... Dragostea ca o celulă fără gratii.

L-am cunoscut într-o sîmbătă rece, ploioasă, era un martie capricios, mi se pare. El a deschis ușa redacției, a intrat fără să salute. Eram curioasă să aflu pentru ce a năvălit așa, ca o furtună, dînd ușa de perete. Cu ce i-am greșit? Ce-am scris de l-am călcat pe coadă? Apoi, am crezut că i s-a întîmplat ceva și a apelat la primul om care avea ușa deschisă ca să ceară ajutor. Avea părul vîlvoi, privirea rătăcită, cămașa descheiată, parcă era scăpat de la nebuni. Am sărit de pe scaun și m-am dat un pas înapoi. S-a oprit în mijlocul încăperii brusc, derutat, asemenea unui om care parcă greșise peronul, sau ușa, sau răscrucea, sau stația de metrou. A intrat ca un uragan în viața mea. Și-a ieșit pe nesimțite, nesimțitu' naibii...

„Domnu', pot să vă ajut cu ceva?" Și-a oprit privirea pe o fotografie mare, cu o bătrînă cu gura

pungită de vreme, cu multe riduri în jurul ochilor, încremenită în durere, căci fusese surprinsă la înmormîntarea fiului ei. Un accident stupid. Mereu fotografiam accidente stupide. Din mașina aceea contorsionată de la fața locului, cînd sosisem anunțată de un binevoitor, apucasem să mai văd trupul zvelt, însîngerat și inert, cum era scos dintre fiare și depus pe caldarîm, ca o bucată de carne incertă. Avea brațe lungi, frumoase, și degete așijderea. Puteam să ghicesc, prin hainele sfîșiate de impact și de zdruncinăturile ulterioare, că mortul avea coapse puternice. Cineva grăbit cu o Dacie-papuc intrase în el, pe cînd tînărul încerca să pornească mașina de pe loc și să plece în treburile lui. Cioburile parbrizului îi sfîșiaseră buza de sus și-i ciupiseră grumazul. Zi nefastă...

Fusesem pe teren cu un reporter nou. Făceam pe fotografa. Mă îndrăgostisem de imagini fără să mă împotrivesc prea tare. Ale altora. Instantaneele străzii. Furam clipe de la oameni. Îi pîndeam. Îi surprindeam. Mă ascundeam ca să se simtă în siguranță și le urmăream singurătățile. Cred că prima dată cînd mi-am dat seama că-mi place să fac asta a fost cînd m-am așezat pe o bancă în fața ferestrei lui Criss și am privit-o dansînd sau orice altceva mai făcea ea. Ah, dacă aș fi avut atunci un aparat de fotografiat... Cînd nu sînt atenți la imaginile lor sociale, oamenii devin interesanți, abia atunci devin interesanți, măcar de și-ar da seama mai repede de asta. „Domnișoară, ce faceți aici?" mă întrebase într-o seară Musiu, cînd mă surprinsese pe banca din fața ferestrei lui Criss. Nu ne cunoșteam atunci. Aceea fusese prima noastră întîlnire. Lui i se păruse ciudat că-i studiam iubita, mie că nu-și vedea de treaba lui.

Cîte coincidențe care sînt legate de o singură mare poveste... Dar nu există coincidențe, nu-i așa? Din ce în ce mai sigură de asta, de parcă ar fi vreun

mare adevăr care să mă facă să-mi trăiesc viața mai frumos.

La înmormîntarea acelui tînăr fusesem să surprind durerile reale, autentice, ale oamenilor. Fusesem la zeci de înmormîntări special pentru așa ceva. Înmormîntările erau o mică lume socială în sine. Puteai vedea cel mai bine acolo ce-a reprezentat mortul ăla pentru unul sau altul, după felul în care își exprima fiecare durerea cu fix trei minute înainte ca sicriul să fie coborît în groapă. Nu era vorba despre lumina potrivită, nici despre unghiul perfect, cît despre instantaneul perfect.

Și Renard s-a apropiat tăcut de fotografia care-mi îndurerea peretele biroului, eu îl urmăream curioasă, mai ales că nu știam de ce năvălise atît de hotărît și se oprise apoi brusc, ridicîndu-și privirea deasupra capului meu, unde atîrna pe perete o bătrînă mamă mai nefericită decît Niobe. O expresie de duioșie a apărut pe chipul lui, era ca și cum identificase ceva în mutenia femeii. Nu știu cum să explic asta, n-am cuvinte potrivite, știu doar că l-am îndrăgit pe bărbatul acesta încă înainte de a-l cunoaște cu adevărat, pentru că vreo coardă sensibilă a sufletului meu a plesnit anunțîndu-mă că vom rezona la aceleași sunete, că vom vibra în jurul acelorași oameni și că deja priveam împreună lumea prin același gen de fotografii. Durerea acelei bătrîne pe care eu, din cinism, o pozasem, ne-a apropiat în sîmbătă aceea cînd a apărut din senin în biroul meu și, după ce s-a dezmeticit, mi-a spus :

— Chiar că ești bună...

Mda! Și pentru că am ridicat sprîncenele neînțelegînd la ce se referă, a spus repede:

— Am o nuntă importantă, aș vrea să te angajez. Sînt naș! Vreau să le faci poze mirilor ca cele pe care le ai pe pereți. Vreau ca atunci cînd le trece prin cap să divorțeze să-și privească ziua nunții și să spună că nu-și permit să-și trădeze dragostea.

— Poftim??? Nu mă pricep la nunți, îmi pare rău, l-am refuzat.

Alooo, îmi venea să-l scutur de umeri, aici e o redacție, nu un centru de făcut fotografii pentru nunți, botezuri și alte paranghelii.

Părea că nici nu mă aude. Era nebun? Era nebun. Umbla prin încăpere hăituit de grija unei nunți. Era și comic într-un fel. Și nici măcar nu știu care dintre colegii mei de-atunci îmi făcuse iar o farsă. Mie sau lui.

— Ba te pricepi! Dacă te pricepi la înmormîntări, înseamnă că te pricepi și la nunți, mi-a spus el. După tonul vocii lui, nici nu încăpea îndoială că trebuie să mă execut, să-i fac pe plac. Asta m-a iritat.

— Chiar nu mă pricep!, am refuzat tăioasă. Nu-mi plac manifestările astea, nu sînt fotograf de nunți, îmi pare rău. Pe bune, am repetat, căci nu știam ce să mai zic, chiar îmi pare rău.

A oftat și s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu. Și-a ascuns tîmplele în palme și a rămas așa precum gînditorul de la Hamangia. Ei, na... era cea mai ciudată întîlnire și cea mai ciudată cerere care mi se făcea de vreun an încoace. Mă rog, n-are importanță de cît timp încoace. Cu toate astea, atunci am simțit o puternică, nestăvilită dorință de a-i mîngîia părul. Așa din senin.

— Nu vă supărați pe mine, dar sînt doar un simplu fotoreporter, mi-am înmuiat vocea. Nu mă ocup cu pozatul nunților, ce naiba... Pot să vă recomand pe cineva foarte bun, dar eu...

— Îți plac dramele, înțeleg. Și s-a ridicat să plece.

— Cam așa ceva, am zîmbit. Sînt piază rea la nunți. Am fost o dată domnișoară de onoare la nunta unui văr și a doua zi i-a fugit mireasa din casă. N-a mai apucat să ia și banii strînși, cedați, dăruiți, mă rog, ăia de se strigă la masă, cum îi era miresei planul, dar... am cam rămas șocați

de-atunci, și credeți-mă, domnule, a fost o nuntă excepțională, una dintre puținele nunți frumoase la care mi-a fost dat să particip, ca-n basme, înțelegeți? Apoi a fost din ce în ce mai rău, în timp s-a dovedit că toate paranghelile astea la care am participat s-au sfîrșit prost. Ba murea mirele, ba se îndrăgostea mireasa de cavalerul de onoare, sau de iubitul prietenei. Nu știu, chemați-mă la divorț, sau la vreo sinucidere din dragoste ceva... cu mare plăcere, vin negreșit.

Renard a început să rîdă. Un rîs puternic, în cascade.

Așa a început.

Și mi-am zis că cine are privirea asta atît de grăitoare și rîsul ăsta din suflet atît de sănătos nu poate fi decît un om incredibil. El avea altă părere despre mine.

— Ești o puștoaică extraordinar de egoistă și cinică.

Și m-a mai făcut într-un fel. Rea.

În cinci minute mi-a trîntit repede portretul psihologic, sfîrșind prin a mă irita mai tare. Eu mă îndrăgosteam ca proasta la prima vedere, iar el deja îmi găsise tot felul de cusururi. Nu eram nici egoistă, nici cinică, nici rea. Dar aveam să devin astfel. Renard vedea în viitor. Era vrăjitor Renard. Magician sau prestidigitator. Ceva pe-acolo. Dar poate atunci era doar supărat că n-am vrut să merg la nunta lui, iar eu prea enervată că mă ia de fraieră.

Mi-a zis odată „n-o să dispar decît dacă tu vrei cu adevărat asta". Și a avut dreptate, iar eu vreau să pricep de unde știa anumite lucruri încă înainte de a se întîmpla și de ce n-am mai vrut să fim împreună, cu toate că, hm, nu am fost niciodată împreună, deși am creat amîndoi o pînză de confesiuni lugubre, la ore mari, de taină, în fața focurilor ne-am trîntit pe tava vieții tot ce rămăsese nerostit de ani de zile, tot ce mai rămăsese netrăit.

BIBLIOTECA ... Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ

nefolosit, cenzurat. Cu violență ni le-am trîntit pe toate, bune și rele, ca și cum, dacă nu ni le-am fi spus, el ar fi plecat din viața mea, cu rîsul lui cu tot și cu tîmplele lui argintii și cu mustața ca o părere, iar eu cu fustele mele de țigancă, largi și lungi și pline de paiete, care paiete, cînd mă supăram, cădeau una cîte una. Păi, și asta nu înseamnă că eram împreună? El a fost *gentleman* tot timpul, chiar și cînd încerca să mă protejeze de pasiunile nestinse ale fostelor lui iubite, ce nu înțelegeau ce caut mereu pe lîngă el. Poate a fost un semn de alianță din partea lui Renard, interpretat greșit de mine la vremea respectivă cînd eu voiam să le înfrunt pe toate și să le zic: asta e viața, ia mai cărați-vă de-aici!

Nu înțelegeam prea bine ce se întîmplă, dar cred că eram fericită. Fericită ca un copil căruia i s-a dat frîu liber la nebunii, ca un copil nepăsător, indiferent la durerile lumii, dar sigur că dacă se întoarce în cuibul lui, acesta va fi cald și blînd și plin de dragoste, oricîte cucuie ar fi luat în freză, oricîte julituri i-ar fi jupuit genunchii.

Renard însă își pierdea capul imediat, la orice fel de sensibilitate, și mai toată lumea din jurul lui juca teatrul emfazelor sentimentale, că nu mai aveam loc de nimeni fiindcă el trebuia să răspundă la apelul tuturor. Vindeca suflete. Repara sentimente. Sau distrugea. De fapt, cred că începutul relației noastre a fost și sfîrșitul ei, cauzele fiind sensibilitatea lui în fața tuturor falselor disperate de viață și intoleranța mea la astfel de actrițe proaste care jucau teatru à la Cici Balerina. Sau care sufereau de vanitate cronică precum Criss. Sau care voiau să profite de talentele și bunătatea unui Soț Artist și Mistocar precum Transportatoarea aia dereglată. *Sînt psiholog, trebuie să le ajut!*, ar fi zis Renard, dacă le-ar fi cunoscut vreodată. Așa psiholog cum era, nu înțelegea că singura boală a Transportatoarei sau a lui Cici

Balerina era că aveau aceeași mîncărime usturătoare de vagin? Nu, bineînțeles că eram răutăcioasă și mi-ar fi închis gura. Iar interpretezi? El nu interpreta deloc, prefera să intre în tot felul de buclucuri, parcă era mai copil netrebnic decît mine și nici nu știi cînd mă trezeam că bărbatul devine copil și nu se mai termină ciondăneala, ori eu pentru că eram cu vreo opt ani mai mică mi se părea că e vital să am dreptul la stările nasoale de tîmpeală, îl în schimb, nu! Nu pentru că el era Bărbatul, era stîlpul meu, era visul din care mă tot gonea să alerg bezmetică după alte vise, să înot singură în oceane, lua-le-ar dracu de oceane, ce tot avea cu oceanele astea? Îl uram. Sincer îl uram pentru că mă tot gonea atît.

Așa că am început să mă întorc la cuibul lui Renard din ce în ce mai rar fiindcă devenise prea multă aglomerație acolo. Și cu timpul a dispărut și blîndețea. Și nici n-am mai putut să-i arăt cu mîndrie genunchii mei zdreliți. Și mi se pare că de fapt am pierdut și copilul care sălășluia în mine. Și pentru ce? Pentru niște cu adevărat nebune pe care trebuia să le psihanalizeze, pentru niște măritate de-astea care nu le mai sătura Dumnezeu de amanți, pentru niște dezaxate drogate, gen Lola, pe care oricum nu le-ar fi putut repara nici cu ajutorul lui Jung, sau Freud, sau cel al adevăratei mamă Omida.

Vreau mai ales să înțeleg de ce bărbatul acesta, pe care mi l-am dorit atît, pe care l-am căutat atît în alții, care s-a refuzat din luciditate „pentru că nimic bun nu poate să iasă din toate astea", ei bine, de ce după ce și-a depus platoșa grea, oțelită de propriile lui cicatrici, după ce i s-au relaxat sprîncenele, și ochii și-au pierdut duritatea și asprimea și l-am văzut așa cum nu s-a arătat nimănui de fapt, fragil, speriat că nu poate oferi o lume mai bună oamenilor pe care-i îndrăgea, plăpînd prin însăși grija asta și pierdut printre atîtea alte griji

cotidiene, de ale cărui decizii depindeau atîția, de a cărui minte lucidă depindeau toți psihopații, și mai ales toate nimfomanele, de ce l-am lăsat așa în voia soartei, de ce i-am distrus ultima șansă de a crede că ceva minunat s-a întîmplat, ceva ce mereu ar trebui să se întîmple între doi oameni inteligenți pe care viața nu i-a îngenunchiat, nici luptele, nici ziua care va să vină, sau cine mai știe ce... Mă distruge asta pînă la insuportabil.

Dau vina pe imaturitate. Sau poate că mă săturasem de atîția bărbați speciali despre care scriam. Ei bine, n-am nevoie de Renard, n-am nevoie să-l știu lîngă mine dacă tot m-a gonit, n-am nevoie nici cît un pahar de bere, iar dacă mi-l aduc aminte cum era cîndva, atunci cînd era, e pentru că l-am iubit foarte mult, dar nu mai contează, căci verbul e la trecut, însă îl pot privi străină și detașată, așa cum privești un mort care ți-a fost cîndva drag, știi că-i al tău, dar nu-l mai recunoști, nu vei mai putea juca niciodată cu el „încrederea în partener". Pur și simplu nu se mai poate, maestre...

Și știu asta foarte bine, e aceeași senzație, ca atunci cînd mi-a murit cel mai bun prieten, într-un accident de mașină, și am fost la morgă să-i iau trupul de pe masa aia pe care stătuseră atîtea cadavre dezgolite, în jurul cărora roiau mușteleș și viermii. Prietenul meu avea atunci 20 de ani, atîtea beri băusem pe terasele pline de fetișcane cochete și le făcusem cu ochiul și ne certasem pe ele, adică el voia să facă sex cu ele, eu să le protejez virginitatea, atîtea discuții purtasem cu el pe acoperișul casei, urmărisem chiar și o ploaie de stele. Pe urmă l-am văzut cum zăcea găunos, un trup fără suflet, cu ochii stinși, nici măcar închiși, și-i luceau în orbite ochii albaștri, ca niște faruri de mașină în noaptea adîncă. Aveam tot 20 de ani. Iar eu m-am dus să mă spăl pe mîini la chiuveta din încăperea morgii, ca nu cumva să mă umplu de microbi, microbii lui. Și deasupra chiuvetei

oglinda pătată de urme de muște mi-a arătat barba jupuită de o cicatrice din copilărie, cînd căzusem într-un ciob, iar prietenul meu cel mort rîsese atunci de mine. Așa sînt copiii: cruzi! Rîd de durerile altora, rezistă cînd alții rîd de durerile lor și tot așa. Și ce rahat! Eu mă spălam pe mîini în timp ce prietenul meu zăcea în spatele meu și-i vedeam în oglindă trupul sfîrtecat. Și m-am gîndit atunci că peste ani altcineva va privi în oglinda asta și mă va vedea pe mine... Și tot așa se va spăla pe mîini de microbii mei, își va număra cicatricile din barbă și-l va urî pentru o secundă pe cel care i-a făcut-o... Eventual va atîrna fotografia unei mame pe un perete, singurele femei care știu să iubească cu adevărat.

I-am povestit într-o zi lui Renard că aveam un joc în copilărie cu cei de seama mea. Se alegea cel mai curajos dintre noi și ceilalți făceau roată în jurul lui. Îi legam ochii cu o eșarfă furată din dulapurile vreunei mame, iar el, acel curajos care era înconjurat de ceilalți tovarăși de joacă, trebuia să ne demonstreze că are atîta încredere în noi încît să cadă fără probleme în brațele noastre. Existau desigur și încurajări. *Hai, sîntem aici, cazi fără teamă, hai, mă, cazi, te prindem, cazi liniștit.* Știi cum e? O senzație de vid de teamă de fericire, de chiote și rîsete. M-am aruncat de-atîtea ori în brațele lor că uneori le aud pașii grăbiți și felul în care hoarda asta de copii, de obicei nemiloasă cu broaștele rîioase sau cu pisicile, alerga cu brațele deschise să mă prindă, tropa-trop, iar eu eram absolut vulnerabilă, chioară cu eșarfa aia strîns legată cu un nod la spate, ca nu cumva să trișez, la cheremul lor, dar atît de sigură, atît de sigură, la dracu n-am fost niciodată în viața mea atît de sigură că nu-mi voi face mutra afiș de asfalt, după felul în care pașii lor tropăiau și brațele lor veneau în întîmpinarea mea. Alergau să nu pățesc ceva. Devenisem atît de răi cu

încrederea asta încît îi puneam la încercare, adică noi, chiorii, pe ei, cei din jur. De exemplu, așa cum stăteam în mijlocul lor, cu mîinile la nivelul bazinului, și vocile lor subțiri, rugătoare, urcau spre mine: „cazi, hai cazi, te prindem, nici o problemă" îi țineam în suspans, îi păcăleam că voi cădea la stînga și pe urmă printr-o simplă mișcare a trupului, mă cambram, mă răzgîndeam și aterizam în partea dreapta. Panica era a lor, nu a mea. Findcă eu știam că nu mă vor lăsa să cad și că se vor arunca în întimpinarea mea chiar dacă aveau să-și rupă gîtul pentru asta. Iar eu rîdeam rîdeam rîdeam fiindcă intuiam fețele schimonosite de grijă c-o să-mi crăp țeasta din cauza lor. Și hahaha-haha.... TE-AM PRINS!

Încearcă... încearcă jocul ăsta, nu contează cîți ani ai acum, lasă-te în voia încrederii în partener. E ciudat! Chiar dacă te va trăda cu alte chestii, chestii care ție ți se par mai grave, ca de exemplu un sex accidental cu altcineva, un flirt nevinovat, sau nu-ți va spune întreg salariul, nici c-a dormit într-o noapte într-o scorbură, în jocul acesta va fi cinstit.

— Vrei să încercăm? l-am întrebat pe Renard care părea să nu mă creadă. Nu poți tu să mă prinzi pe mine, o să te strivesc cu greutatea trupului meu.

Ah, am uitat să spun că nici asta nu conta. Cît era de greu, de înalt, de solid celălalt. Noi aveam grijă de el. Nici o tovărășie n-a fost mai puternică, mai adevărată, mai bărbătească decît cea dintre mine și camarazii mei de joacă între 9 și 15 ani. Pe urmă am început să ne îndrăgostim unii de alții și-am început să jucăm „încrederea în partener" doar ca să ne pipăim unii pe alții. Nu și-a mai avut sensul adică...

Dar hei, Renard, chiar dacă n-ai vrut să joci „încrederea în partener" cu mine, îți spun sincer că dacă te-aș vedea azi o să mi se umple sufletul

de fericire, o fericire oarbă, surdă, mută, dar n-o să-ți arăt asta. O să-mi strîng buza de jos într-un rictus amar și-o să-mi încrunt sprîncenele ca să nu vezi cît sînt de fericită. Ce mă fac eu cu tine? Ce ne facem adică? Așa de tare mă hrănea simpla ta prezență! Te urăsc că m-ai înghiontit tot timpul, tot timpul, n-am văzut așa ceva, zici că erai căpiat de cap, ce mă tot înghionteai așa, băi nene?

Stai să-ți spun, să vezi și tu ce prost ești. Mai prost decît mine. Mai prost decît prostul pămîntului. Uneori, cînd nu erai atent, te priveam de la balcon, cînd stăteai la coadă, la rînd, în fața chioșcurilor ălora tembele și mizere, de unde-mi cumpărai țigări, și bomboane mentolate și cafea, știi tu, de la Moșu'. Te așteptam. Te vedeam de sus în jos, nu de la stînga la dreapta, cum eram obișnuită, dar eu știam cum o să cotrobăi după bani, cum n-o să-ți găsești niciodată banii în buzunar, și o să te panichezi o secundă că n-ai cu ce să plătești, c-o să te faci de rîs în fața Moșului, dar Moșu' o să-ți spună: *nu vă grăbiți domnu, nu plec nicăieri* și o să aibă chef de palavre Moșu', și-o să-ți povestească despre prietenul lui de peste hotare care și-acum îi trimite scrisori de mînă, că ei nu sînt de acord cu internetul, și de fapt nu-i e dor de aberațiile prietenului lui cît de scrisul aceluia de mînă, iar tu o să asculți, și nu vei putea să te desprinzi de povestea asta, fiindcă ți se pare uimitor, și Moșu' o să-ți spună altele, iar eu o să te aștept la balcon și tu n-ai să știi că aș fi fost în stare să te aștept așa, să te aștept oricît, să te aștept de tot. Și cum stăteam eu așa, odată, în ultimele mele clipe de rămas în orașul acela, cum mă gîndeam eu așa cu ce i-am greșit lui Criss, cu ce i-am greșit lui David, cu ce i-am greșit lui Musiu, și cu ce-ți voi mai greși oare ție, cum stăteam așa, și tu nu mai urcai odată, am simțit o mînie rece împotriva tuturor, că niciodată nu veniți la timp cu bomboanele voastre mentolate cu

tot, că tot mereu mă înghiontiți și pe urmă rîdeți în fața mea ca și cum nimic nu e greșit, totul corect, ca și cum nu voi afla peste șapte ani că David s-a însurat, are un copil, și burta cam mare, că Criss nici acum nu s-a sinucis, dar nici nu mai are aceeași putere de seducție asupra bărbaților, că Musiu a dispărut în ceață, nu se mai știe nimic de el, absolut nimic, numai eu am păstrat nopțile cu el, nu și agendele pe care le-am ars cu Melanie pe plajă acum trei ani, și că timpul trece așa, și că tu, tu, ei bine tu, n-ai vrut să fii cu mine nici atunci, cînd se întîmplau toate astea, nici acum, așa că mă piș pe cele cîteva îmbrățișări grăbite pe care mi le-ai dăruit, și-alea cu temeri, de parcă făceam un carnagiu, nu celebram apropierea sau dragostea.

Voiam să stau lîngă tine. Atît. Să urci mai repede, să mă iei din balcon și să uităm de toată lumea, de Criss, de Musiu, de Elend, de Valea lui Stan, de David, de Scarabei, de Cici Băloase, de Transportatoare bîrfitoare, de Lole băgăcioase, de tot, de tot, chiar dacă tu nu-i cunoșteai pe toți ăștia, și nici eu la vremea aceea pe toți din toți și cea mai mare mizerabilă parte din ei... Să n-am nevoie de bilete de tramvai care să-mi amintească de tine, nici de nimic altceva. Să-mi fii pur și simplu. Aici, chiar aici, unde mi-am tras peste inimă, cu grijă, o cicatrice zimțată. Să te simt aproape. Încă o clipă și tot așa, pînă la cea din urmă. Hahaha, ce glumă bună, nu? Să n-ai încredere niciodată în femeile care rîd cînd ar trebui să plîngă...

Dar atunci am tras cu ochiul după tine, atunci nu-mi păsa prea tare cum va arăta vara peste zece ani, cum voi primi soarele în piept, prin cîte morți voi trece, ce goală va răsuna Valea lui Stan sub pașii mei, și m-am uitat hoțește cum dispari în mers legănat, neștiut decît de mine. Nici nu te cunoșteam așa cum te cunosc azi și tot am simțit că se rupe cerul. Atunci te doream doar pentru

mine, tu să anulezi tot și *hai să fugim în lume*, cum ți-am spus apoi altădată în mașină și vîntul se zbătea în bretoanale noastre, ca într-un cuib de paie și moale, de crengi și cald. Dar tu ți-ai văzut de drumul tău și m-ai lăsat prada tuturor tentațiilor. Acum aș vrea să nu te fi cunoscut niciodată, aș fi fost mai puternică să știu că undeva în colțul ăsta de lume nu e nimeni care să tînjească din cînd nu la mine, ci la ideea de a cocheta cu mine și doar atît... Și te urăsc mai ales fiindcă ți-ai dat seama că numai plecînd o să tînjesc din nou la mări și oceane și stele făclii și mioriță laie, laie bucălaie, LA DRACU!!!!

*****

Acum. Cînd nu mai e mult pînă departe.

Strada, privită din umbra aparatului meu, e senzațională. Un anotimp frumos, cu prea mult soare. Urăsc soarele, ți-am spus? Fie ce-o fi, totuși. O să pun iar mîna streașină la ochi. La o terasă, patru gagicuțe, două blonde-alburii, cu tenul smead, o alta cu privire de tîrfă și o alta îmbrăcată alandala, gureșe toate, un bătrîn cerșetor care face pe orbul, apoi intră într-un McDonalds își scoate ochelarii de cei negri, pune bastonul deoparte și-și comandă ceva de mîncare, banii și-i scoate din pălăria care mai devreme fusese întinsă pentru creduli, pentru cei care au impresia că dacă dau un ban le va ajunge sufletul în rai, abia acum mi-e milă de el, cînd văd cît de trist mănîncă. Nu știe că-l văd de la balconul meu, că am privire poate prea ageră. Cobor în stradă, mă amestec în mulțime și unei buticare vreau să-i cer țigări, se uita lung la mine: *Kent 8*?

E expertă. Se pare că am față de Kent 8, *nu, vreau Assos*, ceva cît se poate de puturos, și *o brichetă, domnișoară, care să se asorteze la pachet?*. Hm, ce lume tembelă, o privire din cap pînă în

picioare și oricine crede că te cunoaște după doar o simplă scanare, sau o vorbă aruncată la nervi, cînd cine știe ce miasme de împrejurări au contribuit la asta. Îmi place mai ales felul în care te înjură unii. Mai întîi au încercat să se apropie de tine crezînd că dacă au aflat că îți place să umbli pe tocuri, sau să-ți porți părul atîrnat pe spate semeni cu ei. Te înjură fiindcă nu reușesc să vadă dincolo de păr și tocuri. Atunci tristețea mea și amărăciunea că trăiesc printre oameni, și nu în păduri, unde simt că mi-e locul, sînt perfect satisfăcute.

Poate că și eu sînt expertă în particularizări. Mă răzbun punînd fapte cap la cap, corectîndu-le din mers, din zbor, și tot mai des, în ultima vreme, dînd întîmplările la o parte. Nu mai vreau. La o parte. Hai și tu și tu. Aici nu mai e vorba despre încrederea în partener. Aici e vorba despre golem. Să simți satisfacție în vidul dintre coaste. să fii atît de obișnuit cu el încît să nu vrei, să nu știi, că nu ceri, să nu afli, să refuzi. Să dai la o parte.

„De ce nu lasă dragostea urme?" m-a întrebat, incredibil, Girueta, în ultima ei noapte de celibatară.

„Fiindcă atunci cînd e, ne este suficientă, este prezentă, numai ai nevoie să sapi în memorie, rămîne pur și simplu, fără traume, fără cenzuri, este libertate, de-asta" (Mireille)

„Dar dragostea lasă urme, deși pare că nu. Te schimbă într-un mod total, absolut, ca și cum ai fi în vasul unui alchimist. Eu încă n-am găsit-o." (Melanie)

Care dintre noi o găsise?

Poate că chiar avem nevoie de schimbările inimii. De palpitații.

„Fac ceva pe toate gesturile care s-ar fi putut face în numele unui amor care nu rămîne. „ (eu)

Ne-am amețit în seara aia. În restaurantul cu lumini blînde și oameni străini de noi. O amețeală

calmă, ridicolă, ne luase chiar mila, nu de noi, ci de cei din jur. Iar eu am venit cu propunerea să mergem în baie și să sărim în fața oglinzilor unde alte gagici își refăceau machiajul, să sărim pînă ne revenim, pînă-i gonim pe toți, speriați de această întîmplare ridicolă. Să sărim pînă ne ia *gaia cu tigaia*, pînă începem să ne hlizim ca proastele la imaginile noastre săltărețe din oglindă, cu părul vîlvoi, cu cămășile scoase din fuste, cu fustele tresărind de spaimă că să nu cadă de pe noi, cu obrajii roșii, cu ochii scoși din orbite, cu Mireille care se prăpădea de rîs îngropîndu-și și mai mult gropițele în obraji, cu Melanie ai cărei zulufi făceau spirale negre pe frunte, cu Girueta care-și ținea sutienul să nu i se reverse sînii, și cu Migratorius căreia îi sărise mustarul, iar noi, celelalte, ne tăvăleam aproape, și zău dacă mai știm de ce rîdeam, de Cici că-și închipuia că-l va fute vreodată pe Soțul Artist și Mistocar al lui Tess, de nervozitatea lui Migratorius că iar o făceam de panaramă, de al zecelea sau al douăzecilea foarte curat iubit al Lolei, sau eram pur și simplu bete de atîta tinerețe.

Uite, aș fi vrut să-ți povestesc scena asta, dragul meu Renard, dar n-o cunoști nici pe Melanie, deși a stat pe scaunul tău din balconul de la mare, n-o cunoști nici pe Girueta care mă certa din orice: *încetează să mai pui porecle oamenilor*, iar eu îi răspundeam *nu pot, e o chestie pur orientală*, și nici pe Baraka nu-l știi care mi-a replicat imediat, cu altă ocazie: *vezi că pînă și Coranul a interzis asta*, Baraka cel cu o bucătărie primitoare, cu o pată galbenă pe un perete, l-a inundat vecinul de sus, și nici atît pe Mireille n-o știi, cu cămășile ei albe, albe, cu mîneci largi largi, de pirateresă, dar sigur ți-ar fi plăcut papagalii lui Migratorius, și Zuza pe care a salvat-o de la moarte, și *diamantele noastre vii* din borcanul care cerea alte și alte stafide ca surogat de înmulțire a unor celule

organice, stafide pe care toată lumea le culegea din farfuria mea cu plăcinte, fiindcă mie nu-mi plăceau, așa că le cedam spre înmulțirea diamantelor tuturor, iar din apa lor trebuia să ne spălăm în fiecare duminică sau sîmbătă ca să avem privirea mai limpede. Ai auzit tîmpenie mai mare ca asta?

Numai tu cred că ai fi putut aprecia corect hora asta de tineri care se învîrtea se învîrtea an după an, după an, din care unii se desprindeau să se căsătorească, alții mai ieșeau dintre rînduri ca să-și plîngă durerile, iar ceilalți veneau după el să-l țină de mijloc să nu cadă. Sau să-l prindă la timp să nu muște din pămînt. *Cazi, cazi liniștit! Sîntem aici, aici, poți să cazi, hai cazi, te vom prinde...* Încrederea în partener, înțelegi? E tot ce contează, înțelegi?

Uite un alt test, că veni vorba. Să presupunem că e duminică pe sfîrșite, da? Începe noaptea, noaptea e cel mai greu. Că e aiurea totul, și muzica, și liniștea, și ieși în grădină, te așezi la masa din plastic alb, cu umbrelă coca cola roșie, te ridici, te plimbi cu pași mărunți și rari prin grădină. Oboseală. Toamnă, fojgăieli, încolo încoace, s-a dus vremea fragilor, schizofrenie...

Pe scaunul ăla, tot alb a stat cîndva o tînără plină de viață, o fată care și-a înfoiat fusta roșie pe străzi, se purta țigănia pe atunci, ei îi zdrăngăneau brățările la încheieturi și-i fierbeau ochii în orbite de furie, ca în loc să-i povestești de ce ai chemat-o la tine în grădină, tu te spărgeai în figuri cu un grătar, deși știai că ei nu-i plac micii, nici berea, nici fotbalul și mai avea acasă și un iubit gelos. Și nu-ți venea în minte nici un motiv, nici un fapt concret, nici un pretext ca ea să rămînă acolo. Poate pentru că nu le aveai? Și timpul trecea, și ea se prindea lesne de intențiile tale nerostite, dar ție-ți ardea de carne pîrlită, flambată, de grătare în sînge. Iar ea tropăia pe lîngă

tine ca o iapă nerăbdătoare, cu coapsele alea tari, pe care i le ghiceai pe sub fusta de mătase, și te întreba: „Și bun, toate ca toate, dar de ce să mănînc eu grătar acum, cînd tu m-ai chemat pentru altceva?" Pentru ce-o chemaseși? Mai ții minte? Nostalgii la o stacană de vin, pe care s-o beți unul din gura altuia. Vin roșu, spumos, vin de culoarea sîngelui nealterat de regrete.

Să presupunem că era arșiță atunci, că ea se plictisise, iar tu îi vorbeai despre ceva măreț. Da, ceva măreț avea să se întîmple în grădina ta, cea în care ai alergat în copilărie cu prietenii tăi de joacă, cea în care, printre flori și fragi și buburuze atîtea alte fuste adolescentine, de toate lungimile și culorile, s-au perindat în alte veri, în alte arșițe, în alte dăți, acum cîți ani, iar tu ești concentrat să pîrlești la foc mic carne crudă și tocată mărunt. Mărunt, mărunt, mărunt. O fi și ăsta un ritual de seducție. Face parte dintr-un test. Dintr-o dimensiune numai de tine știută. Ești galant, vrei să-i dai mai întîi să guste din bucatele tale. Nu uita că ea fugise de-acasă pentru oceanul promis, se ascunsese în grădina ta de geloziile și explicațiile pe care trebuia să le dea mai apoi iubitului ei pentru timpul pe care l-a petrecut acolo, cu tine, printre flori și fum, printre gîzele verii și pătrunjelul de sub cîrceii de viță de vie, unde aterizase înfoiată și plină de speranțe. Și timpul trecea și nimic concret nu se discuta încă. De ce n-ai profitat de asta? De ce n-ai profitat de unduirile șoldurilor, de promisiunile fierbinți ale coapselor, de sînii obraznici care zornăiau odată cu brățările ei, de parfumul care te amețea, era al ei sau al florilor pe moarte?

Vezi tu, o dată grătarul gata, fata cu fustă roșie s-a ridicat și a plecat. *Hai că eu plec*, a spus. *Îmi pare rău, nu mai pot sta.* Chiar îi părea rău și chiar nu mai putea sta, deși arșița se retrăsese pe după tufele de urzici, și printre crăpăturile de lemn ale

gardului, lăsînd să se strecoare umbrele serii și ea desigur voia să evite o ceartă acasă, unde îl lăsase pe gelosul ei, încă mai ținea la el, încă tu nu existai pentru ea, o durea în faldurile fustei de pregătirile tale. Cine era fata aceea? A murit și ea, ca atîtea altele, printre teste și amintiri, printre cele cincizeci sau o sută de sfîrșituri din viața unui bărbat adevărat, astfel încît nici nu-ți mai amintești dacă voiai doar o companie plăcută la masă sau un alt fiasco sentimental de vacanță. Sau o îmbrățișare ca de la om la om care să dureze, un gest romantic, *inoubliable*, care să nu fie înghițit mai apoi la prima înfundătură cînd simți că ți-e mai lejer să te întorci înapoi decît să privești în ochi deruta celuilalt.

Nu mai ai decît amintirea grătarului care încă mai fumega atunci cînd a dispărut pe poartă, trăgîndu-și roșul mătăsii după ea și pierzîndu-se printre ultimele claxoane ale orașului. Și grădina a rămas goală în urma ei, pentru cîteva clipe nu ți-ai mai găsit locul în ea. Ai fi vrut să mai rămînă, dar n-ai avut curajul să-i spui nimic. Timp pierdut, ce dracu avea fata aia de fugea atît? Cine o gonea din urmă? Poate erai pregătit să aștepți oricît, să aștepți orice, să se despartă de ăla, să se calmeze, să-și ridice fustele roșii pentru tine, să-ți dea una în barbă să te trezești, orice... Dar nu să te lase cu grădina goală și cu jăratecul sfîrîind.

După cum se pare, nimic erotic în toate astea. Și totuși de ce atunci cînd zornăie niște brățări în preajma ta apusul devine mai sumbru și sîngerează ca-n iad? Lua-te-ar, naiba, Renard, cu testele tale de rahat! Aveam doar 20 de ani și părul un pic cam aspru pentru gusturile tale. Și eram destul de încrezută, ca orice tînără care nu admitea că viața ar putea s-o dezamăgească vreodată, doar ce recitisem „La răscruce de vînturi" pentru a cincea oară și nu voiam să înnebunesc din dragoste, ci să mușc din ea cum mușcă un vultur din

cerul ce i se cuvine, la orice oră vrea, cît ai fîlfîi din aripi.

Îmi vine să oftez, dar n-o voi face. Am cu ce să-mi ocup timpul. Mai am de pus în ordine probele ultimului caz la care lucrez și cine știe, poate că iar îl voi arunca într-o agendă pe care o voi pierde.

Ai idee cît timp îți mănîncă un caz despre care poate n-o să scrii niciodată? Cum pornești de la idealizarea omului și ajungi de fapt la crunta dezamăgire că nimic din ce-ai gîndit frumos despre el nu e acolo, că imaginația ta ți-a jucat iar feste, dorințele au funcționat și de data asta într-un fel cît se poate de pervers?

De-aia am ales acum fotografia ca ultimă dragoste. Clipele străzii. Instantenee printre străini, pe care le încremenesc apăsînd pe un singur buton. Neatenția vă dezvăluie, nerăbdarea vă arată neputințele, frustrările, lamentabilele rateuri, nu-mi pasă că zîmbești, vreau să văd ce se ascunde dincolo de zîmbetul tău. Cam așa ceva. „Dincolo de un zîmbet se poate ascunde și moartea", ar fi spus Melanie. Ea știe cel mai bine. Ea care a ales libertatea. Într-un fel semănăm. „Ce-ai zice dacă o să scriu o poveste erotică despre două femei ce se iubesc și dacă te ridic la rang de muză?" „Noi oricum ne iubim. Ce să zic, o să fiu onorată să fac amor cu tine în scris". Hahaha... Cel mai bun articol al meu. Din banii primiți ne-am cumpărat eșarfe și pantofi de drum. O să călătorim, o să călătorim... Și ochelari de soare.... Și ne-am plătit chiria.

Hei, tu, ce ascunzi, tu, tu, asta cu privire de tîrfă, ai întîlnit-o vreodată pe Anca-Rona? Să-i transmiți toate cele bune din partea mea... Sau ai trecut cumva prin biroul lui Scarabeu? Hei, tu, ăsta cu baston de chior și pălărie întinsă, să-ți fie de bine, da? A fost bun hamburgul? Hei, tu, buticară neghioabă, chiar crezi că le știi pe toate?

Adevărul este că prea m-ai băgat în seamă și tu. Și nici nu vreau să-mi dai răspunsul, e ca și cum ți-aș cere ajutorul într-o problemă majoră numai pentru că vinzi brichete.

Instantaneele astea... cele de mai demult. Un amalgam. Cîtă durere și peste toate astea crunta amintire a firelor de păr alb din mustața lui Renard. Adevărul este că mi-e dor de el. Și asta poate să însemne dragoste.

O să te uit, ai încredere! Așa cum m-ai rugat, o rugăminte ca o amenințare. „Consideră că-mi faci un bine, că mă eliberezi", așa mi-ai spus și n-ai să știi niciodată ce înseamnă asta pentru o tînără de 20 de ani. O să te uit într-o joi spre vineri după cum mi-ai cerut, o să mă ducă pașii atît de departe de tine, foarte departe, atît de departe încît n-o să mai știi cine ești tu și cine sînt eu, dar pînă la urmă vom fi două identități diferite, cum e și firesc, cum a fost dintotdeauna și timpul se va comprima într-o singură clipă ce le va anula pe toate celelalte uitate, pierdute. Naiba să le pieptene că se țin prea zdravăn de mine!

*****

Mîine, cînd nu mai e mult pînă departe...

Rendez-vous cu Tess

Audiatur et altera pars[1]
Seneca

După trei luni de la petrecerea Giruetei, m-a sunat Tess. Lucrurile în viața mea se echilibraseră, era liniște, era iubire, era uitare. Plimbări și muzici.

De obicei, mi-era peste mînă să mă întîlnesc cu Tess. Stăteam la mama naibii depărtare una de cealaltă. Ba mereu mă întrebam de ce insistă să ne vedem. Paranoia se întinsese peste tot orașul ca o cangrenă. Nimeni nu mai gîndea corect. Sfîrșeam totuși prin a ceda. Nu aveam prea mare lucru în comun. Împărțisem cîndva și cu ea aceleași holuri dintr-o redacție sumbră, vai de mama ei de redacție plină de scribi și alți adunați de pe gîrlă care sperau la glorie, la nemurire. Pentru cei care se nimereau pe-acolo holurile alea era un fel de cărări pe care să fluieri a pagubă, pe unde să te odihnești lejer înainte de a o lua în altă direcție. Dacă o găseai... Băi, nene, cum dracu nimeream numai în văgăuni de-astea?

Și pe urmă Tess era femeie măritată, deja lucrul ăsta ne arunca în lumi diferite, altfel de

---

[1] Să fie ascultată și cealaltă parte...

probleme, parcă nu știm cu toții. Aveam oroare de afirmații de genul: „Nu înțelegi, nu ești mamă!" sau „Ei, dar lasă, tu ești singură, n-ai grija nimănui" de parcă în viață era musai ca cea mai mare grijă să fie cea pentru un bărbat. Cu ce era asta mai presus decît grija pentru un frate? Sau pentru un prieten? Sau pentru găsirea unei slujbe care să nu-ți anuleze ființa din cine știe ce motive? Sau poate că înțelesesem cît de greu este să fii mamă și tocmai de-aia nu eram.

De fapt, cred că este pusă greșit problema încă de la început. Oamenii nu ar trebui să moară atît unii de grija altora, ci ar trebui să vadă pînă unde li se întinde îngăduința față de greșelile celor dragi și de cîte ori pot trece peste... Am adus vorba de asta pentru că dezbătusem cîndva acest subiect cu Tess.

Față de ea ajunsesem să am o slăbiciune anume. Se născuse în Franța, într-un orășel în apropiere de Vichy și m-a cucerit cînd mi-a povestit odată că în *chateau*-l ei (numea *chateau* căsuța în care crescuse pînă la 16 ani, o căsuță cu trandafiri japonezi la ferestre și bujori mulți în grădină) se țineau în fiecare toamnă petreceri campestre, cu adolescenți înalți și costelivi și fete cu obrajii mai roșii decît bujorii din grădina ei, tineri în floarea cruditații care la fiecare cules de vie zdrobeau fără milă sub tălpi strugurii zemoși. Ajunsese în București printr-un schimb cultural între licee, adică în *chateau*-l ei erau invitați pe timp de vară doi olimpici la matematică, iar într-o cocioabă bucureșteană, aproape de mahalaua Ferentari, Tess trebuia să descopere frumusețile culturii române, acele plaiuri de transhumanță munte-mare, mare-munte. Firește nu i-au plăcut nici buricul scămos al fetelor din tramvaiul 32 cu care călătorea cîteva stații, pînă la Biserica Mitropoliei pe unde-i plăcea să se plimbe agale, suportînd stoică mirosurile grele ale axilelor lor dimpreună cu

sporovăiala agitată, și nici mizerabila Dîmbovița pe a cărei faleză îl întîlnise pe viitorul ei soț, cu chiar două zile înainte să se întoarcă la *chateau*. Ei bine, nu s-a mai întors acolo decît pentru a-și lua rămas-bun. Nu-i plăcuse experiența culturală, dar se îndrăgostise.

Aceste lucruri, uite, omisesem special să le spun lui Cici Balerina.

Se apropia toamna, ca și acum. Ei îi era dor de struguri și de prietenii de pe colinele verzi, de flirturile de sub boltele jupuite de cîrcei, de zîmbetul cald al bunicii care o învățase că o femeie trebuie să-și îngrijească mîinile, și trupul, și să-și spele părul cu infuzie de mușețel. Și-o mai învățase să culeagă trandafiri în așa fel încît să nu le ucidă speranțele.

— Cum adică, Tess, să nu le ucizi speranțele? o întrebasem eu curioasă, atunci cînd îmi povestise de bunica ei.

— Tu crrrrezi că spinii aceia sînt ca să protejeze floarrrea de cine știe ce atacurrri?

Nu, eu nu credeam nimic. Dar mi se părea uimitor cum o femeie putea să-și dea seama în două zile că cel pe care l-a cunoscut așa de repede merită renegarea unei țări, a unor coline, a unor jocuri din copilărie. Eu nici după ani de zile nu eram în stare să iau o decizie în privința asta.

— Fiecare spin de trandafirrr e o sperrranță ucisă, o bubă crrrescută în carrrnea tulpinii, pe cît de sălbatice parrr florrrile astea, pe atît sînt de sensibile, dar n-au cum să plîngă, n-au cum să zbierrre, dacă ți-aș spune de cîte orrri rrrănești o floarrre cu indiferrrența ta, mă crrrezi?

De ce să n-o cred? Așa o fi.

Apoi, brusc, m-a întrebat:

— De ce ești o femeie atît de rrrece?

— Nu sunt... Hai mai spune de *chateau*-l tău, ce mai făceai pe-acolo?

Tess avea o frumusețe de anii '50, undeva între Grace Kelly și Renee Zelwegger. Mi se pare că-mi fusese și șefă pentru cîteva luni, dar nu o percepusem niciodată așa. De fapt, mă cam lăsase indiferentă ca o gheișă prima mea întîlnire cu ea, acum că tot veni vorba de răceală. Una din noi două sigur nu era în apele ei atunci. Cît să fi trecut? Trei ani? Patru? Dacă mi-ar fi zis cineva atunci că vom sta de multe ori față în față și vom rîde de toate cele, că vom face haz de necazul propriilor noastre greșeli de percepție, aș fi zis c-a dat primăvara peste el, cu asteniile ei cu tot. Pe-atunci nu mă împingea nici cea mai vagă sau deșănțată curiozitate să mă apropii de ea. Da, da, da... ce să fi avut eu în comun cu Tess? Era o femeie frumoasă, dar cam tristă, iar eu fugeam de tot ce era trist, devenisem campioană la fugit dinaintea tragediilor, că oricum se întîmplau destule prin împrejurimi, iar mie ajunsese să-mi fie groază să mai rămîn pe-acolo.

Ea era pierdută mereu într-ale ei, din cînd în cînd avea sclipiri de luciditate, care parcă țîșneau din zidurile alea scorojite ce o prinseseră de ani de zile în captivitatea corvezilor mărunte de zi cu zi, a deadline-urilor, a hîrțoagelor, a ședințelor cu alți șefi, sau cu părinții, căci avea și un puști de clasa I, la care trebuia să alerge printre autobuze, metrouri și mașini, terorizată să nu întîrzie de la rapoartele ce le dădea cu glas auster și tiranic o învățătoare bătrînă și acră ca o gloabă scoasă din circuitul unui campionat. Nu de luciditate am vrut să spun, de saturație mai degrabă. Parcă nu avea timp nici să ofteze. Parcă dacă ar fi oftat o dată, tot pămîntul s-ar fi surpat sub picioarele ei și perpectiva alunecării în vidul căscat i s-ar fi părut atît de seducătoare încît ar fi închis ochii și s-ar fi lăsat pradă negurii fără să-și mai pună vreo întrebare, bucuroasă că se poate odihni fără alte griji. Asta am gîndit într-o seară de mai, pe cînd,

încheind cu brio o ceartă pe messenger, mă pregăteam să-mi strîng pliurile fustei și să mă odihnesc, victorioasă, pe o terasă din apropiere și să pălăvrăgesc vrute și nevrute cu Baraka. Sau cred totuși că se întîmpla acum patru ani. Oricum nu asta are importanță, adică de cîți ani cunoaștem un om, ci cîți ani sîntem capabili să-l păstrăm lîngă noi. Nu???

Și Tess a rămas atunci singură în biroul ei, înconjurată de florile pe care și le adusese de-acasă ca să mai înveselească atmosfera. Privirea ei se pierduse într-un tablou în culori vii, în care soțul ei îi creionase trăsăturile, pe cînd era cu vreo opt ani mai tînără probabil, fiindcă nu avea cuta aceea adîncă dintre sprîncene atît de pronunțată cum o vedeam în realitate atunci cînd se încrunta, dar pînă la urmă orice artist poate remodela realitatea, de ce n-ar face-o mai ales un pictor îndrăgostit de soția lui? Materializînd secunda de-atunci, îmi place să cred că gîndurile femeii nu se pierduseră narcisist în propriul său chip, nu trăsăturile și le studia, ci amintirea acelor mișcări sigure, pe care cineva le făcuse cîndva de dragul ei, mișcări înmormîntate acum în uleiuri și tușe fin redate. Mîngîierile aspre ale pensulei pe obrazul sărutat de culori vii, blînde, și dincoace în penumbră, o Tess care-și înghițea un oftat prelung, aproape ca un vaiet.

M-am întors atunci din ușă să o întreb dacă nu cumva ar vrea să vină la o cafea de grup, dar, crezîndu-se singură în încăpere, am mai apucat să văd cum își strînge buzele într-un rictus amar, de parcă închisese deja obloanele peste o lume în care trăia numai ea, discretă, nostalgică, diafană, și n-am mai îndrăznit să scot un sunet. Probabil că m-ar fi refuzat, ba chiar ar fi tresărit speriată de o asemenea propunere, eram din lumi atît de diferite încît într-adevăr ar fi fost total nepotrivită îndrăzneala mea. Dar atunci, în fracțiunea aceea

de secundă aș fi vrut ca toată nefericirea din privirile ei să explodeze în hohote de râs, să scot din toată ființa ei tristețea aia neverosimilă și să dau cu ea de pământ. Am tras în schimb ușa după mine și am alergat fericită pe scări, cu fustele în vînt către amicul meu.

Abia acum o văd așa. Atunci nu cred că mi-a păsat mai mult de infinitezimala secundă în care Tess s-a întîlnit cu ea însăși într-un portret aruncat pe un dulap plin de praf, a cărui ușă scîrțîia din toate fișiile, cum nu cred că-i păsa nici ei prea mult de mine. Eram doar nevoite să trecem una pe lîngă cealaltă, să ne urmărim poate pașii ezitanți de pe holurile mai sus amintite și-apoi să ne vedem fiecare de rutina clipelor niciodată altfel din acea oarecare redacție în care ne-am cunoscut.

Păi, să zic mai departe.

E simplu. Pe urmă ne-am împrietenit. Pe urmă am început să ne vizităm. Pe urmă ea mi-a dat să gust din fripturile ei la grătar, iar eu i-am făcut cadou tot felul de brățări. Pe urmă, acum cîteva zile, m-a întrebat de Cici Balerina. Ah, *nu s-a lăsat idioata*, am dat eu ochii peste cap. Balerina asta chiar nu avea limite, chiar nu-și găsea mese de burlaci pe care să danseze? Îngrozise tot Bucureștiul cu intruziunile sale. Era o chestiune de timp să ajungă și la Tess. Adică ce, Tess nu avea soț? Avea. Ei, și dacă avea să nu credeți că nu ar fi încercat să-și încerce norocul, zău așa. Și nu-mi ceruse mie numărul lui de telefon? Îmi ceruse. Nu mă întrebase cînd e ziua lui? Mă întrebase.

Îl știam pe soțul lui Tess, nu că nu-i plăceau femeile sau că n-ar fi avut succes la ele, dar o iubea într-atît pe femeia lui încît celelalte deveneau restul. Era Tess. Și era restul. Și cîteva clipe în care le dădea celor care făceau parte din Rest senzația că ar fi putut lua locul lui Tess. Așa, ca să se distreze și el, că doar nu era degeaba Artist Mistocar.

Dar ce nu înțelesesem prea bine, din disperarea lui Tess la telefon, din felul repezit în care-mi vorbea și puncta anumite amănunte, cum de ajunsese Cici Balerina așa cruntă amenințare pentru căsnicia ei. M-a întrebat dacă o știu. Da' cine n-o știa, deși nu apăruse încă în nici un ziar de scandal? Se ferea. Ținea la reputația ei de femeie măritată. Lucra sub acoperire, cum ar veni.

Așa că eu și Tess ne-am dat întîlnire să dezbatem problema. Ea nu avea treabă, eu iar n-aveam treabă. Și-apoi știam cum e să fii hărțuit. De fapt, pînă la urmă a fost un alt pretext să mîncăm brînză de toate felurile și să bem vin, să ne ametim un pic și să ne amintim și de Transportatoare. Și de ce nu, să punem dom'le punct odată întregii tărășenii cu nevasta Cici, care părea a fi pentru toți disponibilă, mai puțin pentru bărba-su.

— Lasă *chateau*-l, vrrremuri îndepărrrtate orrricum. Prrrobabil o să merrrg la anul să-l vizitez împrrreună cu soțul meu și cu băiatul. Zi-mi de Cici Balerrrina.

Păi, Tess, ce vrei să-ți spun? Oricum n-o să-ți spun nimic, decît tot ceea ce vrei tu să auzi, minciuni care să te liniștească. Știu că o să tresari la ele, dar nu pot să-ți spun nici că te mint, va trebui să-ți dai singură seama, nu? Și-apoi nu știi niciodată ce anume frază sau un simplu cuvînt dintr-o discuție alunecoasă face ravagii pe urmă în căsnicii. Nu, nu, nu, nu mă mai bag demult în viața altora. N-am cum să-ți spun că știam că de discuțiile celor doi, pentru că după aceea mă vei întreba de ce nu te-am avertizat etc.

Îmi place terasa asta, îmi plac umbrele nucului din grădină, cum se întind pe sub scaune și pe chipurile clienților și forfota chelnerilor, uite, o să-ți spun că frunzele astea, ce simt din timp toamna, seamănă mult cu claia ta de păr și că picioruşele vrăbiuței care se odihnesc pe bîrna de

lemn din dreapta ta au ceva din fragilitatea falangelor tale, atunci cînd strîng paharul de vin.

— Îți faci prea multe probleme, nu e nici un fel de amenințare și chiar dacă ar fi, de ce nu poți fi și tu ca celelalte neveste, care mai închid din cînd în cînd ochii și-și dau acordul la o mică escapadă sentimentală a soțului. Mai bine nu-ți bați capul, îți vezi de ale tale. Să mor, dacă prin absurd m-aș căsători, eu l-aș trimite pe-al meu să-și facă damblalele, nu i-aș pune nici o întrebare, l-aș lăsa în legea lui, (glumeam, desigur!) fiindcă numai așa există cea mai mare probabilitate ca el să se întoarcă înapoi, fără să se atingă de vreo Cici Balerina de-asta, cu reputație de devoratoare de bărbați însurați. Păi tu crezi că bărbații ăștia nu au aflat pînă acum în ce ape se scaldă ea? O trec și ei pe răboj și pe urmă o trimit la bărba-su că ăla, săracu, e singurul care o mai primește înapoi, dar asta pentru că n-a avut nimeni grijă să-i spună încă de amantlîcurile ei.

Tess rîse și-și puse coatele pe masă. Am început să bîrfesc pe fapte concrete și-mi menținea vie răutatea asta nouă, total străină de mine, discuția în care Cici Balerina mă făcea cu ou și cu oțet în fața turmei ei de alte muieri măritate, scăpate de sub controlul soților lor într-o vineri seara într-un club de rahat, prima mea mare vină fiind că nu-i dădusem flit atunci cînd se plictisea, iar a doua mare vină că avusesem la mine nelipsitul reportofon cu care îi înregistrasem judecățile avortate de valoare ce răsunaseră într-un wc infect, unde intrau gagici drogate cu vezica plină. Pînă cînd n-au mai intrat deloc pentru că eu și fetele mele am închis ușa ca să sărim ca dementele.

— Mă, în alea cîteva ore de extaz ea trebuie să facă niște eforturi pantagruelice, închipuie-ți, cît se zbate ea să prindă în plasă pe cineva, cîte tatonări de teren, cîte minciuni, cîte *mai nu vrea* și cîte *mai se lasă*-uri, și pe urmă dandanaua cu

propriul ei bărbat care pleacă în delegații, să ții socoteala lor, să riști ca ăla să se întoarcă pe nepusă masă acasă, nu e totuși chiar atît de ușor. Ori tu... îl vezi pe soțul tău prins cu nădragii în vine de un altul? Hai, fii serioasă...

Soțul ei era mistocar de profesie, scria *stand-up*-uri pe care le interpretau alții, picta și cîte și mai cîte. Era impunător și fioros prin prezență, dar blînd din fire și galant ca orice artist. Numai artiști în viața mea. Cici, fiind balerină, normal că avea slăbiciune pentru ei, dar asta numai ca să le facă în ciudă celorlalte măritate că uite pe cine cunoaște ea, în ce lume bună se învîrte, cu cine a avut ocazia să bea cafeaua, pe cine a atins, cine a băgat-o în seamă, cu cine se conversează ea la telefon. Și pe urmă întrebările celorlalte la care Cici poate răspunde ca o expertă: Și cum e, fată? De cînd îl cunoști? E bun la pat? Ce ți-a spus? Crezi că pot să-l văd și eu? Să-i ceri un autograf pentru mine, da? Da, fată? Îți rămîn datoare... Te pup, tu, pa pa...

Hahahahaha...

Vecinul de la masa din stînga se uită peste umărul meu. Îl simt. Mă adulmecă. Mă feresc. Și nu prea mă interesează ce față are sau ce privire... Aici bate vîntul acum, semn de înserare. Parfumul lui Tess se împletește cu al meu, apoi cu al celorlalți zece clienți de pe terasa care dă în curtea Hanului lui Manuc, apoi se diluează cu al sutelor de oameni care-au ieșit azi din casă la plimbare, și-apoi cu al miilor, sutelor de mii și apoi milioanelor de alți oameni din oraș și tot așa, la nesfîrșit. Miroase a nuci verzi și-a vară pe sfîrșite, dacă vreți să știți. Eu însă îmi pot închipui atît de bine mireasma de nisip fierbinte din orașul meu natal, de care mi-e atît de dor încît îmi vine să mă tăvălesc printre mese și scaune, să mă zvîrcolesc puțin printre oamenii ăștia, să fac pe nebuna, să fac pe străina într-o țară străină, și nimeni să nu-mi

reproșeze nimic, fiindcă, nu-i așa, de unde să știu eu obiceiurile țării tale?

Cam așa mă simt în preajma lui Tess. Eu vin din lumea aceea liberă, ce nu se vrea supusă și nu are probleme în căsnicie, fiindcă special a refuzat încorsetarea asta. Nu știu prea bine cum să mă port cu o femeie măritată ce și-a văzut tot timpul de căsnicia ei. Aș vrea să pot fi prietenă cu ea, și poate că sînt, dar nu realizez asta momentan. Așa cum îi spuneam Giruetei într-un magazin de rochii în care am implorat-o să nu mă pună domnișoară de onoare, c-o s-o fac de rîs: „lucrurile se vor schimba, draga mea, lucrurile se vor schimba într-un mod colosal". Ori eu nu folosesc „colosal" decît în condițiile în care sînt sigură de cauzele ce se îndreaptă către astfel de efecte. E de-ajuns o fisură ca să se nască ditamai prăpăstia, și cu cît trec anii, cu atît prăpăstiile se adîncesc pînă nu mai rămîn nici amintirile, nici regretele, nici măcar praful de pe ele.

Și Girueta tot încerca să mă convingă de prietenia noastră.

— Le știi tu cumva pe toate? m-a întrebat ea răutăcioasă.

Nu, nu pe toate. Dar asta știam. Că va sta din ce în ce mai puțin cu noi în cafenele, că va fi sunată din ce în ce mai des de soțul ei că pe unde umblă, că va amîna în ultimul moment întîlnirile cu noi, că va spune mai mereu „mi-e dor de voi" în loc de „hai să ne vedem în seara asta". Pînă cînd eu și Melanie, și Migratorius ne vom întreba una pe cealaltă: „Ce mai face Girueta? Știe cineva de ea?" Și pe urmă nu ne vom mai întreba fiindcă vom ști ce face, fără să ne mai spună nimeni. E măritată, ce-ar putea să facă în afara de a fi măritată? N-are voie să sufere, n-o să știm dacă plînge, dacă e fericită. S-a terminat cu povestiri cu Băloși, sau Morgiști sau Trimiși, sau Grăsunei, s-a terminat cu „sări și tu!", s-a terminat cu teleconferințe în

care o fereastră de messenger exploda din senin pe ecran și-n care Melanie anunța prima ei mîncare reușită în plen: „Mi-a ieșit salata de vineteee" și toți corporatiștii în sfîrșit ieșeau din scorțoșeniile lor și schițau un zîmbet abia-abia, cînd de fapt ar fi vrut să spargă ușa și să-și șteargă balele de poftă.

Plînsul în public se pedepsește, mai bine o bucată de brînză și o gură de alcool. Mă arde. Așa ardea cînd... nu, nu mă gîndesc. Îi zîmbesc lui Tess. Are gura mică, dar buzele pline, parcă ar fi o păpușă. O păpușă de 40 de ani. Aș vrea să-mi pot păstra și eu prospețimea asta peste cîțiva ani.

— Zi-mi de *chateau*-l tău, te rog!

Îmi descrie interioarele, labirintul grădinilor, banca pe care a fost sărutată prima dată, chiar lîngă un măr ce nu înflorise încă.

— M-am topit cu totul atunci. El era tînărrrr și-i plăcea să mă țină în brrrațe și-atît. Să tacă și să mă prrrivească. Îmi lua obrrrrajii în palme și mă sărrruta și de fiecarrre dată crrrredeam că o să cad în golul lumii. Acum bărrrrbații nu mai vor să țină femei în brrrrațe, ci să fie ținuți în brrrrațe. Vorrrr femei carrre rrrîd, nu-și dorrresc însoțitoarrre cu ochii umflați.

Acum despre cine vorbea? Iar i se tulburară ochii. Am cerut și am băut trei sute de whiskey. Barmanul se uită să vadă dacă mă clatin. Vin, whiskey... Mă clatin dacă vreau eu, prostule, vezi-ți de treaba ta... Sau nu mă clatin deloc și-o să trec încet pe lîngă tine, o să-ți zîmbesc, doar ca să văd dacă te zăpăcești și n-o să știi dacă să mă inviți la tine în cameră la noapte sau nu. Nimeni nu mai vrea încurcături.

— Hei, Tess, cum e să fii măritată? Spune-mi tu, care ai făcut o adevărată artă din asta. N-am îndrăznit să le întreb pe celelalte pe care le-am cunoscut, fiindcă am întîlnit fie divorțate, fie pe cale de-a divorța, fie trădătoare, fie sărăntoace care

vor să se pricopsească repede, fie urîte cu spume, dar cu zestre și relații care cumpărau un bărbat.

— Păi ce, ăla e bărrrbat, dacă poate fi cumpărrrat? Adică să stai cu o înspumată de-asta toată viața pentru niște bani?

— Eu am întîlnit așa ceva. Firește că-și înșelau proastele cu cine prindeau. Că prostia era condiție *sine qua non* care mergea în tandem cu averea. Să aibă bani și să fută ce prind. Și între astea să-i umilească pe alții.

I-am povestit de Scarabeu, că tot veni vorba de bărbați profitori. Tess îl cunoștea, și pe el, și pe nevastă-sa și pe fosta lui amantă. Transportatoarea, o mai ține cineva minte în afară de cei care au înjurat-o?

— Cînd te gîndești că i-am plimbat cîinele... și-a prins Tess fruntea în palme.

— Cînd te gîndești că Soțul tău Artist și Mișto car a crezut bîrfele ei despre mine... i-am întors-o eu, căci nu uitasem faza de-atunci, deși trecuseră cîțiva ani.

Noi, ăștia din presă, la un moment dat știm cîte ceva despre unii și alții. Ne lipim și ne dezlipim unii de alții, gîndește-te numai la repercursiuni. Ne combinăm unii cu alții, parcă am fi vedete la Hollywood, dar să dea dracii dacă a auzit lumea bună de noi. Combinațiile se fac doar între noi. Bîrfele sînt doar între noi. Păi și nu-i mai bine așa? Aici e zona șacalilor, e zona *zoster*, e jungla, futaiurile sînt ca niște liane de care te agăți, mai ănimi atmosfera printr-o redacție, ce dracu, la cît stres există cu deadline-urile dacă nu prinzi un orgasm de umplutură, o ejaculare precoce între două interviuri, între un reportaj și o recenzie de carte, o iei razna, dacă nu te distrezi un pic pe seama unui cat-fight jurnalistic, dacă nu bei o bere ca băieții și nu te lauzi cu ultima colegă de la slujbă căreia i-ai răsturnat cracii în biroul șefului, pe scaunul

șefului cînd ăla e plecat în concediu prelungit, n-o să poți scrie în veci într-un tabloid.

Uite ce scrisese un redactor misogin în blogul lui despre Cici Balerina, femeie mai tare decît Transportatoare, mai măritată decît Andreea din povestea Ancăi-Rona și, în sfîrșit, spre liniștea tuturor, însărcinată acum cu soțul legitim.

Mai jos o să redau pasajul amoros, vomitat într-o după-amiază de toamnă a anului 2007, într-o însemnare de la locul de muncă, pasaj în urma căruia Cici fusese fericită pînă la ieșirea de la slujbă.

„Întotdeauna mi-au plăcut roșcatele, se zice că sînt focoase, ei bine, nu-i adevărat, tu oricum ai părul vopsit, s-ar putea să fii totuși bună la pat. O să-ți prind mai tîrziu capul în palme și-o să te desprind de tine însăți, pentru două ore vei fi a mea, atît îmi doresc, două ore din viața ta. Nu mai mult, ești o fraieră dacă nu-ți pui măcar un semn de întrebare asupra mea, cum poți fi atît de naivă? Poate că de-asta îmi placi... dar știi, în alea două ore chiar te voi iubi, așa cum nu vei fi iubită de nimeni altcineva. Am mustrări de conștiință că după aceea o să mă cauți, că n-o să înțelegi de ce nu te mai vreau cu toate că ai fi visul oricărui bărbat. Nu și al meu...

Nu știu ce-ți lipsește. Poate că nimic, ai deja prea multe. Ce să fac cu atîtea? Știi, alunița asta de deasupra gurii tale e foarte sexi, deși pe tine tocmai asta te-a deranjat toată adolescența ta, cînd voiai să ai o gură perfectă, ca toate colegele tale de liceu. Mie nu-mi place perfecțiunea. O să te sărut fără un cuvînt tocmai cînd tu te aștepți mai puțin. O să te iau prin surprindere și o să mă amuz de mirarea ta prefăcută, *vai, măi, ce faci? Te sărut, dragă, știu că vrei, hai, nu fi proastă...* Și vei renunța să te mai împotrivești pentru că nu știi multe despre mine, dar o să-ți placă tocmai faptul că te doresc. Nu și că te voi părăsi. Azi n-am chef

să ți-o trag, poate mîine. Poate săptămîna viitoare, să văd. Mai întîi trebuie să mă dorești și tu, atît de mult încît să-i faci vînt bărbatului tău din casă... Păcat de toamna asta. Și de tine și de frunzele astea pe care le calc în picioare, frunzele astea care au culoarea părului tău."

Înduioșător! Exact ce spuneam mai devreme. Vrăjeală pe net. În veci n-ar fi apărut așa ceva într-un ziar. Și Cici Balerina pusese iar botul. N-o să înțeleg niciodată de ce se lăudase cu așa ceva.

Ne cunoaștem cu toții, v-am spus! Deci care era șpilul? Să mor de pricepeam. Acum poate înțelegeți marile mele momente de prosteală. Să facem o recapitulare, că nu mai cred că sînt nici eu în stare să descurc păienjenișul ăsta. Așa că smulg din geantă un pix, Tess îmi rupe o foaie din agenda ei și facem pe masă, dînd la o parte firimiturile de pîine și paharele pline de vin, următoarea schemă, ciugulind în continuare din bucățile de brînză.

Scarabeu + Soția lui cea Blondă + Tess + Soțul Artist Mișto car = prietenie, *long time ago*

Scarabeu + Transportatoare = amanți, *same long time ago*

Transportatoare + Lola = prietene de conjunctură, *same long time ago*

Lola + eu = prietene de conjunctură, *until this time (?)*

Eu + Tess = colege și apoi prietene, implicit și cu Soțul Artist și Mișto car, care ar fi făcut acum un supermișto de plusurile și egalurile noastre

Scarabeu + eu = relație de serviciu (*three months ago*)

Eu + Cici = prietene de conjunctură (nu știu de cînd pînă cînd)

„Booon!" Lungește Tess vocala cu pricina. Mai departe.

Soțul Artist Mistocar desenează o copertă la rugămintea Transportatoarei, sau poate mai multe, pentru revista ei, drept pentru care relațiile se răstoarnă astfel:

> Tess + Soțul Artist Mistocar + Transportatoare = prietenie de conjunctură, cu specificarea că Transportatoare ar vrea să se răzbune pe Scarabeu, dîndu-se la Soțul Artist Mistocar, dar nu-i iese pasența, în schimb Tess îi plimbă cîinele, să nu sufere Transportatoarea de *ejectul* care i s-a dat.

Aici mă opresc și-i spun lui Tess pe deasupra paharelor de vin:

— Jos pălăria! Eu n-aș fi avut nervii ăștia. Mai degrabă îi otrăveam cîinele.

— Te rrrrog frumos, sînt frrranțuzoaică! Și orrricum nu cred că ești în starrre să otrrrăvești un cîine.

Ciocnim paharele amuzate, apoi ne înmuiem buzele în vin.

— Am uitat pe cineva?

— Nu, astea sînt personajele. Acum încep tentativele de combinații.

Am șters cu ruj roșu Soția lui cea Urîtă, fiindcă ea a ieșit din joc imediat de cum a intrat. Să nu ne încurcăm.

— Apropo, s-a tuns!

— Carrre dintrrre ele? se zăpăcește Tess.

— Soția lui cea Blondă. Așa să știi. Stai să fac puțină ordine: Transportatoarea ajunsese la cheful din garsoniera fără scaune imediat după despărțirea de Scarabeu și înainte de copertele pe care trebuia să le facă Soțul Artist Mistocar, că probabil dacă ar fi știut că Soțul Artist Mistocar ar fi ajutat-o cu una cu alta, nu v-ar mai fi bîrfit pe niciunul, sau dacă măcar i-ar fi trecut prin cap

că eu aș putea să vă cunosc și să interacționez apoi cu toți. Viața e plină de surprize, dar am așa o vagă presimțire că nu degeaba s-au întîmplat toate astea. Nu se poate să fi fost doar simple coincidențe, nu se poate ca rînd pe rînd eu să mă fi nimerit în toată schema, fără să am nici o treabă cu vreunul, decît că-i cunoscusem prin unii sau alții pe ceilalți. Un adevărat festin regal, ce să mai spunem?

— Atunci mi-a făcut propuneri de slujbe și alte porcării.

— Ce porrrcărrrii? a întrebat Tess.

— Bîrfe, beri, beții. Cărți și CD-uri nereturnate.

— Aha! Da, așa face.

Pe un șervețel am început s-o desenez pe fosta amantă. I-am dat imediat Transportatoarei cîteva contururi grosolane, de trădătoare, (ceea ce și era), de ispită perfidă (eh, ar fi vrut ea să fie (:P), care a vrut să mă scoată dintr-o schemă în care nici măcar nu existam doar ca să cîștige ea ceva aprecieri (ei bine, nu le-a primit L) sau poate să-l aibă pe lista propriilor sale cuceriri pe Soțul lui Tess (ei bine, nu l-a avut! L). Și nu zice nimeni că nu s-a chinuit. (:D)

— S-a chinuit, cum să nu se chinuiască, a aprobat Tess. Mi-a povestit soțul meu cum stătea în pantaloni scurți în fața lui. Era pe un fotoliu din garsoniera ei, care presupun că avea și scaune, se așezase un pic să-și tragă sufletul, îi adusese copertele de care avea nevoie, și ea s-a pus repede pe dinaintea lui și i se uita în ochi, așaaa, fără să spună nimic. Și mai venise și cîinele ăla.

— Și se uita și cîinele în ochii soțului tău? Știu, știu, întrebare din copac.

— Da, *frricky* rrrău.

— Și?

— Și-atît. Ce mai trebuia?

— Păi unde e chinul?

— Ăăăă...

— Unde-i, mă, chinul?

— Păi Soțul meu cel Mistocar a venit acasă și mi-a zis: „Gata cu copertele, Transportatoarea prea se chinuie să mă cucerească". Și el mi-a povestit cum stătea aia pe covor, cum i se vedea *păsărica* din pantaloni.

— Avea părul zbîrlit pe-acolo de atîta chin, presupun...

Am rîs din nou. Am ciocnit din nou. Am băut din nou. Am ciugulit brînzeturi că nu se mai terminau odată.

— Înțeleg. I-ai plimbat cîinele de milă.

Hai să facem un salt peste timp. Eu devin colegă de slujbă cu Scarabeu, ca să vezi. S-ar zice că aproape îl cunoșteam, nu? Vechi cunoștințe, la o adică. Dar pînă să ajungem aici, ptiu drace, deja trecusem prin furcile caudine ale Transportatoarei, ale Lolei și tangențial prin cele ale Soțului Artist Mistocar.

— Corrrrect! Și prin cîteva cafele cu mine.

— Corect! Ne știam unii pe alții. Cine mai lipsește?

— Balerrrina, zice repede Tess.

— Balerinaaaa.... Iau rujul și tai așa: Lola, Transportatoarea, Scarabeu și ajungem în zilele noastre. Golesc paharul.

Tess bate din palme ca un copil care joacă nouă pietre, iar eu încerc să scot din ecuație pe-ăia care ne încurcă. Mie-mi plăcea mai mult marocco, fără legătură cu ceva anume.

— Rămîne așa: Cici, eu, tu și Soțul Artist Mistocar. Bine, eu iar nu știu ce caut în povestea asta, decît că vă cunosc pe toți. Că Cici a fost prietenă de conjunctură după ce v-am cunoscut pe voi. Situații diferite, întîmplări diferite. Oricum, lumea e mică. Mai rămîne ca astea trei, și pun cîte-o bucată de camembert pe numele Lolei, pe cel al Transportatoarei și pe al lui Cici, să se întîlnească și să tragă o bîrfă pe cinste, ca între fete părăsite,

sau Cici să devină colegă de slujbă cu Scarabeu, să încerce să se răzbune pe *ejectul* pe care l-a primit de la Soțul tău Artist și Mișto car cuplîndu-se cu fostul meu coleg, cu fostul amant al Transportatoarei, cu fostul prieten al soțului tău (ceea ce cred că-i va reuși fără nici un chin, fiindcă au aceleași valori matrimoniale și aceleași libidouri fierbinți), iar eu să-mi văd de viața mea. Sincer nu văd de ce îți faci griji pentru că Soțul tău a primit atenții din partea Balerinei și că s-au sunat pe telefoane. Asta are cîine? Că nu mai știu...

— A, nu! Doarrr n-o să plimb acum toți cîinii...

O privesc amuzată. E greu să fii nevastă totuși în zilele noastre. Bine, nu prea greu cînd ai soți artiști și mișto cari.

Odată citisem ceva de genul acesta.

„Viața de familie îți conferă echilibru. Să știi că totul e acolo, confortabil, și viața se întinde umilitor de aceeași, între pat și televizor există mai mereu o telecomandă. Foarte rar un meci. Partidele sînt scurte, inexistente aproape. „Ai mîncat?" mă întreabă nevastă-mea. „De ce ai stat așa de tîrziu?" Eu mormăi în barbă, știe că mint. Nevastă-mea e femeie de treabă, mă iartă mereu, chiar și cînd nu mint. Am gura amară, nu pot s-o sărut. Dar nu pot s-o sărut nu pentru că am gura amară, ci pentru că n-o mai doresc demult. Din păcate, nu mă pot desprinde de ea, e singura femeie căreia îndrăznesc să-i cer să-mi facă o cafea dimineața. Celorlalte le fac eu, sau le cumpăr.

Acum știu sigur că mă dorește, se uită pierdută la mine, dar demnă în același timp. Nu mă cere. Și-a pus dantela de culoarea liliacului, cîndva îmi plăcea, nici acum nu mi s-au schimbat gusturile, dar ar merge mai bine pe un alt trup. Pe care să nu-l cunosc. Zic: „Sînt obosit, am tras prea mult azi. Nenorociții". Privirea i se întunecă. Strînge din buze. Cel puțin sînt lăsat în pace, sînt fericit

pentru asta. Între pat și televizor... fiecare cu lumea lui. Nu am telecomanda pentru așa ceva. E și ăsta un echilibru..."

Aveam 13 ani și rîndurile aparținuseră tatălui meu. Jurnalele părinților n-ar trebui lăsate la îndemîna copiilor. Ar trebui chiar arse după ce problemele se rezolvă.

— Căsnicia mea e ca *chateau*-l, că tot vrrrei să știi de el. Nu întotdeauna îți dai seama, fiindcă dacă te-ai născut întrrr-un loc, nu-l poți aprrrecia la justa valoarrre, nu ți se face dorrr de el decît dacă pleci pentrrru ceva vrrreme din el. Dar cînd locuiești acolo, te obișnuiești cu umbrrrele copacilor, cu moliciunea ierrrbii, cu mirrreasma ceaiului de mușețel, cînd nu le mai ai însă, le duci lipsa. Nu? Și de fapt nu duci lipsa nici a copacilorrr, nici a ceaiului, nici a ierrrbii, ci a perrrioadei lipsite de grriji în carre singurrra ta ocupație erra să visezi prrrintrrre toate astea.

O s-o las pe Tess să spună mai departe povestea castelului ei.

— Eu l-am numit castelul de lînă, ceva căldurrros, conforrrtabil, din altă lume, dincolo de o punte de lumină, pe carrre sperrr să trec și eu cîndva.

— Vezi tu, acum castelul meu de lînă e Soțul meu Artist și Mistocar, pe care-l iubesc pentru toată viața și cu care încă mai fac dragoste din priviri. Uneori mai coborîm cu picioarele pe pămînt și ne mai rătoim unul la altul, dar viața cu el este ca o plimbare printre aluni. Eu n-o să mă pot adapta niciodată la datul din coate, dar o face el pentru mine, chiar dacă știu că îi este greu. Și-apoi apare o Cici Balerina de-asta și mă zgîlțîie din toate încheieturile, iar astea sînt singurele dăți cînd simt că trebuie să dau din coate.

O tristețe sfîșietoare mă gîtuie din senin. Sau să te întîlnești cu mine, gîndesc pentru sine. Eram imună la rău, nu și la bine. De cîteva ori o visasem

pe Tess printre flori, printre muguri. Acum visele astea se potriveau perfect cu ce îmi spunea despre căsnicie.

— Hei, Tess, îmi place nespus de mult castelul tău.

Am zîmbit și-am întrebat-o apoi încet, cu voce sugrumată, cu vocea sugrumată de teamă să nu aflu ceva neplăcut, acea voce pe care numai Renard o auzise în marile noastre ceasuri de taină:

— De ce, Tess, erai atît de tristă acum trei sau patru ani, cînd te-am cunoscut eu?

— N-aveam cu cine să fac scheme de-astea, să mă joc cu brînza sau să rîd.

E ciudat ce se poate naște de pe un hol întunecat și umed și lat, în care unii își pierd visele.

— Dar unde era Soțul tău Artist și Mistocar?

— Făcea coperte pentru Transportatoare și mișto de *păsărica* ei.

Amărăciune. Nuci și aluni. Și stropitori pe terasă. Și ameteală. Și era timpul ca fiecare să se ducă spre castelul ei. Spre balconul ei.

— Hai să mergem pe la casele noastre, i-am spus.

Alte confesiuni nu-și mai aveau sensul. Unele alunecau atît de repede către ură.

Schemele noastre cu nume și plusuri și egaluri și tăieturi de ruj, dacă nu le-a aruncat chelnerul la gunoi, atunci sigur le-a luat vîntul serii pînă cînd au căzut sub picioarele vreunui plimbăreț la ceasuri tîrzii, care n-a înțeles mare lucru din mîzgăliturile alea făcute în joacă.

Talitha Kumi

„Să nu te naști niciodată ar putea fi
cea mai mare naștere dintre toate"
Socrate

Cum ziceam. Confesiunile unora am ajuns să le urăsc. E ca naiba, în același timp mi-a și plăcut cîndva să pipăi sufletul omului, să-l cunosc. Datorită anumitor confesiuni am ajuns să iubesc intens anumiți bărbați, și la fel tovărășiile cele mai aprige în focul cuvintelor de teracotă au fost zămislite. Ca oțelul am crezut că au fost zămislite. De nespart. De neruginit. De nestins.

Și mereu pe ăia care erau nefericiți mi i-am apropiat mai mult... poate pentru că spusele lor fierbeau în mine aceleași doruri de ducă, aceleași dezamăgiri, aceeași din ce în ce mai deplină singurătate... promisiunea aripilor frînte, mușcatul din țărînă, picăturile de sînge pe care le lingi ca un animal rănit, sarea durerii, felul în care te bandajezi, de cîte ori îți schimbi fașele pînă la cicatrizarea finală. Semnele invizibile pe care le porți apoi pînă cînd iar cedezi. Crack! Cedează liniștit, sînt chiar aici în spatele tău, te voi prinde. Încrederea în partener, îți amintești? Un joc. Sau un test. Ca toate celelalte.

Cîteodată, atunci cînd aveam chef să ascult oamenii, unii dintre ei păreau atît de calzi, atît de calzi... dar asta era demult, parcă au trecut vreo zece secole de-atunci, nu zece ani, și mă gîndeam încă de-atunci cu stupoare că poate peste ceva vreme vor da peste o mîrșavă ca mine care-și va pune toate frustrările într-o înjurătură și va pleca fără să-i mai pese de nimic. Și această căldură se va face pulbere. Mai are cineva niște dezamăgiri de scuipat ? Și pînă la urmă, ce doream să spun ? Aaa, că am ajuns să urăsc confesiunile... De-aia am oprit-o pe Tess mai devreme. Știam povestea ei, atît de asemănătoare cu poveștile a trei sferturi de oameni-pereche de pe Terra. Mai bine recitesc o carte în care un individ își pierde memoria... sau revăd filmul ăla cu Jim Carrey și...

Numai dacă Tess, în seara asta, ar fi putut să apese pe butonul magic în care amintirile se șterg, în care nopțile se diluează pînă la purificare, numai atunci întîlnirea asta cu ea, următoarea ei confesiune, și-ar fi avut sensul. Nu voiam să știu mai multe. Îmi plăcuseră stropitorile de pe terasă, puse cu scopul de a umezi atmosfera, îmi plăcuse și vinul, și camembertul, și mozzarela, și discuția pe care o îndreptasem către haine, mărgele, îngrijiri medicale sau cosmetice și alte femei care aveau de gînd să-și înșele bărbații sau care și-i înșelaseră deja. Poate făcuse cinste sperînd să afle mai multe despre femei și bărbați. Sau doar despre anumite femei și anumiți bărbați. În privința asta acest subiect devenise pentru mine tot atît de plictisitor ca și starea vremii, ca și vizitele lui Bush prin lume, ca și chiloții de diamant ai fiicei nu știu cărui oportunist. Oricare ar fi fost starea vremii, nimeni nu putea schimba cursul ei. Nici măcar Tess.... Sau, de fapt, cred că ea da. Avea puterea să schimbe în bine orice.

Așa că ne-am sărutat ca două *ladies* cu buzele în vînt, oasele fragile ale pomeților ei le-au atins

pe ale mele, ne-am urat seară plăcută în continuare și ne-am despărțit. Ceva rămăsese totuși în aer nerostit între noi. Senzația aceea când ieși din casă și știi precis că ai uitat să iei ceva destul de important, dar nu știi precis ce anume, dar oricum îți aduci tu aminte, dar lasă, nu are rost să te mai întorci din drum, să nu cumva să-ți meargă prost.

L-am sunat pe Baraka, în timp ce mă îndreptam spre mașina parcată pe undeva, prin spatele magazinului Unirii. Tot pe undeva prin geantă erau aruncate și cheile. Cotrobăiam după ele și orele intrau tot mai adînc în sacul nopții. L-am sunat fiindcă atunci cînd aveam întrebări la care voiam musai răspunsul, el avea cel mai potrivit răspuns, chiar și cînd venea la plesneală.

— Hei, Baraka, dacă o să fiu vreodată țap ispășitor, o să mai ții la mine?

— Ceee?! Aaaa... aha... se bîlbîi el. De cînd te cunosc ești țapul ispășitor al tuturor, așa că ce mai contează?

Nici măcar nu-l interesa despre ce era vorba, sau de ce-mi trecuse prin cap să-l întreb asta, el iar găsise răspunsul care-mi convenea.

— Da, dar de ce? M-am privit în geamul unei vitrine cu geamantane și alte accesorii de călătorit. Priveam în sticlă la imaginea mea, ca și cum mă zăream pentru întîia oară printre întîmplările orașului care-și retrăgea în tranșee toate aceste povești. Un manechin îmbrăcat cu pantaloni vărgați și șapcă așijderea, bluză și mănuși kaki și rucsac în spinare, îmi zîmbea oarecum infatuat de cealaltă parte a vitrinei. Cîteva umbrele de toate culorile făceau un evantai la picioarele lui.

— Pentru că te nimerești ca un deget în nas printre toate astea, mi-a zis el.

Nici că se putea mai bine. Tot ai impresia că stai deoparte și ești obiectiv, tocmai pentru că tratezi cu un oarecare amuzament istorisirile de orice fel, la început era frumos, cineva avea încre-

dere în tine, cînd colo, vax!, realizezi că tu doar te-ai nimerit prin preajmă, nici măcar n-ai fost ales special pentru asta și te trezești că devii parte integrantă a unei situații de care nu mai poți să scapi. Ești *linkul* perfect pe care pot să dea *click* alții pînă obosesc de atîta confesat, pînă se descarcă, pînă se termină, pînă ajungi la coșul de gunoi, ca o mică scamă, un grăunte de praf, o căcămîță din nasul altora. Vezi dacă-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala? Deși eu în continuare cred că uneori un nas intră singur într-un deget. E acolo. La îndemînă. Are nevoie de el ca să-l scarpini, să-l cureți și să lucească apoi bec. *Fresh. Clean.* Să scoți castanele din foc cu degetele altora. De ce nu?

Baraka mi-a venit în întîmpinare cu fix imaginea cea mai clară a tuturor nopților care se căscaseră în fața mea. Sau mi-a oferit soluția. Sau mi-a întins o mînă, sau o vîslă, sau un colac, sau pizda mă-sii, a știut ce-mi trebuie, ce să-mi spună. Sau pur și simplu i-a ieșit și de data asta. Ai naibii bărbații ăștia, mereu știu ce ne trebuie nouă, femeilor, dar rar vor admite că le face plăcere asta.

Îi povestisem mai devreme lui Tess cum mă cățăram cu Melanie pe balconul ce dădea în curtea grădinii mele de flori din Constanța. Am stat așa călare pe balustradă cîteva seri, bălăngănindu-ne picioarele goale, atingînd cu călcîiele crengile copacilor, am rîs și am fumat. Și-am mîncat înghețată de ciocolată și din cînd în cînd am sorbit ceaiuri de fructe de pădure din cești de porțelan cu desene de cocori cu aripile larg întinse pe fundul ceștii. Vîntul ne zburătăcea pletele, ne aplecam una peste alta, cochetam sau bîrfeam fostele iubiri. Asta era ocupația noastră favorită, să le plîngem ălora de milă. Sigur că ne zbîrnîia mintea numai la prostii, aveam tot felul de idei năstrușnice, făceam bărbații praf din două fraze, chiar dacă ei aveau tendința să se apropie calm de universul nostru, de lumea asta pe care o construisem împreună, o

camaraderie rară între femei. Sau așa îmi plăcea să cred, că nimeni nu mai e ca noi. Mă luminam în preajma ei cum n-o făcusem probabil în preajma niciunui bărbat. Vara trecută, în acele două săptămîni cît bursucisem împreună în micul meu apartament din provincie, parcă înflorisem din nou, mă simțeam iar acasă, locul în care să-ți placă să trîndăvești, să lenevești, să dormi în brațe cu o ființă dragă, să te trezești diminețile și să te întinzi pe sub pături, în timp ce soarele se filtrează timid printre jaluzele și frunze și șoapte pitice de vrăbii. Mi se părea că tinerețea coborîse în balconul meu, cu chicoteli și prospețime, și arome de ceaiuri, și biscuiți cu scorțișoară, și ciocolată topită pe degete, și o oarecare agresivitate ironică la adresa transparențelor bărbaților pe care-i atacam amîndouă, la adăpost de orice grijă, de însăși această suficiență a Sinelui, exact prin neapartenența asta a noastră la ceva anume, prin sălbăticia cu care refuzam intimitatea cu ei, domesticeala, prin felul aproape diplomatic în care ne apăram libertatea.

Tess era căsătorită, nu avea cum să înțeleagă asta. Așa cum nici eu, nici Melanie nu aveam să înțelegem niciodată dorințele femeilor de a se mărita cu orice preț și de a rămîne astfel chiar dacă nefericirea se zbătea în privirile lor pînă cînd devenea resemnare, chiar dacă nu aveau parte de prea multe dimineți înfloritoare cu *grosse matinée*-uri și bălăngănit de picioare pe balustrade de balcon. Nu era cazul lui Tess care-și găsise castelul, dar oricum, rar am văzut femei cu un zîmbet atît de curat ca al ei.

Nu milă, ci ajunsesem acum la o indiferență totală față de felul în care femei ca Cici Balerina își guvernau sentimentele și propria viață de familie, de felul indiscret în care năvăleau buimăcite, copleșite de singurătate, peste liniștile tale și ți le făceau praf, ba chiar îți dădeau senzația din ce în ce mai acută că toate căsniciile sufereau

de tot felul de boli parazite și de virusuri tentante care se luau la primul bal mascat, la prima petrecere de firmă, la următorul semafor, de nu-ți mai rămînea altă posibilitate decît să fugi din calea lor, să alergi după inexistentul ideal fiindcă cel puțin pe maratonul ăsta nu ai cum să-ți pierzi decît interesul, nu e ca și cum un ideal ți-ar cere mai apoi socoteală de ce ai alergat ca bezmeticul după el.

Pe cînd așa, să știi că cineva care a cîntat cîndva împreună cu tine pe aceleași octave a uitat o anumită melodie, sau a dăruit-o altcuiva, mi se pare dramatic. Un timp care se scurge fără octavele alea e realmente mort și tu încă n-ai devenit nimic din ce-ai intuit că vei fi, n-ai cucerit nimic substanțial, și nici nu ești în stare să mai salvezi ceva în care ai crezut cu putere fără să devii penibil în fața unei trădări.

Ce era să-i spun lui Tess? Că mi-era suficient de dragă încît să nu vreau să știu sau să-mi închipui că are probleme în căsnicie. Din punctul meu de vedere, chiar nu avea. Rămînea doar să-mi imaginez că într-o zi o s-o pot convinge să intre în sanctuarul meu și să mă port cu ea ca și cum aș putea să împart o mare felie de tinerețe. Să-i zic: „hai să ne bălăngănim picioarele pe un balcon, mai dă-le naibii de griji". Sau să fac instantanee fotografice puștiului ei cu gene lungi și ochi de catifea pe cînd ar fi vorbit singur cu personajele din lumea lui jucîndu-le, interpretîndu-le și crezînd în ele.

Hai, pune următoarea întrebare, îmi venea să-i spun, acolo pe terasă. Ca și cum ar avea un rost. Ca și cum dacă-ți dai masca jos, celălalt va avea destulă pricepere să vadă și dacă vede să-i folosească la ceva asta. Îmi fac prea multe griji, prea multe dureri de cap, îmi pun prea multe întrebări la care rar răspunde cineva atît de prompt ca Baraka. E nevoie de doi jucători extraordinari

pentru regulile acestui joc nescris. Meandrele descoperirii, joaca de-a bau bau, de-a frichi frichi, sau țaca-paca, cineva îți aruncă o momeală, să zicem că o prinzi, doar așa de plictiseală, tatonezi terenuri pe care le vrei fertile, pe care le vrei ale tale, *terra nostra, terra mater orfanorum*, în care să-ți arunci sămînța, și vrei, speri, ca celălalt s-o ude cu grijă, să-i vorbească noapte de noapte, cu dragoste să-i vorbească, ca unei flori rare să-i vorbească, cu sinceritate să-i vorbească, dar tu să crezi tot timpul c-o va călca în picioare, de ce să crezi asta, dacă nu cumva ești nebun?! Să fii arbitru și jucător în același timp. Dar și călău??? Nu, e deja prea mult.

N-ai nevoie de crize, n-ai nevoie nici măcar să vină spre tine, e mereu intuiția care îți ține loc de pătură, e mereu frumusețea seducției, recucerirea și riscul că ai putea fi rănit de moarte, că poate acesta e cel care îți va aplica lovitura fatală, dar că-ți va fi drag să mori de mîna lui, ce poate fi mai sublim decît să mori de mîna celui pe care-l iubești, dar care, pentru că nu te poate avea, vrea să te ucidă? Și Melanie are aceeași filosofie kamikaze a dragostei. Dar nici eu, nici Melanie nu eram călăi. Mai bine suferam ca proastele decît să facem din viața cuiva un calvar continuu. Aici semănam cu amărîta aia de Anca-Rona, numai că noi n-aveam nevoie de *pești* sau *regi* cu lanțuri oribile de aur ca să trăim.

Dar Tess nu avea ce întrebare să-mi pună, ea nu testa pe nimeni. Avea o încredere nativă în oameni, și în fața acestei puteri interioare agresivitatea și cinismul de care mă acuzau toți se pleoștea pînă la dispariție. Cum reușea să dispară? Prin ce minune dacă nu cumva prin simpla ei prezență? Eheee, mai aveam multe de învățat despre răbdare.

Și apoi, dimpotrivă, iar mi-a trecut prin minte Cici Balerina gravidă peste poate acum, singura

ei realizare în viață fiind că în sfîrșit cunoaște numele tatălui copilului ei. De altfel, doamnă. Doamnă citadină. Să crăpi de rîs, nu altceva. Îmi pare extrem de rău pentru Cici că eu și Tess rîsesem mai devreme pe terasă de situația ei, dar zău dacă vedeam ceva de plîns în asta. Ba pe dracu îmi pare rău.

Fiecare cum își așterne, așa doarme. În sfîrșit s-a întîmplat ceva bun în Universul ăsta. De fiecare dată se întîmplă lucruri magice cînd apar copiii pe lume. De-acum Cici Balerina nu va mai urmări cu nici un taxi nici un bărbat. Cred c-au răsuflat în sfîrșit ușurați, sărmanii, că nu mai sînt nevoiți să mintă, să-și apere libertatea, să-și închidă telefoanele, să inventeze pretexte pe loc.

Din închisorile tale nu poți evada însă, întotdeauna — sînt absolut sigură de asta acum — vei avea lîngă tine exact femeia pe care o meriți, iar ea așijderea bărbatul. De-aici pînă la anumite cenzuri e simplu să faci pasul. Sînt liberă să văd cum și-au creat unii, plecînd de-aici, din gratiile căsniciilor, o diabolică ură de a iubi. Ura de a dori să fie iubiți. Să știe regulile seducției doar pentru că mimează extraordinar sentimentul. Nu și dorința. Dorința nu poate fi mimată, mai ales că ea duce la acțiune, la ungerea resorturilor interne, la depășirea timidității, la saltul mortal peste teama de a nu fi respins. Singura grijă — să scapi cu fața curată. Aici o înțelegeam perfect pe Cici, era și ea om, avea dreptul la vise, la fericire, la dans din buric, la nebunie. La agitație. La otravă. La venin. Era femeie. Roșcată cu bucluc. Fatală de nu mai spunem. Pe unde apărea ea, toți bărbații cădeau pe spate. Și ăla și ăla și ăla. Nici nu mai știu cîți cădeau pe spate la apariția ei, dar își crease imaginea asta de fatală, în fața cui reușise oare? iar de-a stînga și de-a dreapta ei, o serie de masculi stăteau pe două șiruri indiene și cădeau ca mușteleîn apocalipsa nurilor ei invizibili spre

inexistenți. Ce să mai spunem, Rita Hayworth era o fetiță neprihănită pe lîngă ea.

Îmi doresc să nu fi învățat cîndva să mă adaptez de minune la astfel de povești macabre. Să nu fi spus da cînd trebuia să spun nu. Să nu fi început absolut nici un experiment. Să fi oprit cu un gest firesc întîmplările care cădeau peste mine și care mă tăvăleau în marele malaxor al altora. Să fi zis cînd era cazul: „madam, încîntată de cunoștință, eu am însă de iubit un bărbat, n-am poftă de problemele tale, mulțumesc, *au revoir, a bientot*". Să nu fi tranșat în mine ca un măcelar nemilos, să nu fi avut o crudă satisfacție atunci cînd îmi vedeam sîngele țîșnind năvalnic din răni, să-mi fi retras degetul din nasul plin de scame și căcămîțe (și ce mai aveau ăia de curățat prin nas) al celor care veneau să mă zăpăcească cu problemele lor, să nu fi cotrobăit după ajutor, să nu fi pus botul, cum se zice, să nu fi chemat salvări de care nu avea nimeni nevoie ca bătăile inimii lor să fie resuscitate. Era nevoie doar de cîteva calmante pe bază de sex. Doar în asta consta fericirea? Poate pentru unii, da? Da.

Liberă. Da. Chiar și așa... E pedeapsa pe care mi-am dat-o pentru că mi-a fost forțată mai demult mîna. Sau sensibilitatea. Acea sensibilitate de care s-au îndrăgostit cîțiva și pe urmă și-au băgat bocancii căutînd femei pragmatice, care apreciau mai mult un parfum decît un feeling. Era mai simplu așa. Infecte uman, miroseau bestial. Tot o păcăleală.

Deci, să revenim: care-i următoarea întrebare? E și aici o chestiune de logică, trebuie să știi să pui următoarea întrebare... sau să ai curajul de a o primi în piept. Și de a răspunde la ea. Să ai curaj, da! Un lucru care multora le-a lipsit din comoditate. A fost prea mult, prea intens... Așa că au rămas la teste. Păi de ce n-ai pus niciodată întrebarea care trebuie, măi Lolo? Sau tu, madam

Cici?... De ce tot atîrnai atît de coada mea dacă erai așa doamnă? Chiar crezi, măi toanto, că mă interesau futaiurile tale ieftine de cămătăreasă cu varicele scoase? Sau ailaltă, Transportatoarea afaceristă care vedea în orice bărbat „iubirea vieții ei", orice bărbat pe care-l prostea s-o ajute în realizarea unei reviste de rahat, de ce n-a pus întrebarea care trebuie?

Mă, proastelor, rîdeam de voi cu prietenele mele, în hohote rîdeam, ne tăvăleam prin cafenele cu perne moi, frumos colorate, cu ciucuri de toate lungimile și mărimile, cînd veneați și vă așezați cu curu pe liniștea noastră și noi dădeam din cap ca și cum v-am înțelege, schimbam priviri-priviri-priviri, spîncene ridicate peste sprîncene ridicate, ca și cum ne-ar păsa de amanții voștri luați din rîndul prietenilor soțului, ca și cum am da doi bani pe denigrările și insultele Lolei sau pe schimbul de parteneri al Transportatoarei, sau pe mercantilismul lor șacalic condensat în: „de bărbați trebuie să profiți". Sigur că da, ca să scoți o revistă pe care n-o citește nimeni mai apoi. Nu e de mirare că și-a făcut ucenicia în văgăuna lui Scarabeu. Alt melc de Caliacra. Ca să claxonezi bărbați pe la semafoare și să-ți se pară incredibil de romantic astai. Ca să-ți întreții doza necesară de pseudo-fericire. Cu asta contribuiau ele la fericirea lumii, la nemurirea spiritului și la ziua de mîine. Cu asta ne făceau capul calendar, de fiecare dată cînd se lipeau de noi ca timbrul de scrisoare, ca mușchiul de pămînt, ca musca de miere, ca praful de pe tobă, ca unele secretare de șefi, și nici măcar privirile noastre din ce în ce mai indiferente nu le mai făceau odată să tacă, să schimbe subiectul sau să ne lase odată în pace. Noi nu voiam nimic decît să păstrăm cît mai mult candoarea asta infernală a tinereții în care clipele se rostogoleau în jocuri și rîsete și farse mai mult sau mai puțin cretine. Atît voiam. Mai doriți ceva? Sigur că da, fundul

lui Brad Pitt, umorul lui Woody Allen și șarmul lui Romain Duris. Un cappuccino și un bărbat adevărat.

Mă uit la ceas, e foarte tîrziu acum. Un ceas primit în dar de la un coleg de muncă, să nu mai întîrzii cu deadline-urile. Să respect timpul. Să măsor cît mai am de rămas prin preajma lui, sau prin a altora. Deschid în sfîrșit portiera mașinii și aprind becul să-mi pot arunca pe canapeaua din spate cumpărăturile pe care i le-am arătat lui Tess mai devreme, cu vădită satisfacție muierească și la care ne-am extaziat amîndouă. Vai, ce bluziță frumoasă... Vai, ce sacou, ce croială, ce buzunare, tinere femei, mici cochetării...

Dintr-o pungă de cadouri îmi cade pe podeaua murdară a mașinii chiar revista în care scriu. Desigur, o revistă pentru femei. Îmi văd numele și, ca întotdeauna cînd se întîmplă asta, am mereu senzația că nu eu am scris ce-am scris, că nu despre mine e vorba sub titlul acelui articol. În fața ochilor mei însă se înalță acum imaginea incredibil de frumoasă a femeii care mi-a propus să fac asta, ochii ei vii și calzi, în care am zărit atîta liniște și calm și împlinire sufletească. Pur și simplu împrăștia raze de lumină în jurul ei. Mi-a spus: „draga mea, uite..." și nu mai știu ce mi-a mai spus, dar am fost pe loc dispusă s-o ascult, s-o strîng în brațe, să-i sărut părul cîrlionțat și să n-o dezamăgesc în vreun fel. Era însărcinată și lumina aceea cred că venea din bătăile unei inimi crude ce ticăia în pîntecele ei, timid, abia perceptibil, ca micul meu ceas de la mîna stîngă. Hm, ceasul meu era rece, inert, un lanț ca un șarpe de fier. Nu-mi aducea nici liniște, nici calm, nici bucurie... și nici cine știe ce mari emoții.

Am simțit atunci o altfel de teamă, atît de apropiată de resemnare, că pînă aici mi-a fost. Că poveștile mele s-au încheiat. Că Orientul, ca și oceanul promis cîndva, nu există. Am fost convinsă

atunci că n-o să mai pot crede în vocea șoptită a nimănui, în cuvintele de dragoste ale nimănui, oricît de simple ar fi, oricît mai ales de sincere, că nu-mi va mai fi de nimeni niciodată dor, că în mine nu va mai ticăi inima nimănui niciodată, că nu voi mai fi nici măcar în stare să îmbrățișez speranțele, visele, dorințele cuiva, dar să le mai aduc la realitate? Ce să mai vorbim de melancolii și nefericiri? Am fost convinsă în clipa aceea în care mi se făcea propunerea să scriu articole cu tentă sexuală că pînă aici se întindea cinismul meu, că pînă aici indiferența, că mai încolo de atît nu se mai poate merge, că astea mi-au fost limitele. Și că dacă cineva avea într-adevăr nevoie să fie salvat, eram chiar eu.

Pînă la urmă n-ai nevoie de nimeni pentru a exista? Cine apare în viața ta e doar un joc predestinat de împrejurări? Favorabile sau nefavorabile? Să folosim cuvîntul destin? M-am ferit mereu de cuvîntul acesta... „Așa mi-e destinul, ce e scris în frunte e pus", o frază în care n-am crezut niciodată. Te atașezi de oamenii pe care-i cunoști? Și dacă da, alegi să fii cu ei, sau să-i excluzi din viața ta, asta fiind singura putere pe care o are omul, în rest, celelalte, iubirea, prietenia, devotamentul, sinceritatea țin de împrejurări? Așa să fie?

Împrejurări. Uite că uneori nici nu mai contează dacă sînt favorabile. Relațiile se deteriorează în timp, se consumă, se deșiră ca un fular de lînă purtat prea des, dar la care nu vrei totuși să renunți fiindcă asta ar însemna să renunți la dragostea cu care a fost împletit special pentru tine. Un alt fel de *special*. Cel puțin așa am văzut pînă acum. Mă gîndeam că îți trebuie o ascuțime extraordinară a minții ca să poți să păstrezi, sau o îngăduință deșucheată, aproape perversă să rămîi într-un loc, într-un om.

Cîndva le aveam. Îngăduința. Tăișul minții... dar toată cartea asta e dovada clară că nu le am.

Dacă aș fi fost înțeleaptă nu aș fi scris despre eșecurile nimănui pe plaja plină de resturi și vietăți muribunde a dragostei.

Sau cel puțin aș fi făcut-o la persoana a III-a.

„Să-mi vorbești de-acum încolo la persoana a III-a plural", mi-a spus unu la un moment dat, ofticat că-l contraziceam habar nu mai am pe ce subiect de rahat, că doar nu făceam macheta unui oraș invizibil sau a unei lumi posibile cu cineva care încurca pronumele personale, de altfel mare scriitor și ăsta în aceleași gazete pe care nu le citea nimeni. Zicea el că dacă îi vorbesc la persoana a III-a o să-și impună respectul pe care nu voiam să i-l acord neam pentru simplul motiv că îmi permisesem să-l contrazic. Adică, înțelegi? O muiere cu trup de fetiță de 14 ani? „Nu pot, dom'le, i-am spus, mai întîi tre' să te triplezi și să ieși afară din birou." A crezut că l-am dat afară. Nesimțito, vaco, cine te crezi???

Avea și el dreptate. Cine mă credeam eu?

Un alt nimeni acolo, ca mai devreme, în fața magazinului cu manechine care se pregăteau să plece la munte sau la mare, și nu mai plecau odată, dar îmi zîmbeau fără să știe de existența mea dubioasă de țap ispășitor. În orice caz, nu chiar de vacă. Țap mai mergea. Nu, nu, nici chiar așa. Nesimțit era el că-mi vorbea așa, pînă la urmă eram femeie, mai dă-te dreacu de prost... învață pronumele personale, p'ormă stăm de vorbă ca de la jurnalist la jurnalist. Sau ca de la literat la... lalalalala....

E tîrziu, chiar trebuie să mă întorc acasă. Mi-ajunge pe ziua de azi. Am aberat destul.

Oricum e clar. Nu mai vreau nopți pe jumătate trăite. Cu frică trăite. Cu mustrări de conștiință trăite. Sau nopți prin scorburi de copac trăite. Sau cu senzația că li se cuvin altora trăite. Nopți mediocre, total inutile. De ce toate astea? Eu nu vreau decît să rămîn lîngă tine.

Îmi vine să țip pînă îmi scuip plămînii. Îmi vine să-mi înfig ghearele în pîntec și să-mi spintec viscerele astea prin care am avortat spontan atîtea sentimente și să le agăț apoi de oglinda retrovizoare ca niște pe mătănii magice care să mă ferească de alte accidente mortal-romantice. Seppukkuuuuuu... Să urlu ca lupoaicele bătrîne pe la răspîntii. Mrrrrrrr.... Aiuuuuuuhuuu.... Ahuiiiiaaaaaa... Îmi vine să-mi smulg părul în șuvițe însîngerate și să le presar pe șosele ca mărturie că în noaptea asta s-a întîmplat totuși ceva. O dramă din senin. Sau îmi vine să alerg cu mașina un dobitoc de bărbat, primul care-mi iese în cale, și să scot capul pe fereastră să-i zbier: „Iubește sau mori!"

Rîd. Eram pe cale să plîng și cînd colo rîd. Imaginea mațelor mele fluturînd în oglindă, buricul meu spintecat de gheare care să păstreze sub ele fișii din carnea mea, eu la volan cheală, cu o mînă răsucind volanul, și în fața mașinii un rătăcit în noapte, alergînd bezmetic și disperat să nu-l calc cu mașina că nu mai ajunge la nevastă-sa să și-o tragă bătrînește și derutat de rutină, sau un altul înfuriat că nu mai ia salariul de a doua zi pentru care a muncit toată luna, din cauza unei cretine care-i zbiară în noapte: Iubește sau mori! cînd el vrea doar să fută ceva și nimeni să nu afle, m-a făcut să izbucnesc într-un hohot nestăvilit de sunete amestecate cu lacrimi.

Voiai să demonstrezi ceva, Hazel? Înseamnă că încă a mai rămas o dîră fină din naivitatea și idealismul cu care ai pornit la drum, tot într-o noapte, sătulă de minciunile din jurul tău. Ia să vedem, pînă unde te-au ținut puterile? Trebuie să recunoști că ai cedat frumos, ai cedat *big time*, în ultima noapte de vară a unui an în care i-ai pîrlit pe toți din jur scriind articole despre sexul lor. Subiect delicat. Periculos. Înfipt frumos în imagi-

națiа ta. Sublimarea eșecurilor altora. Încriptarea mesajelor, iar alteori la vedere totul.

„Ai curaj să faci asta?" mă întrebase la momentul respectiv doamna mea redactor-șef. „Ești sigură că ai curaj?" Nu mi se părea mare act de curaj să scriu proză erotică. Nu înțelegeam atunci de ce insistă. A trebuit să treacă un an ca să pricep de ce scrisul în sine e un mare act de curaj, dar că detrunchierea unei relații personale și scoaterea puroaielor la vedere e crimă curată. Și că atunci cînd puroaiele astea nu sînt ale tale, ai comis o un atac terorist împotriva ipocriziei. Se cere un alibi. Un motiv. Se cere diplomație. Se cere finețe. Eleganță. Să umbli cu mănuși. Să nu lași urme la fața locului. Să nu fii prins. Adică prosteală pe față. Somn ușor pe perna minciunilor. Nani nani în cuibul putred al iubirii. Amor umed și-atît. Fuga de ceea ce este corect. Este ceva corect? Acoperirea rușinii. Totul îmbrăcat în eros. Ambalajul amorului social în imaginile deformate ale unui „eu" din ce în ce mai diform. Cocoșații de pe malul Dîmboviței. Trosc pleoc! Bîldîbîc.... Și doar un castel de lînă în tot Bucureștiul ăsta.

„Hazel se joacă", spusese Mireille. Da, mă jucam. Dacă lor nu le păsa de mine și de felul în care m-ar fi putut afecta toată degringolada lor, sau haznaua în care se bălăceau fericiți, mie de ce să-mi pese? Cine erau ei? Ce mai rămăsese în afară de joc? Suferința? În nici un caz nu va fi a mea că unii nu învățaseră să iubească, ci doar să se cupleze ca muștele într-un joc al organelor genitale de care făceau apoi atîta caz. Caz caz caz caz. Aiurea! Și e ca naiba că oricît ai fi vrut să oprești și discuțiile și lacrimozitățile celorlalți nu te mai puteai desprinde din toate astea. Trăgeau de tine prin *sms*-uri: „poți vorbi?", prin telefoane: „aș vrea să te văd", la muncă: „îți povestesc mîine", de parcă nu-ți povestiseră și azi, la miezul nopții, pe cînd erai în pat cu iubitul și un al treilea ți se

lamenta la ureche: „nu mai suport viața în doi". Aceleași sfaturi pe care mi le-aș fi dat mie dacă eram în situația lor, aproape că ajunsesem să le zbier oricui: „Rezistă sau dispari!" Bine, acum aș fi și mai tranșantă: „rezistă sau crăpi!" Altceva chiar nu mai știu. Tot un fel de „iubește sau mori! (ca prostu'), aș mai adăuga.

Probabil că de-aceea îmi venea să îmbrățișez din senin femeile ca doamna mea redactor-șef, care se pregăteau să devină mame. Sau altele care erau deja mame și renunțaseră la ele însele ca Tess. Sau femeile ca Mireille care ajungeau la capăt de lume chiar în clipa în care viața părea să le trădeze și acolo găseau fericirea. Sau femeile ca Melanie cu al cărui suflet se răfuiseră unii și-apoi se miraseră de ceea ce se întîmplă, de ce le rezistă, de ce îi înfruntă, de ce nu cedează odată. Sau cele ca Anca-Rona, care încă se mai sprijineau de balustradă, scrutînd cu ochii lor verzi depărtările.

Îmi venea să le strîng în brațe pentru simplul și atît de minunatul mod în care existau fără să-i deranjeze pe alții. Pentru zîmbetul lor de dincolo de propriile neputințe și dureri și necazuri de o vară, de-o toamnă, de cine știe cîte alte anotimpuri sau vieți. Pentru discreția și farmecul lor. Pentru felul în care își suflecau mînecile ca să facă prăjituri, să mîngîie sau să meargă mai departe. Ele nu pot fi luate în serios. Sînt de pe alte planete, prin însuși faptul că pot trăi și fără bărbați. Și ei știu asta, și taman acest fapt îi sperie.

Dragă, dar ce sperioși au devenit bărbații în ultimul timp. Iau din ce în ce mai rar decizii pe barba lor. Tot mai mulți stau pe la mămica lor, și tot mai mulți sînt dependenți încă de păpica mămicii lor. Te întreabă: știi să faci mămăligă? Ai slujbă? Cît cîștigi? Ești dispusă să înveți să faci ciorba de potroace cum o face mama mea? De-aici pînă la *nu-i așa că mă ierți dacă te înșel*, cîți kilometri să mai fie?

M-au atras oamenii cu drame mari, le recunoșteam de îndată, sfîrșind prin a le acumula eu însămi și prin a le amplifica în mine, ca să ajung acum la concluzia că nu există drame mari, că totul se limitează la ingredientele unei ciorbe de potroace. Am iubit atît de mult oamenii. M-am mîndrit atît de mult cu ei. Și nu-mi vine să cred că folosesc acum un timp trecut cînd mă gîndesc la unii dintre ei. *Dolores, numele tău e trădare.*

Drama mea era că îi vedeam cum pleacă din propriile lor vise și dorințe, din felul în care întorceau atît de lejer spatele iubirii. Uneori fără pic de discreție. Se aruncau în aventuri sentimentale ratate din start, dar nici asta nu erau în stare să ducă pînă la capăt. Să le rateze de tot. S-o facă latră. Și mai și mai latră. Să aibă cu adevărat ce să regrete.

Nu mai știu de unde am aflat cele două macabre vechi amoruri ale unor prieteni, gentlemani de felul lor, al căror cavalerism se reducea la deschis portiera mașinii cînd era cazul, la *sărumîna, domnișoară, stați să vă ajut să duceți bagajele pînă sus*, dar cu o incredibilă îndemînare de a uita după ce și-o trăgeau cu domnișoarele respective că ele tot femei rămîneau și după aceea. Pe urmă începeau bădărănismele de rigoare. În particular, dacă cele domnișoare cereau explicații, sau puneau întrebări incomode, erau mințite că li s-a părut, în public erau făcute vaci și se lăudau că le-au avut. Mda, pentru că e și asta o îndemînare. Sau noroc. Aveau desigur noroc gentlmanii ăia, bafta chioară. Știau cum să manipuleze limbajul, vrăjeala astfel încît să iasă de fiecare dată fără probleme prea mari la liman. Fiindcă problemele ar fi putut fi chiar foarte grave, un fel de atracție fatală, cum spuneam mai devreme. Se putea ajunge la hărțuire sexuală, se putea ajunge la blesteme, sau la tribunale, se puteau strica imagini. Și, nu-i așa, nu e cazul să stricăm imagini.

Nu, nu, nu, nu e cazul. Numai femeile singure sau orfane pot fi umilite, disprețuite, terfelite, batjocorite, agresate, violate și scuipate cu forță.

Așa că, dacă vezi o femeie singură care încă mai merge cu fruntea sus, treci pe partea cealaltă, decît să te pună dracu să-i dai lecții de viață, de morală sau de sex. Decît să te pună dracu să crezi că, dacă te vei implica într-o relație incorectă cu ea, vei scăpa fără iepuri morți.

Brrrrrrrr... la naiba, vreau acasă... hai, gata, vreau la iubitul meu, să mă cert cu el pe telecomandă, sau să-mi facă o scenă de gelozie că pe unde am întîrziat pînă acum. De fapt, îmi dau seama că nu erau scene de gelozie, chiar își făcea griji pentru mine. Pe unde umblu nopțile cu mașina lui din tinerețe, pe care mi-a dat-o să mă deprind cu condusul, audi-ul ăla dezmembrat, ale cărui uși scîrțîiau sinistru din încheieturi, cu o culoare verde-muci „să te ferească ceilalți din trafic"... femeie singură... neîndemînatică, nevrotică, chiar, și care înjură ca un birjar... dacă am mîncat ceva pe ziua de azi... că de-abia așteaptă să mă vadă să rîdem împreună de prostiile astea, de ce-a mai zis Cici Balerina, pe cine a mai pus ochii, cine i-a mai dezmembrat familia sau dacă Transportatoarea a găsit finanțare sau Lola la al cîtelea iubit a ajuns...

Mi-l închipui deja bosumflat în pat și așteptîndu-mă cu buza răsfrîntă, dezastru în bucătărie, firimituri pe jos de la mîncat în grabă, șosetele aruncate în baie, pantalonii în cuier, gălăgie la televizor, România lui Mircea Badea, dezordinea traiului în comun, intimitatea cearșafurilor. Să ne întindem goi și hai să ne strîngem în brațe în mica garsonieră cu patul mare și fără balcon, cu coapsele să ne îmbrățișăm, iubite, să ne amorezăm în noaptea asta ca doi nebuni... ăăăăăă... Sau cam așa ceva...

Mă foiesc, trag de scaunul din față ca să ajung mai bine cu picioarele la pedala de ambreiaj,

zgomotul cheilor în geantă, în sfîrșit le găsesc. Nici urmă de mațe sfîșiate în oglinda retrovizoare, așa că-mi zîmbesc. Dau în schimb un pumn în torpedoul care numai astfel se deschide și vreo cinci cd-uri se scurg pe scaunul din dreapta și-odată cu ele, zbang! și o agendă. Se pare că toate cădeau în noaptea asta din mîinile mele. *Cd*-uri, reviste, agende. Asta de unde a mai apărut? Parcă arsesem tot ce era de prisos. Probabil e a lui Mihai, cine știe de cînd e uitată pe-aici. Dar nu... Aha...

Agenda tinereții mele mîncată de timp. O răsfoiesc. Am căutat-o zilele trecute. Pagini rupte, dezordonate. Scris nervos. Scris pe genunchi. Scris de pe drumuri. Scris incomod. Cuvinte rupte din context. Din contextul anumitor întîmplări. Cazuri. Subiecte. Eșecuri. Dezamăgiri. Locuri unde trebuia să mă întîlnesc cu oamenii. Puncte de reper. Ora la care ar fi trebuit să aibă loc discuția respectivă. Și tot așa tot așa tot așa.

Hm... Știam eu c-o aruncasem pe undeva. Am scris în ea, pe băncile din parcul Tăbăcăriei, pe biroul cochet din prima mea redacție, la poalele acelui stejar, am verificat ultimele însemnări din agendă în noaptea cînd fugisem din București și-mi căzuseră ochii pe un rînd scris de Renard cu pasta verde chiar pe cotorul ei: „Ce frumoasă ești, mă Hazel". Cînd mă apucase o altă nebunie și un dor năpraznic de vagabondeală, de hoinăreală fără scop. De stat cu mine departe de toți. Furiile s-au exfoliat de-atunci, pînă în punctul ăsta, atît de aproape de dispariție. Avusesem timp să mă gîndesc în liniște la toate cazurile acestea care-mi explodaseră în față pînă la limita imposibilului. Era un serial SF pe care-l urmăream în tinerețe: „La limita imposibilului", Doamne, ce-mi mai plăcea... Dar să revin la subiect.

Cu pixul în mînă, am umplut pagini întregi la margini de drum. Sub stejarul acela bizar alcătuit din umbre, și crengi, și rădăcini care se întindeau

sub mine, și frunze crude care pocneau deasupra mea, am plonjat adînc în propria mea conștiință, rătăcind, cred, ore pline, ore seci, ore crude, ore de luciditate în care m-am lăsat sedusă de unele gînduri pe care le uitasem sau le refuzasem.

Dau pagini spre începutul ei. Ani mai devreme, scurte precizări pe faleza unde dîrdîiau valurile de frig. „Februarie 1996: întîlnire Poarta 6, prostituată 25 de ani, Anca-Rona"; povestea ei o știți deja. „Martie 1996: Întîlnire Capitol — ora 18:00 — bolnav de SIDA cu tendințe de sinucidere. Acum primăvara?" Dau pagini. Paginile se desprind din cotor. „Aprilie 1996: Poarta 2 — ora 14:00, marinar care se întoarce acasă și-și găsește nevasta căsătorită cu altul. Procesul de divorț a avut loc în lipsa lui, cineva l-a substituit în fața judecătorilor. Cum naiba? De aflat." Întîmplările altora curg pe scaunul mortului. „Septembrie 1997: Agigea — ora 15:30, tip trupele speciale, alege sexul în trei în locul femeii pe care a lăsat-o însărcinată. *What the fuck?*", mai departe: „Sfîrșit de februarie 1998: Renard, 28 de ani, psiholog, abuzează de clientele sale. Cică la ăștia să am grijă să nu mă îndrăgostesc. Hahahaha!" „Ianuarie 1999: pont: orgii sexuale la restaurantul grecesc. Misiune: Filat barosani. Ora 22.30. Acoperire: Bimbo proastă. Adică ce trebuie să fac?" Prima noapte a fost o mare țeapă. S-a jucat table atunci în cel mai liniștit mod și mi-a mirosit puternic părul a musaca atunci cînd am ajuns acasă. A fost necesar să stau la filat mai multe nopți pentru cazul ăsta.

Mai departe, pe măsură ce-au trecut anii, însemnările au devenit din ce în ce mai îngrețoșate. „Iunie 2000: Neptun: hotel Doina — trei zile filat garcon 26 de ani, poligam, și-o trage cu turiste și le fură din bagaje, din camere, de pe unde apucă. Normal, trebuie să-și întrețină nevestele. Acoperire: turistă din Antalia. Alt prost. Să-mi

bag... Tre' să vorbesc numai turcește" Le-aș pune în ordine, dar e atît de tîrziu, nu prea am ce să mai fac cu ele. Straturi straturi de timp pierdut. „Decembrie 2000 — Medgidia, nevasta 33 ani cu bărbat 40 ani care pleacă în delegații și doi copii minori, în lipsă amantul 34 ani se instalează bine mersi în bucătărie, pat și pe unde mai e loc. Acoperire: profă de engleză, meditații cei mici". Mi-aduc aminte și de asta. Mai mult de 10 ședințe n-am rezistat, cînd am descoperit că cel mai puternic aliat în adulterul mamei era fiica de 12 ani. După toate astea, dacă mai rămîne o brumă de romantism în tine, mare minune... Și ultimul subiect, atît de aproape de prezent, am scris enervată, acum cîteva luni: „Scarabeu, 42 ani. Și-a deschis firmă ca să racoleze femei. Hărțuială sexuală la greu. Acoperire: redactor la niște reviste pe care nu le citește nimeni." Asta ai vrut, Hazel, asta ai avut, *cherie*.

Ajunge! Învîrt cheile în butucul volanului. Vinul amestecat cu whiskey începe să-și facă damblaua. Văd dublu. Combinații fac și cu băuturile, darmite cu oamenii. Oricum, ar fi prima oară cînd conduc mașina amețită bine. Sînt doar 2 kilometri pînă acasă. Fie ce-o fi. Pentru prima și ultima oară să fie.

Cînd am pornit motorul am avut senzația că mă întorc pe drumul bun. Ca și cum îmi găsisem în sfîrșit direcția. Nu, de data asta nu mai voiam să ies din oraș, ci să mă întorc acasă, într-una dintre acele garsoniere provizorii și de împrumut în care de fiecare dată am fost așteptată, iubită sau certată de Mihai. A-ntîia, a doua, a treia, a patra. Am trecut de răscruce. Pardon de al patrulea semafor. Acum și de farmacie. Aș avea nevoie de o injecție anticinism. Să mă anunțe și pe mine cineva cînd se va inventa așa ceva, că Tess nu cred că va putea fi zilnic în preajma mea.

Cobor. Îmi strîng captura de peste zi. Adun foile desprinse din agendă, le îngrămădesc între coper-

tele ei prăfuite și o iau cu mine, sus, în garsoniera mică, fără balcon.

Sus, la etaj, veioza e aprinsă. Ce bine e să fii așteptat acasă, să știi că cineva se mișcă în spațiul comun, cineva la fel de obosit ca și tine, cineva care să te întîmpine la ușă, chiar și cu un reproș. „Iar ai întîrziat!", să descifrezi în acest reproș „De fapt, mi-era dor de tine!" Cineva care te iubește și anulează toate agendele în care sînt prinse ca într-un insectar mizeriile altora. Cineva acolo sus mă iubește, pe mine, colecționara de rateuri sentimentale. Hahahaha...

Sun nerăbdătoare. Mihai îmi deschide ușa și înainte să spună un cuvînt mă lipesc de buzele lui, aproape sfîrșită. „Ia-mă în brațe, te rog, hai, ia-mă în brațe și-atît". Mă ia în brațe și-atît. Cu tot cu pungile în care fîșîiau cumpărăturile mele. Timp de două minute nu mai zicem nimic. Apoi îmi ridică bărbia.

— Ce-i cu tine? Ce ți s-a întîmplat? Arăți de parcă ai fi văzut iar o legiune de fantome.

I-am zîmbit, *gata cu fantomele*, am murmurat, iar ochii mei au rătăcit pe chipul lui căutînd în privirile lui suport, sprijin, dragoste, acele sentimente din zona inefabilului, care să mă facă să renunț la tot, mai ales la golemul din mine. Și-atunci mi-a zis ceva, ceva ce nu voi fi nevoită să scriu în nici o agendă ca să țin minte.

— Eu sînt aici orice-ai face! Orice-ai spune, oricît de greu ți-ar fi, orice decizie ai lua sînt alături de tine și nimic, dar absolut nimic și nimeni nu va putea schimba asta. Înțelegi? Tu vei rămîne pentru mine tot Hazel. Orice-ai face, orice ai scrie... de oriunde ai veni, oricum ai veni...

Apoi mi-a sărutat fruntea, iar eu am plîns la pieptul lui, un plîns fără suspine, un plîns mut ca un mormînt. Și a fost bine să plîng așa. Fără cuvinte să plîng așa.

Iar spre dimineață, încălzită de mîna lui Mihai, care se strecurase pe sub pătură căutîndu-mă și care acum se odihnea în legea ei pe obrazul meu stîng, m-am gîndit încă o dată la copilărie, la leagăne, la lipsa de griji, la prietene, la zeama de struguri de sub tălpile lui Tess, la *chateau*-l ei cu ferestre de la care zîmbeau trandafirii și cu mulți mulți aluni, la balconul meu de unde se puteau bălăngăni în voie picioare de fete kamikaze, la rochia de mireasă a Giruetei, la *diamantele vii* ale lui Migratorius, la propriul meu *castel de lînă*, la grădina năpădită de umbre colțuroase a lui Renard, la după-amiezi trandafirii și înghețată de ciocolată, la nopțile orientale promise, și m-am lipit mai mult de trupul bărbatului care respira atît de aproape de visele mele. Ei bine, cînd nu mai ai rădăcini, atunci nu-ți mai rămîne decît să-ți întinzi aripile... așa e, tu, Anca-Rona? Abia acum am scris și povestea ta. Mi-a luat cam mult, știu... zece ani. Dar abia acum înțeleg acel „nimeni nu merită nimic" cu care m-ai trimis acasă nedumerită la David, care credeam că merită totul.

Egoistă! A avut dreptate Renard, pentru a cîta oară? Dar *acel* Renard nu mai era acum decît *un* simplu Renard. Iar eu fidelă doar dorințelor mele. Și doar celor care rămîneau alături de mine, celor care nu mă trădau, celor care nu mă mințeau. Celor care într-adevăr mă doreau. Nu știu cît era de rău sau de bine, noțiunile astea nu mai aveau demult sens în mintea mea. Singura certitudine, la ora asta cînd cocoșii nu aveau cum să cînte într-un oraș ce-și dezmorțea claxoanele în depărtare, cînd fereastra spre Elend era ermetic închisă, cînd ultima agendă zăcea pe covor printre fuste și mărgele vesele, cu colecția ei de cazuri derizorii și de întîlniri la care fusesem tot timpul punctuală, cînd ploaia începuse să păcăne lugubru pe asfaltul unei noi zile, să se prelingă pe acoperișuri, să invadeze prin balcoane și să se strecoare

prin burlane, era că mai aveam mult pînă să-nvăț dragostea necondiționată. Ce mai rămăsese de făcut? Că chiar dacă nu merită nimeni nimic, să faci în așa fel încît să merite totul.

Un singur subiect care să le pună cap la cap pe toate. Un ultim caz. Cea din urmă mărturie. Experimentul final ascuns printre promisiunile și minciunile altora. Sfoara pe care să se înșire întîmplările lumii, una cîte una, ca boabele de rouă pe tulpinile plantelor, mici perle efemere, dar lucioase ca niște cioburi de oglinzi, în primele ore ale dimineților, cînd soarele se eviscerează la orizont, oricare ar fi acesta.

Nu-mi mai aparțin, de fapt nu mi-am aparținut niciodată, am fost receptorul amorurilor proaste, corect? Să închei acum. Nu, mai bine să-mi găsesc un echilibru în nimic.

Preluăm chestii, le extragem și facem cîțiva oameni nefericiți, cine sînt ei? Niște străini... eu tot la fel... în economia universului doar alți nimeni... Numai moartea nu trece. Ea doar singura certitudine. Restul sînt clipe. Femei și bărbați. Clipe. Clipe furate. Răpite. Smulse. Pierdute. Uitate. Colecționate de cineva care le-a crezut prețioase. Contează cum le-ai pierdut, dacă tot le-ai pierdut? Nu mai contează...

Ba contează totul, și inspirația și respirația și unul și celălalt și răcnetul și liniștește-te spirit, *relax*, crede-mă, chiar dacă te mint cu judecăți de valoare amestecate cu izul pămîntului cotropit de ploaie. Cu zgomotul cascadelor ce ți-au biciut cîndva pielea și ți-au răgușit vocea.

Panică. Sex. Probabil și dragoste. Probabil zic. Pot exploda lumi între timp. Presupun că e normal să pun totul la îndoială. Că sălile de așteptare, unde îngheață sau suferă de sete conștiințele ce nu vor vedea niciodată oceanul promis, nu există. *An ocean of joy*... spre care ridici inexistentul pumn. Și totul se deformează, se lățește, ca o pată

de ulei intinsă prea mult la soare.

Urăsc soarele.

Și sufletele siameze. De moare unul, aleluia și celălalt. Măcar de-ar fi doar gemene. Tărîmul moale al umbrelor. Spre care pășim deja. Sîntem chemați. Sîntem așteptați. Și e normal și asta. Fierb cuvintele, dau în clocot, dacă nu le opresc o voi lua razna. Trebuie, trebuie să dau socoteală de tot și-atunci, schizofrenico, ce mai e de făcut?

Ce mai e de făcut?

Știi, moarto, numai tu știi, rupto, idioato, proasto, aroganto, blestemato, știi foarte bine afurisito, vicleano, jigodio, răzbunătoareo, îmburicato, fir-ai a dracului să fii de orientală care nu semeni deloc a orientală.... ORIENTALO!... și tot ce e mai rău poate fi cuprins în apelativele astea cu care te-au cadorisit toți pentru că ai vrut să le demonstrezi că sînt ratați în iubire, că n-au prins niciodată trenul ăsta, că nici măcar n-au știut să-și cumpere biletul doar dus spre fericire. Că au făcut SEX și-atît. Că au vrut SEX și-atît. Că atunci cînd au văzut cuvîntul SEX au luat-o razna, că atunci cînd au mirosit SEX au uitat de tot, au renegat tot, că atunci cînd în sfîrșit au avut parte de SEX, s-au transformat în altceva, că atunci cînd au pus mîna pe SEX, degetele în SEX, gura pe SEX, cînd și-au frecat SEXUL de SEX, ei au fost alții. Mai buni sau mai răi, dar numai atunci cu adevărat ei înșiși.

Așa că acum ia toate foile astea, pune în ordine ce-a mai rămas, înoată singură în oceanul invizibil ce ți s-a așternut la picioare, vezi dacă te descurci, vezi dacă brațele tale care au strîns la piept toate astea sînt destul de puternice să spintece valurile atîtor deznădejdi umane care au tot venit spre tine, și-au zbierat, și ți-au scuipat în față toate puroaiele lor, sau calcă pe cărbunii încinși ai celorlalți, ca un fachir priceput, care poate îmblînzi și șerpii, dar care poate înghiți și săbii, la o adică.

Fă-o lată, Hazel, și mai și mai lată. Apoi poți să cucerești Orientul, dacă nu cumva îl ai deja în tine.

*****

M-am ridicat din așternuturi de parcă mă pregăteam să mă sinucid. Am deschis calculatorul. Fereastra spre lume. Am scris ca motto: „Cînd nu iubim prea mult, nu iubim destul" al lui Blaise Pascal, iar pentru că ploua atît de dumnezeiește am pus titlul: „O noapte ploioasă..." font helveticaro, corp de literă 12 și zgomotul tastaturii mele s-a amestecat cu cîntecul ploii și răsuflarea liniștită a lui Mihai...

Epilog

Girueta s-a măritat și se pregătește să își mărească familia. Încă mai primește telefoane și sms-uri de la bărbați care au iubit-o.

Migratorius are în prezent are doi papagali, trei pisici, o cățeluș pe nume Zuza, un cîine pe nume Haralamb și mii de diamante vii.

Melanie și-a cumpărat o căsuță cu flori multe, așa cum își dorea. Împreună cu Hazel își bea ceaiul aproape în fiecare duminică dimineață.

Baraka n-a apucat încă să văruiască bucătăria, din cînd în cînd Hazel trece pe la el să-i facă tocană de cartofi cu mazăre, după o rețetă turcească, mîncarea lui preferată.

Mireille a plecat pentru șase luni în Mexic, la soțul ei. Nu mai ține minte c-a sărit în fața oglinzii din restaurantul Ruby Tuesday.

Lola s-a despărțit de Demirel. Nu mai știe nici ea cu cine este acum.

Transportatoarea îl mai sună din cînd în cînd pe fostul amant, în amintirea vremurilor în care se iubeau. Revista ei n-a apărut pe piață.

Scarabeu încă mai caută secretara perfectă.

Soția lui cea Blondă nu și-a mai lăsat părul să crească.

Didina și-a găsit împlinirea profesională într-o televiziune. Îi dorim succes!

Tess e fericită cu Soțul ei Artist și Mistocar. De curînd au făcut o călătorie la *chateau*-l lui Tess și s-au plimbat printre aluni.

Cici Balerina nu mai poate să facă sfoara. Are un copil.

Cîntărețul din trupa cu nume imposibil de ținut minte și-a cumpărat scaune în garsonieră. De-atunci chefurile s-au ținut în Garsoniera cu Scaune.

David s-a căsătorit și are un copil.

Criss e cosmeticiană pe un vas de croazieră.

Renard e are grijă de sufletele pierdute. În continuare vrea să dăruiască oceane și dăruiește.

Le Musiu a dispărut fără urmă din viața tuturor.

Scorbura din Valea lui Stan există. La fel și sacul de dormit.

Hazel nu mai scrie proză erotică pentru femei. Scrie pentru bărbați. Și pune în continuare porecle.

Studentul de la Jurnalism și-a dat demisia imediat după apariția acestei cărți.

București, februarie 2008

Mulțumiri

Lui Bogdan Jantea, pentru camera liniștită din cartierul lui neliniștit în care am scris această carte. Pentru că a avut grijă să nu duc lipsă de un anumit confort și sprijin moral și pentru că mi-a suportat anumite discuții.

Lui Simone, care a avut răbdare să-mi povestească tinerețea ei. Sper să-i fie bine acolo unde e.

Profesoarei mele de psihologie din liceu, Beatrice Popa, pentru că a fost primul om care m-a inspirat în căutările mele.

Lui Bogdan Hrib, editorul meu, că a avut încredere în aceste *Nopți Orientale* (partea 1 și 2) și că a investit atîta răbdare, deși l-am zăpăcit cu corecturile mele.

Cuprins

Lecția prostituției 5

Un adevărat festin regal 47

Noaptea burlacelor 77

Renard și încrederea în partener 112

Rendez-vous cu Tess 137

Talitha Kumi 157

Epilog 183

Mulțumiri 185

ZULLY MUSTAFA

Nopți Orientale: 2

Tot e bine că ne-am odihnit amîndoi la singura ta răscruce. Sînt bolnavă şi ameţită, şi holul ăsta lung, asemănător cu atîtea alte holuri lungi care mi se păreau dintr-o dată late şi toţi pereţii ăştia care se dilată incredibil de mult... mă omoară să ştiu cît de suportabili erau cînd ne prelingeam amîndoi pe lîngă ei, ca umbrele, ca fricile din sînul lui Isus pe cruce, ca zilele de joi spre vineri, ca zarurile pe care le aşteptam împreună să cadă în favoarea noastră, încerc să-mi amintesc de noi dinainte de a mă invada uitarea, şi nu văd acum nimic altceva decît penibilul din viaţa mea.

Nu, n-avea cum să meargă. Am făcut tot posibilul să ne convingem unul pe celălalt că nu e voie, că nu e timp, că altele sînt importante, ca de exemplu uitările, ca de exemplu desprinderile, ca de exemplu ramele fără tablouri, ca de exemplu uşile închise, ferestrele sparte, florile rupte, scrisorile aruncate, cioburile împrăştiate, un imperiu construit din nimic, atîtea exemple ţi-aş putea da, şi cîte şi mai cîte, dar e de-ajuns o singură clipă necontrolată de mînie şi lumile pot dispărea, orizonturile te pot seduce în aşa hal, în aşa manieră, în aşa dureroasă chemare încît norii de se vor rupe în urma ta, furtunile de te vor anunţa să te adăposteşti pînă trece mînia cerului, oceanele de şi-ar ieşi din matcă, nimic nu te va mai putea opri din drumul pe care nu-l mai poţi face înapoi de la ură la iubire.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-973-733-252-3

LOVE LIT TRITONIC

TRITONIC